

Giới thiệu Tiểu Thur Nghịch Ngợm - Annaluong

Tiểu Thur Nghịch Ngợm – Annaluong là một trong những truyện tình yêu kể về một cô tiểu thư nghịch ngợm thường xuyên cùng với lớp 10C của mình chọc phá cả trường Mary-là trường của anh hai cô.

Truyện cũng như những truyện khác sẽ có cả niềm vui và nỗi buồn. Đây là sáng tác đầu tay của mình, mong mọi người ủng hộ ^_^

Trần Gia Hân (nó): gia đình giàu có, anh hai là chủ của trường Mary, tính tình vui vẻ nhưng cũng khá thất thường, gương mặt thiên thần.

Trần Gia Bảo (anh hai nó): đẹp trai vô đối, thương em hết mực, là chủ của trường Mary.

Những nhân vật khác vô truyện mình sẽ nói sau. Có thể nhân vật nam chính sẽ hơi lâu xuất hiện một chút, các bạn đừng nóng ruột nhé (cười)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thur Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

-Papa ơi, hai oi.....!!!!!!- nó vừa chạy từ ngoài đến cánh cổng nhà mình thôi mà đã la toáng lên rồi.

-Cái con bé này, chẳng yểu điệu thực nữ tí nào cả, chạy bình bịch cứ như khủng long bạo chúa ấy!-anh 2 nó (Gia Bảo) reu.

-HAI !!!!!!!- nó hét lên.

-Đấy thấy chưa, lại nữa, cứ cái kiểu này thì ế tới già thôi cung ạ...hahaha- anh hai nó ghẹo nó làm nó tức điên lên. Anh hai nó tuy hay ghẹo nó như vậy nhưng lại rất yêu thương nó nhé, luôn coi nó là số 1.

-Thôi nào, Bảo con cứ chọc em hoài, nó lại khóc bây giờ-đến papa nó reu nó.

-Papa.....!!!!!!-nó lại hét lên, trên đầu đã có dấu hiệu bốc khói nghi ngút.

-Hahahaha!!- 2 cha con ngồi cười làm nó ức chế không chịu nổi.

-Thôi không đùa con nữa. Có chuyện gì mà con kêu papa và anh hai con vậy??-papa nó.

-A! Con đậu vào trường Mary nè papa, con vào bằng thực lực của con đó nhé!- nó quệt ngón tay cái ngang mũi mặt thì vênh đến tận mây xanh.

-Sao cơ? Em muốn học trường đó sao không nói với anh, sao lại phải thi làm gì?- Anh nó nhún mày lại hỏi nó.

-Em không muốn dựa vào bất kì ai hết, em muốn tự mình thi vào đó mới xứng đáng.-nó.

-Con gái cưng của papa giỏi quá, rất có ý chí, giỏi lắm giỏi lắm, xứng đáng là con gái của ta, hahaha- papa nó vừa xoa đầu nó vừa cười lớn ra chiều rất khoái chí.

-hì hì, con mà lì! nó cũng cười híp mắt.

-Thôi được rồi, vậy em thi vào trường được bao nhiêu điểm nào?- anh hai nó dựa người vào tường, tay đút vào túi quần nhìn rất lãng tử hỏi nó .(Bật mí nhé, 2 anh em nhà nó rất đẹp trai và xinh gái đó nha ^^)

-100 điểm chẵn- nó tự vào vênh mặt lên với anh nó.

“Chà con bé này giỏi ghê ta, mình ra đề như vậy mà cũng được điểm tối đa sao?” anh hai nó trầm nghĩ trong đầu. Thật ra trường Mary thuộc quyền quản lý của anh hai nó, với mục đích tìm kiếm nhiều nhân tài nên trong kì thi vừa rồi anh hai nó đã ra đề nhưng không cho nó biết.

-Em gái anh có khác, giỏi lắm- anh hai nó xoa đầu nó cười.

_chứ sao nữa – mặt nó vênh lên “ta đã đột nhập mạng nhà trường để xem đề trước rồi mà lại, công nhận đề khá khó nhưng sao hạ được ta cơ chứ, haha” nó trầm nghĩ (bà này cũng gian góm nhưng công nhận giỏi thiệt)

-Vậy em có muốn anh thưởng gì không nào?- anh hai nó xoa đầu nó.

- ừm...à...anh hai làm hồ sơ giả cho em nhé, em không muốn ai biết thân phận của em hết á, em muốn đi học bình thường để có được những người bạn

đúng nghĩa, hai giúp em nhé!!- nó nhìn hai nó với ánh mắt long lanh thành khẩn tay thì lắc lắc tay hai nó mong anh đồng ý.

- Nhưng mà chuyện này... - anh hai nó lưỡng lự không biết có nên đồng ý không thì...

- Con giúp cho em nó đi- ba nó lên tiếng

- Ba...tại sao?- Gia Bảo (từ giờ mình sẽ gọi hai nó là Gia Bảo luôn)

- Ba cũng muốn em con có những người bạn thật sự, hãy làm hồ sơ giả cho nó, vào được trường là do học bổng- ba nó nói và nhìn nó ôn nhu.

- Vâng, con biết rồi- Gia Bảo đáp.

- Yehhh!!! Thanks papa, thanks anh hai..chút chút...- nó nói rồi hôn vào má ba nó và gia bảo 2 cái thật kêu.

- Được rồi, con vào tắm rửa đi rồi ra ăn cơm, chuẩn bị mai mà đi học bữa.

*****

GTNV nè:

Trần Gia Hân (nó): gia đình giàu có, anh hai là chủ của trường Mary, tính tình vui vẻ nhưng cũng khá thất thường, gương mặt thiên thần.

Trần Gia Bảo (anh hai nó): đẹp trai vô đối, thương em hết mực, là chủ của trường Mary.

Những nhân vật khác vô truyện mình sẽ nói sau. Có thể nhân vật nam chính sẽ hơi lâu xuất hiện một chút, các bạn đừng nóng ruột nhé (cười)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngạo - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Giới thiệu sơ về trường Mary: trường Mary là 1 ngôi trường danh tiếng dành cho những học sinh thuộc tầng lớp thượng lưu, con nhà khá giả hoặc những học sinh cực kì giỏi mới được nhận học bổng vào trường (nó thuộc dạng nhận học bổng đầy ắp). Trường chia ra làm 3 cấp:

-Cấp A dành cho những học sinh nhà cực giàu và có thế lực trong xã hội. Cao nhất là lớp A1

-Cấp B dành cho những học sinh gia đình giàu có nhưng thế lực không bằng cấp A.

-Cấp C dành cho những học sinh dành được học bổng của trường, vì trường ra đề rất khó nên khá ít người nhận được học bổng vào trường, thường mỗi khối chỉ có 1 lớp và rất ít thành viên.

Trường có khuôn viên rất rộng lớn, có khu thể thao, hồ bơi, phòng nhạc cụ... nói chung là rất đầy đủ.

Đồng phục của trường là 1 chiếc áo trắng tay ngắn với viền ca rô màu xanh nhạt xung quanh ống tay và cổ áo, con gái thì có thêm một cái nơ nhỏ nhỏ xinh xinh, con trai thì có cravat cũng sọc ca rô nốt, con trai mang quần tây đen, con gái thì mang chân váy ca rô cùng màu áo ngang đùi, nói chung đồng phục rất đẹp.

Tiếp truyện nè:

-Ừm.ừm...mấy giờ rồi nhì, hôm nay còn phải đi học nữa- nó ngái ngủ đưa tay ra với lấy cái đồng hồ để xem giờ.

-HẢ????!!!!- nó hốt hoảng- 6h30 rồi sao????

Nó cuống quýt chạy vào nhà vệ sinh không may vướng phải cái chặn thể là...

Rầm!!!!

-Ui da, cái trán của tui, sao không ai thức tui dậy hết nè trời, híc híc- nó vừa “bò” vào nhà vệ sinh vừa than thở.

10p sau nó đã có mặt ở dưới nhà với cái đầu tóc cột “sừng trâu”(cột bím 2 bên giống mấy bé mẫu giáo ý) và 1 chiếc kính nobita to tổ chẳng ở trên mặt. Tuy không xinh đẹp như bình thường nhưng nhìn nó vẫn khá dễ thương.

-Mặt con sao vậy, có bị cận đâu mà đeo kính?- ba nó bỏ tờ báo ra nhìn nó ngạc nhiên.

-Mặt con có sao đâu, đeo kính với cột tóc này nhìn cho nó hiền lành, tri thức, hí hí-nó cười nhăn nhô trả lời ba nó- Ủa mà ba chưa đi làm sao, anh hai đâu?? -nó nhìn xung quanh rồi hỏi ba nó.

-Đang sớm mà con, mới có 6h mà!

Ba nó trả lời nó nhẹ nhàng mà sao nó thấy như sét đánh ngang tai.

-Cái gì cơ, mới 6h thôi hả ba

Nó vội nhìn lên đồng hồ trên phòng ăn đúng là mới có 6h thật, khỏi bốc nghi ngút, mặt nó tối sầm lại. . .

-ANH HAI ĐÂU, RA ĐÂY CHO EM!!!!

Nó tức giận hét lên, giọng nó thánh thót đến nỗi nhà nó muốn nứt ra luôn (==”)

-hì hì, bớt nóng nha em gái yêu.

Gia Bảo không biết từ đâu đi ra, núp sau lưng ba nó giơ hai tay lên lên xin hàng.

-Sao anh dám chính đồng hồ trong phòng em hả, có biết vì anh mà sang nay em bị sung đầu không hả????- nó tức giận hét lên.

Gia Bảo chỉ còn biết đứng im re nhìn qua ba cầu cứu.

-Thời nào con gái, anh con chỉ muốn con đi học đúng giờ thôi mà- ba nó giảng hòa.

-Đúng đó em gái yêu à- Gia Bảo chớp lấy thời cơ chạy lại lấy tay quạt quạt cho nó bớt nóng- Là do anh hai lo em gái ngày đầu đi học mà trễ học đó mà, tha cho hai lần này nha-Gia Bảo như con nít cứ nịnh nó.

-Được rồi, tha cho hai lần này đó, lần sau mà còn vậy thì chết với em.

Nó dứ dứ nắm đấm trước mặt Gia Bảo đe dọa. ba nó chỉ biết lắc đầu cười trước vẻ trẻ con của hai đứa.

Cả nhà ăn sang vui vẻ và bắt đầu 1 ngày mới

***

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Trường Mary

Do đang đóng giả là học sinh nghèo nhận học bổng nên nó quyết định đi học bằng xe đạp. Vừa tới cổng trường đập ngay vào mắt nó là hàng loạt những chiếc xe hơi to xịn và đắt tiền đang chờ những cô chiêu cậu ấm tới trường. dắt xe vào nhà giữ xe, nó thấy cũng có vài chiếc xe đạp nên cũng khá vui. Bước vào lớp của mình(nó hộ lớp 10C, do chỉ có 1 lớp nên không có số đăng sau, còn các khối A,B thì có A1, A2, B1, B2...). Vừa vào lớp bước xuống dưới cuối lớp nó gặp 1 cô bạn khá dễ thương đang ngồi đọc 1 quyển sách to bự chẳng luận. Không hiểu sao vừa thấy cô bạn này nó thấy rất có cảm tình nên quyết định làm quen.

-Chào cậu, mình ngồi đây được chứ?- nó hỏi, miệng cười tươi roi rói

Cô bạn từ từ ngẩng đầu lên, nhìn nó rồi mỉm cười gật đầu.

-Được chứ, cậu ngồi đi, mình là Nguyễn Hoài Như, rất vui được làm quen với cậu.

-Còn mình là Trần Gia Hân, chúng ta là bạn nhé- nó cười híp mắt.

-Trần Gia Hân? Cậu là thủ khoa tròn 100 điểmkhi thi vào trường hả?- Mắt Như sáng lên

Mấy người ngồi gần đó nghe thấy cũng quay lại nhìn.

-Oa cậu giỏi thật đấy, mình chỉ có 92 điểm thôi- 1 học sinh than thở.

-Mình may mắn vừa tròn 90- một hs khác

-Mình 93 à, nghĩ nát óc cũng không giải hết các câu hỏi được.- lại 1 hs khác.

các bạn khác cứ tán dương nó, khen nó giỏi này nọ nhưng tuyệt nhiên không 1 ai ganh ghét với nó cả. nó thấy lớp tuy mới gặp nhau nhưng lại rất dễ gần, nó cảm thấy hạnh phúc với lựa chọn đúng đắn của mình khi quyết định vào lớp này học.

-Cũng do mình may mắn nữa mà, hi hi- nó ngượng ngùng cười trừ

Bạn khiêm tốn quá à, nghe nói Lý Nhã Vy ở lớp A1 tức lắm vì chỉ đứng hạng 2 thôi, nhỏ được 98 điểm chỉ thua có mỗi cậu- Như nói –Mà cậu cẩn thận nhé, mình nghe nói nhỏ đó ghê gớm lắm đấy, nhà giàu, xinh đẹp lại học giỏi nên kiêu lắm.

-Nhưng mình có làm gì đâu- nó thờ ơ.

-Ôi trời ơi, cậu đạt thủ khoa mà sao ngốc quá vậy, nó kiêu như vậy nên khi bị cậu giật mất vị trí đầu bảng thì tất nhiên là phải rất tức rồi, mà nó lại là 1 con người ghê gớm. nói chung là cậu phải cẩn thận, đừng đụng vào nó là được.- Như tuôn 1 tràng rồi cốc nhẹ vào đầu nó.

-Đúng đấy, mình nghe nói nhỏ đó nham hiểm lắm, cẩn thận nhé- 1 bạn khác chen vào

-ừ, mình biết rồi, mình sẽ cẩn thận mà- nó đáp nhưng trong đầu thì nghĩ khác “sao mình phải sợ cơ chứ, nếu cô ta làm gì mình thì mình sẽ cho cô ta biết tay, haha”.

-À mà cậu tên gì vậy

-Mình là Ái Nhi, xếp thứ 3 sau cậu và Nhã Vy với 96 điểm, hehe.-Nhi đáp dơ 2 ngón tay lên chào nó, miệng cười toe.

-Ý, cô giáo vào các bạn ơi- Một bạn nữ hét lên. Tất cả mọi người vào chỗ ngồi.

-Chào các em, cô là Phạm Thùy Phương, cô sẽ là giáo viên chủ nhiệm lớp mình- cô giáo tự giới thiệu về mình và cười với lớp một nụ cười thật tươi- Bây giờ các em hãy tự giới thiệu về mình đi nào.

Lớp tổng cộng có 20 học sinh, 9 nam và 11 nữ trong đó có nó đứng lên giới thiệu về mình, tất cả tuy mới gặp nhau lần đầu nhưng rất thân thiện, cười nói vui vẻ như là đã thân quen lắm rồi ý, đặc biệt là không một ai hỏi thăm gia đình của bạn mình làm nghề gì, có giàu có hay không. Tuy không ai nói ra nhưng mọi người đều tôn trọng lẫn nhau và có 1 sự bình đẳng ở trong lớp này, lớp học bóng.

****

Reeng!! Reng!!

Tiếng chuông báo hiệu hết giờ học, nói là học nhưng vì là ngày đầu tiên đến trường nên chỉ giới thiệu làm quen với nhau là chính, hôm nay nó cũng đã có thêm 19 người bạn mới ở trong một lớp mới và biết thêm nhiều về lớp của mình, lớp nó có rất nhiều tài năng, 20 con người, 20 tài năng khác nhau, có người giỏi về đàn hát, có người vẽ rất đẹp, có người lại biết chế tạo ra những thứ hay ho..., nó thì là 1 hacker chuyên nghiệp. (chuyện, hack được cả trường Mary cơ mà :D)

Về đến nhà, Gia Bảo đã ngồi chờ sẵn trên bộ ghế sofa đắt tiền, vừa thấy nó về liền lên tiếng:

-Hôm nay đi học thế nào em gái, vui chứ?

-Mọi sự khởi đầu đều tốt đẹp, mọi người khá hòa đồng, lớp mới khá thú vị, có thể “chơi” được, hehe- nó vừa nói vừa nhe răng cười nham hiểm.

--Nè nè, vừa vừa thôi nha em gái, đừng có phá miếng com manh áo của anh tội nghiệp-Gia Bảo vừa nói vừa mếu.

-Em hiền lành mà, hai cứ làm quá lên không à.

-Em mà hiền...-Gia Bảo lẩm bẩm(sợ nó nghe được thì phá tan cái trường của anh mất.)

-Thôi em lên phòng trước nha hai- nó vừa nói vừa “bái bai” Gia Bảo.

-Ừ, em nghỉ ngơi đi.

Căn phòng của nó có chủ đạo là màu trắng, không quá cầu kì nhưng cũng không kém phần đẹp, mọi thứ được sắp xếp ngăn nắp, từ cửa sổ nhìn ra là 1 vườn hoa hồng rất đẹp. Nó vừa bước vào phòng thì Miu Miu (con mèo của nó) đã cạ vào chân nó làm nũng. Bế con mèo lên, nựng con mèo, ôm nó lên giường, vừa vuốt ve con mèo, nó vừa nói:

-Thương Miu Miu lắm cơ, Miu Miu của chị là xinh nhất, bây giờ Miu Miu ngoan cho chị “làm việc” nhé.

-Meo...-con mèo như hiểu tiếng người nằm im ngoan ngoãn cho nó “làm việc”. Miu Miu là con mèo cưng của nó, có bộ lông trắng muốt rất dễ thương.

Lấy chiếc laptop ra, nó bắt đầu điều tra thông tin về 19 thành viên còn lại trong lớp 10C, không khó để nó biết hết thông tin thật về các thành viên trong lớp mình, nó khá bất ngờ về lớp “đúng là lớp thú vị mà, không ngờ cũng có vài người giống mình, haha”. Vừa nghĩ nó vừa cười thầm và lại vuốt vuốt đầu Miu Miu.

-A! lúc sáng Như nói mình nên cẩn thận với nhỏ nào nhĩ?- vuốt vuốt cằm nó cố gắng nhớ ra cái tên mà Như nói lúc sáng.

-A! Nhớ rồi,Lý Nhã Vy- nó reo lên rồi bắt đầu tìm kiếm thông tin về cô ta.

5p sau, mọi thông tin về Lý Nhã Vy nó đã nắm chắc trong lòng bàn tay.

-Hừm, là tiểu thư quyền quý, con nhà giàu, học giỏi lại xinh gái nên kiêu kì à, ừ mà châm ngôn “ta đẹp ta có quyền” cơ chứ, mắc ời quá đi, đúng phải ta là ta cho biết tay-nó vừa đọc thông tin của Lý Nhã Vy vừa lăm bằm một mình.

-Thôi kệ nó, vài bữa mình phải chọc phá cô ta mới được. Giờ thì xuống ăn cơm nào Miu Miu- nó vừa nói vừa ôm Miu Miu xuống nhà ăn cơm.

Trong lúc đó, tại 1 căn biệt thự sang trọng khác, trong 1 căn phòng rộng rãi như phòng dành cho công chúa với màu chủ đạo là màu hồng, có 1 nàng tiểu thư kiêu kì đang rất tức giận.

-Giờ, cô ta là ai mà dám đứng đầu bảng cơ chứ, trước giờ chưa ai dám vượt mặt Nhã Vy này, sao lại có 1 con bé khố rách áo ôm nào đó dám làm điều này chứ, Trần Gia Hân à, tôi sẽ không tha cho cô đâu.- Nhã Vy vừa nói vừa nghiêng chặt răng, bàn tay nắm chặt lại, rõ ràng là cô đang rất tức giận. Với lấy cái điện thoại trên bàn, cô bắt đầu bấm số.

Tút...tút...

-Dạ tiểu thư, tôi xin nghe ạ- ở bên kia đầu dây lên tiếng.

-Anh đi điều tra cho tôi về con bé Trần Gia Hân ở lớp 10C trường Mary cho tôi, càng sớm càng tốt- cô nói nhanh rồi cúp máy cái “rụp” không kịp để bên kia ừ ơ gì cả.

Giới thiệu thêm 1 số nhân vật:

-Nguyễn Hoài Như: là 1 một sách chính hiệu, thông minh, xinh gái, là bạn thân của nó trong lớp, gia đình cũng thuộc dạng giàu có. Biệt tài: chơi piano hơi bị đỉnh.

-Lê Ái Nhi: cũng là bạn thân của nó trong lớp, thông minh, xinh gái, gia đình giàu có. Biệt tài là thiết kế thời trang, kiến trúc,...

Lý Nhã Vy: đẹp gái, nhà giàu nhưng kiêu căng, hống hách, luôn tự coi mình là nhất, ghét nó vì nó dám giành vị trí đầu bảng khi thi vào trường, luôn ganh đua với nó nên bị cả lớp 10C ghét và cũng rất ghét lớp 10C.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Một ngày mới lại bắt đầu. trên phố người ta thấy có 1 cô bé đeo kính, tóc cột 2 bím đang cố hết sức đạp xe. Là nó, vì lí do ham ngủ nên giờ nó phải cố gắng hết sức để đạp xe cho kịp giờ học.

“anh hai chết bầm, sao không chịu cài đồng hồ như hôm qua chứ, huhu, biết vậy hôm qua không dọa anh ý như vậy.”-nó vừa nghĩ vừa khóc thầm trong lòng.

-A A, bác bảo vệ ời, chờ cháu với- nó hét toáng lên khi thấy bác bảo vệ chuẩn bị nhấn cái nút đóng cổng lại.

Vì là trường nhà giàu nên mọi thứ an ninh đều rất chắc chắn, cửa có nút khóa chỉ nhận dấu vân tay của bác bảo vệ, thầy hiệu trưởng, Gia bảo và 1 người nữa thôi(người đó là ai thì sau này biết nhé, không phải nó đâu), các giáo viên đi trễ sẽ bị phạt nếu không có lí do chính đáng, để được dạy trong trường Mary thì phải rất giỏi(vì học sinh giỏi rất nhiều mà, không giỏi sao dạy được chúng), nếu giáo viên hoặc học sinh nào bị đuổi thì chỉ có nước kiếm nghề khác sống vì không 1 trường nào dám nhận người đó nữa.

-Nhanh lên nào, sắp trễ rồi đó- bác bảo vệ lên tiếng khi nhìn thấy nó(do thấy nó đạp xe tội quá nên bác mới thương tình cho vô đó, không thì còn lâu đi)

-Cám ơn bác nhiều ạ-phóng ngang qua bác bảo vệ nó quay lại cám ơn bác.

Bác bảo vệ chỉ biết lắc đầu thôi rồi bấm nút đóng cổng lại.

-Phù , may quá, chưa trễ- thờ phào nhẹ nhõm nó nhanh chóng cất xe và đi vào lớp.

Vừa vào lớp thì:

-Ày, lớp trưởng mà đi học muộn nha!-Minh Quân, một học sinh nam của lớp ngồi lên tiếng chọc nó.

-Lớp trưởng gương mẫu dễ sợ.-Mai Thanh, một cô bạn khá mũm mĩm nhưng cũng khá dễ thương cũng bồi vào chọc nó.

-O, chưa trễ mà, cô giáo đã vào đâu!- nó chống chế

Vì có điểm thi vào trường cao nhất lớp(nhất trường luôn) nên nó được bầu làm lớp trưởng với sự hưởng ứng của cả lớp.

-Thôi đi bà ơi, có chuông báo ổn định 5p đầu giờ này giờ rồi, đừng có biện minh cho việc mình đi trễ nữa-Hoài Như đang đọc sách thì ngước lên phán 1 câu làm nó cứng họng.

-Ừ thì, tại cái đồng hồ báo thức nó không kêu chứ bộ - nó cúi mặt xuống đất nói, mặt đã bắt đầu đỏ , thật ra cái đồng hồ có kêu nhưng nó tắt và ngủ tiếp.

-Ôi trời ơi, con heo ngủ nướng- Ái Nhi lên tiếng làm cả lớp cười rầm rầm, mặt nó giờ đã như quả gấc chín.

May thay đúng lúc đó thì

Reeng!! Reeng

Tiếng chuông báo hiệu vào học vang lên, cô giáo đúng lúc đó cũng bước vào lớp làm mọi người trong lớp thôi cười và chuẩn bị vào học

*****

Đến giờ ra chơi, cả lớp túm tụm lại nói với nhau:

-Hừ, mấy giáo viên trường này toàn những kẻ khinh người- nó bức xúc.

-Đúng đấy, toàn là những kẻ khoe khoang- Hoài Như

-Có vẻ như chẳng coi lớp mình ra gì cả - Minh Quân thờ dài

-Vì lớp mình thuộc dạng con nhà nghèo nhận học bổng để vào đây mà- Đan Thanh nói.

-Mình sẽ cho mấy người đó biết tay vì dám khinh thường lớp mình, nhất là bà cô Thanh Hồng dạy hóa, làm như có A1 của bà là nhất ấy- nó hậm hực.

-Đúng đó, đằng nào mấy thầy cô trường này cũng có coi lớp mình ra gì đâu, phá cho bỏ ghét- Ái Nhi .

Cả lớp đồng tình gật gù, đúng lúc đó thì, Phương Mai-1 thành viên trong lớp 10C lên tiếng:

-Kia không phải là Nhã Vy, người thua lớp trưởng 2 điểm khi thi vào trường sao?

Cả lớp đồng loạt nhìn ra cửa thì thấy đúng là Nhã Vy cùng với 2 cô gái như đang hộ tống cho cô ta đang đứng ở ngoài cửa nhìn vào, mặt đỏ bừng khi nghe Phương Mai nói, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Thấy cả lớp nhìn cô ta liền quay bước đi về lớp với 2 “thuộc hạ” của mình. Không ai nói gì nhưng ai cũng hiểu sắp có 1 cuộc chiến xảy ra giữa 2 con người gỏi nhất nhì trường Mary.

Giờ học cuối cùng cũng kết thúc trong sự âm ỉ của cả lớp, tại sao các thầy cô lại có thể khinh miệt học sinh lớp 10C như vậy chứ, đáng nhẽ thầy cô phải tự hào vì thành tích tốt chúng nó mới có thể giành được học bổng vào trường Mary mới đúng, thật là nực cười. vì vậy sau giờ học, cả lớp quyết định rủ nhau ra quán kem để bàn về kế hoạch “trả thù” giáo viên sắp tới.

-Thật là ức chế không chịu nổi, bộ 10C không phải là học sinh trường Mary sao, thù này không trả, tôi không làm lớp trưởng 10C nữa-nó hùng hổ

-Đúng vậy, thù này không trả không được, phải cho thầy cô thấy đưng đến 10C là sai lầm lớn.-Ái như cũng hung hổ không kém nó.

-Ai có ý kiến gì hay đóng góp cho “đồng bào” đi-nó phán.

Thế là cả lớp túm tụm lại bàn luận sôi nổi.

****

ở một nơi khác cùng thời điểm, có 3 cô gái đang ngồi cùng nhau, trong đó có 1 cô gái xinh đẹp như đang cố gắng để không bóp nát ly nước trong tay, người đó không ai khác chính là Nhã Vy.

-Hừ, cái lớp đó rõ ràng không coi mình ra gì mà-Nhã Vy vừa nghiêng chặt răng vừa nói, rõ ràng cô ta đang rất tức giận.

-Đúng đấy, còn cái con nhỏ nào đó dám nói cậu là người thua nữa chứ-Thanh Hương, 1 nhỏ bạn của Nhã Vy lên tiếng

Khuôn mặt Nhã Vy đã đỏ bừng lên, cô không thể nào chấp nhận sự thật này được, đây thật sự là 1 sự sỉ nhục lớn đối với cô.

-Tớ sẽ không chịu thua đâu, Trần Gia Hân, hãy đợi đấy, tớ sẽ không thua 1 con bé nhà quê như cô đâu.

Vừa nói, Nhã Vy vừa nghiêng răng, bàn tay không kiềm chế được ném luôn cái ly sứ trong tay ra xa, gây lên những tiếng “xoảng” khô khốc trong không gian.

***

Tại nhà nó.

-Em về rồi hả, sao trễ vậy-Gia Bảo hỏi khi thấy tan học đã lâu mà nó mới về.

Nguyệt Gia bảo 1 cái thật dài, nó mới trả lời:

-Do anh quản lí giáo viên tốt quá mà

-Có chuyện gì sao-anh thắc mắc.

-Đội ngũ giáo viên của anh toàn những kẻ khinh người, không coi lớp em ra gì hết á, chờ đó, mấy người đó sẽ phải trả giá vì dám khinh thường em và tập thể lớp 10C.

Nó vừa nói vừa nở 1 nụ cười cực gian khiến Gia Bảo rung mình, sống với nhau 16 năm trời đủ để anh hiểu nụ cười đó có nghĩa là gì. Nuốt nước bọt cái “ực”, anh mới dám lên tiếng, mặt méo xẹo:

-Em gái yêu à, đừng làm gì quá đáng nha, nếu em không thích, anh sẽ đuổi những giáo viên đó đi mà, em đừng phá trường của anh mà...

-Không.Bao.Giờ- nó nhấn mạnh từng chữ-tất cả đều là lỗi do anh nên anh tự mà chịu lấy, anh mà nói nữa là em đưa Miu Miu xuống đấy.

Nói xong nó quay người đi thẳng lên phòng để lại Gia Bảo đứng ở dưới với khuôn mặt không thể thâm hơn nữa, thật sự thì Gia Bảo rất sợ Miu Miu, chỉ có nó là lại gần được Miu Miu thôi, còn người lạ lại gần, kể cả Gia Bảo đều bị Miu Miu cào cấn không thương tiếc nhưng ai mà đánh lại Miu Miu thì coi chừng chết với nó nên ai cũng sợ cả chủ lẫn vật hết.

Tại phòng nó.

-Miu Miu à, chị về rồi nè!

Vắt chiếc cặp xuống giường nó ôm con mèo thân yêu của mình lên làm con mèo thờ “rừ...rừ...” tỏ sự sùng sượng trong lòng nó, nhẹ nhàng vuốt lông con mèo, nó kể với Miu Miu về tất cả mọi việc đã xảy ra. Khi có bất cứ việc gì hay tâm sự gì, nó đều kể hết với Miu Miu, thật sự từ trước đến giờ nó không hề có 1 người bạn thân nào cả, tất cả mọi người đến với nó cũng vì nó là tiểu thư Trần Gia mà thôi, còn Gia Bảo là con trai nên có 1 số việc nó cũng không thể nói với anh, nên nó quyết định nuôi Miu Miu để làm bạn cho khỏi cô đơn, động vật thì sẽ không bao giờ phản bội lại mình được mà. Nhưng từ bây giờ, cuộc đời của nó sẽ thay đổi vì nó có đến 19 người bạn tốt thật sự-tập thể lớp 10C.

Một ngày mới lại đến, tập thể lớp 10C mới sáng sớm đã có mặt tại trường, chúng nó sẽ cho thầy cô biết tay với cách kinh điển nhất, đó là dùng cây mắt mèo(1 loại cây gây ngứa, ai không biết hỏi bác google nhé).

-Hải Anh và Quốc Hùng, 2 cậu chuẩn bị xong rồi chứ- nó hỏi

-Ok- cả 2 đồng thanh rồi lấy từ trong giỏ sách 1 mớ mắt mèo (tất nhiên là 2 người này có đeo gang tay không là ngứa chết).

-Được rồi, các cậu mang bao tay vào, nhiều nhiều lớp cũng được. coi chừng đụng rung là ngứa đấy nhé.

Nó dặn dò mọi người xong thì lấy bao tay ra phát cho mọi người. Tất cả ai ai cũng hào hứng nhận lấy và bắt đầu công việc “bôi bôi trệt trệt” khắp bàn ghế giáo viên và cả máy chiếu nữa(trường quý tộc nên không dạy bằng bảng mà dạy bằng máy chiếu), bôi tất tần tật các chỗ mà thầy cô có thể đụng tới.

-Như vậy là ổn rồi đó, lát nữa chúng ta sẽ có trò vui để xem thôi, hehe-nó phui phui tay cười cực đều, cả lớp 10C cũng không khác gì nó (==)

-Ôi đói bụng quá, đang sớm, các cậu có ai muốn xuống căn tin ăn gì không-Mai Thanh vừa xoa xoa bụng vừa nhìn đồng hồ hỏi cả lớp.

-Nhắc mới nhớ tớ chưa ăn sáng.

-Tớ cũng vậy.

-Ồi đói thật

.....

Vậy là cả lớp kéo nhau xuống căn tin vừa đi vừa nói chuyện rôm rả cả 1 góc trời. Vừa đến căn tin thì...

-kia chẳng phải là 10C sao, 1 lũ nhà nghèo, haha-1 giọng nói chanh chua vang lên, là Anh Thư, bạn thân còn lại của nhà Vy.

-Chính xác, chúng nó mà không nhận được học bổng thì còn lâu mới vào được trường Mary này, mà vào được trường rồi thì cũng chỉ là bọn khối C, sao bằng A1 bọn mình được, haha.- Thanh Hương tiếp lời Anh Thư. Nhà Vy ngồi nhàn nhả đưa cốc nước lên uống 1 cách rất nhẹ nhàng thư thái nghe 2 con bạn mình sỉ nhục cái lớp mà mình căm ghét. Cả căn tin ngừng hết mọi hoạt động để theo dõi.

Không thể chịu đựng được sự sỉ nhục đó, nó tiến lại gần cái bàn mà 3 người đó đang ngồi, chậm rãi lên tiếng:

-Chúng tôi nghèo nhưng có đầu óc nên mới nhận được học bổng của trường, còn các cậu thì chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi.

-Mày...mày nói gì?- Anh Thư tức đến nỗi không nói được gì

-Ai nói mày bọn tao là thùng rỗng kêu to hả- Thanh Hương tức giận quát lên

-Được rồi-Nhà Vy nhàn nhả lên tiếng, cô ta luôn tỏ ra bình tĩnh nhưng thật sự trong lòng cô ta như đang bốc hỏa, 1 đại tiểu thư nổi tiếng xinh đẹp giỏi giang như cô ta mà lại bị 1 con nhò xấu xí, nghèo nàn (chưa chắc) như nó sỉ nhục được sao?

-Nhà Vy, cậu...

-Đi thôi-không để Anh Thư nói hết câu, Nhà Vy đã ngắt lời và bước đi vì cô ta biết nếu ở lại thì chỉ làm trò cười cho thiên hạ khi bị lớp 110C sỉ nhục mà thôi. Khi đi ngang qua nó, cô ta ghé sát vào tai nó nói chỉ đủ cho 2 người nghe:

-Chờ đó, tôi không thua đâu

Nói xong cô ta đi thẳng để lại nó với nụ cười nửa miệng trên môi.

***

Tiết 1 là tiết hóa của bà cô hồng, cả lớp ghét nhất là bà cô này, vừa chua ngoa đánh đá lại rất khinh lớp. cô vừa bước vào lớp đã tỏ rõ sự khinh miệt của mình đối với lớp khi không thèm nhìn lớp lấy 1 cái, mặt thì song song với trời. Đặt mạnh cái cặp xuống bàn, cô ngồi xuống ghế, lấy laptop ra chưa kịp mở máy thì 1 cảm giác ngứa ngáy khó chịu ập tới.

Chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của bà cô đáng ghét, cả lớp không khó để nhận ra sự biến đổi trên khuôn mặt bà cô, trong lòng ai cũng cười thầm nhưng không thể hiện ra mặt.

-Cô ơi, cô có sao không ạ, nhìn cô không được khỏe cho lắm-la 1 lớp trưởng “guồng mẩu”, nó đại diện cho lớp hỏi thăm tình hình sức khỏe cô với khuôn mặt hết sức nai tơ như là không biết gì cả khi thấy khuôn mặt biến sắc của bà cô khi ngứa mà không thể gãi.

-không sao, lấy sách vở ra học đi-bà cô khẽ gãi vì rất khó chịu, bây giờ con ngứa như lan ra khắp người khiến bà cô như bủn rủn cả tay chân, đứng mà cứ ẻo qua ẻo lại. cuối cùng, chịu không nổi bà cô phải chạy ra khỏi lớp để lại lớp cười nghiêng ngả, tay đập bàn rầm rầm.

-Trời ơi, cái mặt bà nhìn mắc cười ghê

-Bà đứng không nổi luôn

Nhìn bà ẻo qua ẻo lại mà tớ không nhịn nổi cười, haha

.....

Cả lớp cười nghiêng ngả khoảng 30p thì Mai Thanh lên tiếng:

-Im lặng mọi người ơi, “địch” vào

Cả lớp lại im phăng phắc như không có gì xảy ra. Bà cô bước vào lớp với khuôn mặt bơ phờ, da đỏ tấy lên.

-Cô sao vậy ạ?-nó tiếp tục giả nai với khuôn mặt ngây thơ “hỏi thăm” cô giáo

Không trả lời, bà cô lẳng lặng thu dọn đồ của mình và bước ra khỏi lớp dưới sự hả hê của lớp. Những tiết sau các giáo viên khác cũng tương tự như vậy làm cả lớp rất khoái chí, đây chỉ là 1 trò quậy phá nho nhỏ bắt đầu cho những cuộc quậy phá “quy mô lớn” sau này mà thôi.

Kết thúc 1 buổi học với sự thành công ngoài mong đợi của lớp, lớp lại tiếp tục cho những trò quậy phá tiếp theo.

-Ê, ngày mai làm gì giờ ta?-Hoài Như hỏi cả lớp

-Ừ ha, ngày mai làm gì ta?-nó vuốt vuốt cằm ra chiều suy nghĩ dữ lắm

-Tớ thấy mấy lớp A và B kiểu cũng rất khinh thường tụi mình, hay là “chơi” chúng nó luôn đi-Ái Nhi có vẻ còn khá tức giận khi nhớ đến những câu nói khinh miệt của bọn A1 và ánh mắt soi mói, khinh thường của một số người trong căn tin.

-Làm vậy cũng khá mất thời gian đó nha, trường mình có đến 33 lớp lận đó, muốn chơi cả trường thì phải đến trường cực sớm, mà trường mình thì 6h mới mở cửa, từng đó thời gian không đủ để thực hiện hết toàn trường đâu, mà trường mình muốn vào cổng thì phải xét dấu vân tay mà chỉ có rất ít người có dấu vân tay phù hợp, đến giáo viên còn không thể làm mà- nó giải thích

Cả lớp gật gù, mặt tiu ngiu, ai ai cũng muốn chơi cả trường một vố, vậy mà...

-Yên tâm, tớ có cách-Ái Nhi lên tiếng

-Cách gì?- nó tò mò nhưng thật ra đã biết cách của Ái Nhi là gì rồi.

-Ngày mai 4h các cậu chịu khó đến trường sớm đi, mang theo càng nhiều thứ ghê rợn càng tốt, ngày mai cổng sẽ mở -Ái Nhi nói chắc như đinh đóng cột.

-Chắc không?-Hoài Như nhú mày, có vẻ cô hơi nghi ngờ.

-Chắc.

-Được rồi, vậy bây giờ chúng ta sẽ ra về, nhớ ngủ nghỉ sớm lấy sức cho ngày mai “chiến đấu” nha mọi người- nó.

Thật ra với trình độ của nó thì bẻ khóa cổng trường là việc dễ như trở bàn tay nhưng nó không muốn làm vậy, bởi vì nó biết trong lớp này sẽ có người mở được cổng trường thay cho nó-Ái Nhi.

***

4h sáng, cả lớp đã có mặt đầy đủ trước cổng trường, ai ai cũng xách theo cái bao to đùng đùng “dụng cụ”, Ái Nhi nhẹ nhàng bước đến đặt ngón cái tay phải của mình vào nơi xét dấu vân tay “Ting”, cánh cổng mở ra, mọi thành viên trong lớp trừ nó đều ngạc nhiên và thắc mắc không biết vì sao Ái Nhi lại có thể mở cổng trường và thật ra Ái Nhi là ai?

-Vào thôi- nó lên tiếng “đánh thức” 18 con người đang hết sức ngạc nhiên bưng tỉnh vội chạy vào trường theo nó

Tạm gác mọi thắc mắc lại, mọi người mau chóng bước vào lớp của mình, mở bao của mọi người ra, toàn là nhện giả, rắn giả, chuột giả... Riêng bao của Tuấn Mập(ông này ú ú nhưng nhìn có duyên lắm) thì là 1 bao gián luôn.

-Trời ơi, cậu kiếm đâu ra cả bao gián tài vậy- nó tròn mắt lên hỏi Tuấn Mập.

-Mình phải săn lùng nguyên cả ngày hôm qua, nhờ mấy đứa nhỏ kiếm dùm rồi trả tiền cho bọn chúng mới được như vậy đó-Tuấn Mập tự hào khoe chiến tích.

-Ok, vậy là ngon rồi, bây giờ chúng ta chia nhóm ra nhé, 6 người sẽ đi khối 10, 7 người khối 11 và 7 người còn lại khối 12, giờ thì đi thôi!!!

Cả lớp nhanh chóng tản ra để thực hiện “nhiệm vụ cao cả” mà mình được giao phó. Do vừa làm vừa nghịch nên mãi 6h lớp mới làm xong, vừa mệt vừa buồn ngủ, cả lớp ngồi phịch xuống ghế, mặt áp sát mặt bàn cố gắng lấy lại sức

-Hơ hơ, buồn ngủ quá à-nó than thở

-Tớ cũng vậy

-Mệt thật đấy

-Ước gì bây giờ có cái giường ở đây nhi

....

Miệng thì than thở như vậy nhưng trong lòng ai cũng rất háo hức chờ đợi đến giờ vào học, lúc đó chắc sẽ vui lắm đây, bắt giắc trên môi của 20 thành viên 10C đều nở 1 nụ cười không thể đều hơn được nữa.

***

Giờ vào học cuối cùng cũng đến, các thành viên trong lớp bắt đầu đếm ngược thời gian “5...4...3...2...1..hết giờ” kết thúc suy nghĩ của 20 cái đầu thì 1 âm thanh hỗn tạp vang lên :

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

-Á Á Á

-MÁ Oi!!!!

Của cả trường đồng loạt vang lên, để không bị phát hiện, lớp cũng giả bộ hét lên cho nó “có phong trào” với toàn trường. Bà cô dạy lớp cũng đang đứng hình trên bục giảng, mặt tái xanh, sau khi bình tĩnh và phát hiện ra mấy con nhện, con rắn chỉ là đồ giả, bà mới thờ phào nhẹ nhõm, đánh mắt qua thấy mấy con gián, nghĩ cũng chỉ là đồ giả, bà cô mạnh dạn cầm chúng lên để quảng vào sọt rác thì.....

-AAAAAAAAAAAAA

1 tiếng hét vang trời nổ lên và bà cô đang nằm đo gạch nhà trường. Lí do là vì vừa cầm mấy con gián lên thì chúng nó ngo ngoáy làm bà cô sợ quá xỉu luôn tại chỗ làm cả lớp cười bê bụng nhưng cũng phân chia người đưa bà cô đến phòng y tế.

-Yeah!!!

Cả lớp sau khi tổng khur bà cô đi thì ra hiệu chiến thắng và ngồi lại tiếp tục họp bàn tròn

-Ê, tớ thấy chơi cả trường có vẻ vui hơn á, làm vậy không ai biết là ai phá hết- Hoài Như đưa ra ý kiến

-ừ, tớ cũng thấy vậy- Ái Nhi vừa lên tiếng xong thì cả lớp quay sang nhìn cô đăm đăm

-Sao vậy, mặt tớ dính gì à?- vừa nói cô vừa đưa tay lên mặt mình

-Thật ra cậu là ai, sao lại có thể qua được cổng trường 1 cách dễ dàng như vậy?-Mai Thanh thay cả lớp hỏi ra điều mà ai cũng đang thắc mắc.

-Tớ...tớ...- Ái Nhi đang không biết trả lời thế nào, 2 bàn tay nắm chặt lại với nhau

-Cậu ấy là người thiết kế trường Mary nên vào được trường là đúng rồi- nó trả lời 1 cách hồn nhiên

-Cái gì???-Cả lớp đồng thanh hét lên.

Ái Nhi mở to 2 con mắt ra nhìn nó “sao cậu ấy biết, thật ra cậu ấy là ai?” cô đang rất thắc mắc về nó.

-Sao...sao...cậu..biết?

-Vì tớ là lớp trưởng 10C- nó nói rồi nháy mắt tinh nghịch.

Câu hỏi của Ái Nhi cũng giống như 1 câu xác nhận rằng cậu ấy chính là người đã thiết kế ra ngôi trường này.

-Vậy ra, cậu là tiểu thư của tập đoàn họ Lê?-hoài Như hỏi nhưng cũng như 1 câu xác định

Khẽ gật đầu, Ái Nhi mới lên tiếng:

-Xin lỗi vì đã giấu mọi người...-Cô cúi gầm mặt xuống, khẽ nói.

-Ngốc quá, có gì mà xin lỗi chứ, mọi người đều có bí mật riêng của mình mà, có lí do thì cậu mới làm vậy, đúng không?- khẽ cốc nhẹ lên đầu cô bạn, nó cười (nó còn nhiều bí mật hơn ấy chứ)

Ngước đôi mắt đã ngân ngấn lệ lên, nhìn mọi người cô khẽ nói :

-Cám ơn...

-Đồ ngốc, nín đi

-Gi mà cảm ơn chứ, chúng ta là 1 gia đình mà

-Đúng đó

...

Giống như 1 gia đình thật sự, mọi người lại cười cười nói nói như chưa có chuyện gì xảy ra, tất cả đều xem nhau như người thân.

-Tóm lại, từ giờ đã có người mở cổng trường cho chúng ta tiếp tục “công việc cao cả” phá tan cái trường- nó phán 1 câu xanh rờn làm ai cũng bật cười.

***

Sau vụ việc đó, nhà trường có cho người điều tra nhưng kết quả vẫn chỉ là con số 0 tròn trĩnh, để tránh “bứt dây động rừng” cả lớp quyết định “nghỉ ngơi” 1 thời gian, cũng là để thực hiện những kế hoạch hoành tráng hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngõm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Tại phòng học lớp 10A1. Cô giáo bước vào, theo sau là 1 học sinh nam, khá điển trai, cao ráo, dáng chuẩn, nói chung là cũng sẽ có vài cô chết mê chết mệt.

-Cả lớp trật tự, cô xin giới thiệu đây là thành viên mới của lớp ta, em hãy tự giới thiệu về mình cho các bạn biết đi.

-Phan Hải Minh, tập đoàn Phan Gia-vừa giới thiệu, cậu ta vừa nhếch mép cười 1 nụ cười đều rất khinh người, thế mà không hiểu sao mấy cô nàng trong lớp lại thấy cuốn hút mới chết chứ(==”)

Bước thẳng xuống chỗ Nhã Vy, nở 1 nụ cười tỏa nắng, Hải Minh nói:

-Lâu rồi không gặp, Nhã Vy.

Khẽ liếc mắt về phía hải Minh, dừng lại trên người cậu ta khoảng 3 giây rồi lại nhìn về hướng khác, không thèm đáp 1 lời nào cả.

-Em vẫn kiêu ngạo như xưa nhỉ, nhưng anh thích và anh vẫn sẽ tiếp tục theo đuổi em-nói rồi Hải Minh ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Nhã Vy mặc cho cô hết sức khó chịu

-Tránh ra!!

-Đây là chỗ trống duy nhất còn lại ở trong lớp-vừa nói Hải Minh vừa nở 1 nụ cười cực đều.

Dù rất tức giận nhưng Nhã Vy cũng không thể làm gì được, đành để cho Hải Minh ngồi cạnh mình.

***

Phan Hải Minh: con trai tập đoàn nhà Phan Gia giàu có ngang ngửa Lý Gia, khá điển trai, gu ăn mặc style, sở hữu nụ cười cực đều, yêu thầm Nhã Vy.

***

-Ây da, chán quá đi, bày trò gì chơi đi lớp trưởng, “nghỉ ngơi” lâu quá coi chừng “lụt nghề” đó-Mai Thanh lên tiếng than thở

-Ừ đúng đó, cũng lâu rồi lớp mình chưa hoạt động lại, chán quá à-Minh Quân cũng lên tiếng tán thành

-Vậy ai có trò gì vui vui không, bày ra đi, tớ cũng thấy ngứa ngáy tay chân lắm rồi-nó cũng háo hức không kém mấy thành viên trong lớp.

-Tớ có trò này-Hoài Như gấp cuốn sách trên tay lại, ra hiệu cho mọi người tiến sát lại gần mình và nói ra kế hoạch của mình cho mọi người. không biết kế hoạch là gì mà thấy mọi người có gật gật cái đầu,

-Ok, vậy ngày mai chúng ta cũng như lần trước, 4h tại trường nhé- nó.

-Ok-cả lớp đồng thanh.

4h sáng, cả lớp đã có mặt trước cổng trường, Ái Nhi có nhiệm vụ cao cả là mở cổng trường cho mọi người vào. Khi đã yên vị trong lớp học, mọi người lấy “đồ nghề” của mình ra, nào là cái móc dán tường, bột mình, nước, băng keo, dây thun đã ngâm hóa chất...

-Coi nào, “đồ nghề” đầy đủ rồi chứ, cậu đã ngâm dây thun đủ giờ rồi chứ Quân-nó,

-Yên tâm, tớ đã căn giờ rồi, đảm bảo khoảng 7h30 khi giáo viên đang dạy thì dây thun sẽ đứt mà.

-Ok, giờ thì tiến hành thôi, phân chia như lượt trước nhé.

Mọi người đều hào hứng đi làm nhiệm vụ của mình. Đầu tiên là dung cái móc dán tường dán lên trần nhà, sau đó dung dây thun đã ngấm hóa chất cột bịch nước lại rồi treo lên, tiếp theo là bịch bột mì. Cuối cùng là dung bang keo dán lại cho thật chắc(không biết mấy người này kiếm đâu ra mấy cái thang để leo lên dán nữa).

-Phù may quá, xong rồi, vác mấy cái thang mệt quá!!!- 9 tên con trai đồng thanh than thở làm mấy đứa con gái phì cười.

Xét cho cùng thì trò này hầu hết là con trai làm, con gái chỉ có việc...giữ thanh bên dưới (chứ mang vác sao leo lên được) làm cho mấy ông con trai bây giờ không còn tí sức lực nào luôn.

-Thôi được rồi, để thưởng công cho mấy bạn trai yêu dấu của 10C, hôm nay phái nữ chúng tôi quyết định mời các ông ăn sáng, mọi người thấy sao?-nó đồng đặc lên tiếng

-Ok luôn-Nữ

-Lớp trưởng muôn năm-nam

Vậy là cả lớp để cho 9 tên con trai nghỉ ngơi lấy sức đến khoảng 6h30 thì cùng nhau bước xuống căn tin, vẫn những ánh nhìn soi mói, khinh thường, những câu nói móc,... nhưng tất cả thành viên của 10C đều không thèm để ý vì chúng nó biết lát nữa đây, sẽ có trò vui cho chúng nó xem.

Giờ học đã đến, mọi người vẫn chăm chú nghe giảng thì...

Phục!!!

Bùm!!!

Bùm!!!

Liên tiếp những âm thanh vui tai được phát ra, và tiếp đó là những tiếng la thất thanh của cả trường, nhìn ra cửa sổ, chúng nó thấy mấy “con” gì trắng trắng cứ chạy nhằng cả lên, mà không cần nhìn đâu xa xôi, ngay trên bục giảng cũng có 1 “con”, cố gắng nín cười, cả lớp chạy thật nhanh lên bục giảng ra về chăm lo cho cô nhưng thật ra là để “tránh nạn”. Sau khi cả lớp chạy lên được 10s thì cũng giống như lúc này, những âm thanh vui tai vang lên nhưng khác ở 1 điểm là không ai bị gì hết. lớp đã tính toán kỹ lưỡng thời gian xảy ra vụ việc, để sợi thun của mình lâu đứt hơn của mọi người 5p để các thành viên có thể thoát an toàn mà không bị nghi ngờ. Kế hoạch thành công mỹ mãn.

-Ôi may quá, suýt tí nữa là mình cũng được tắm trắng rồi- nó giả vờ hét lên như là mình không biết chuyện gì.

-Ừ, may thật đấy-Hoài Như và Ái Nhi cũng giả vờ như nó.

Bọn nó cứ suýt xoa mà không để ý đến bà cô đang rất bức tức vì trong lớp chỉ có 1 mình bà bị dính bột, tức giận cầm giỏ xách của mình, bà cô bước nhanh ra khỏi lớp mà mặt đỏ bừng. Sau khi thấy bà cô đi được 1 đoạn khá xa, cả lớp mới vỗ tay nhau ra hiệu chiến thắng và chạy ra cửa ngõ qua những lớp xung quanh. Nhìn ai cũng trắng như trứng gà lột làm cả lớp cười man rợ đến nỗi chảy cả nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

-Vy Vy à, sao em không chịu chấp nhận anh chứ-Hải Minh cứ đi theo Nhã Vy suốt từ khi được chuyển tới.

-Anh có gì để tôi yêu sao, hừ- Nhã Vy trả lời cao ngạo.

-Anh là người thừa kế của tập đoàn phan Gia, như vậy đối với em chưa đủ sao?

-Tập đoàn nhà anh chẳng là gì đối với tôi cả, với tôi chỉ có tập đoàn Trần Gia và Trần Gia Bảo mới xứng với tôi thôi.

Nói xong Nhã Vy quay lưng bỏ đi để lại Phan Hải Minh đứng lại tức tối, 2 bàn tay nắm lại thành quyền, miệng nghiến răng ken két. Phan Hải Minh đã yêu thầm Nhã Vy 3 năm rồi, kể từ lần đầu gặp trong bữa tiệc của nhà họ Lý, cậu đã bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp của Nhã Vy nhưng rất tiếc Nhã Vy lại là 1 người quá kiêu ngạo nên cậu vẫn chưa thể nào cura đồ cô. Nhìn theo bóng dáng của Nhã Vy, Hải Minh hét to

-Anh sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu

Khựng lại 1s, bước chân Nhã Vy lại tiếp tục bước đi “anh không có cửa đâu, hừ”.

***

Nhà trường lại tiếp tục điều tra xem ai là người đã bày ra tất cả những trò này nhưng kết quả tất nhiên là vẫn không tìm ra ai là thủ phạm khiến hiệu trưởng rất tức giận nên quyết định báo lại cho chủ tịch của trường Mary –Trần Gia Bảo

Khẽ thở dài khi nhận được tin báo của hiệu trưởng, anh biết chắc những trò này là do nó làm nhưng biết làm gì bây giờ cơ chứ, dù gì thì nó cũng là cô em gái mà anh rất yêu quý, từ nhỏ đến giờ tuy rằng hay chọc ghẹo nó nhưng chưa bao giờ anh nổi mắng nó 1 câu cả, luôn coi nó là tiểu bảo bối mà anh phải che chở. Leo lên chiếc BMW mui trần màu đỏ, anh phóng xe đến trường.

Tại trường Mary, trong căn tin.

-Ê, tui nghe nói hôm nay anh Gia bảo sẽ tới đây đó-hs nữ 1 nói.

-Thiệt hả? - hs nữ 2 mắt sáng như sao trên trời

-Thiệt đó, anh ấy tới để điều tra thủ phạm mấy vụ quậy phá vừa rồi nè.-hs nữ 1

-Ôi, ước chi có thêm nhiều nhiều vụ nữa để anh ấy thường xuyên tới trường nhì.-hs nữ 3

-Ừ, anh ấy thật đẹp trai.-hs nữ 4

-Ôi chắc tui phải vào lớp trang điểm lại để lát nữa đón anh ấy mới được.-hs nữ 5

-Tui cũng phải trang điểm lại mới được-hs nữ 1, 2, 3,4

Rất rất nhiều những lời khen, những trái tim bay bay, những đôi mắt mơ màng của hs nữ dành cho Gia Bảo.

Trong 1 góc khuất của căn tin.

-Hôm nay anh Gia bảo đến trường mình kia-Anh Thư vừa nói vừa liếc qua phía Nhã Vy.

-Tớ sẽ đi gặp anh ấy-Nhã Vy trả lời nhàn nhạt.

-Tớ thấy anh ấy có để ý gì cậu đâu- Thanh Hương nói xong mới phát hiện mình lỡ miệng vội lấy tay bịt miệng lại.

Liếc qua Thanh Hương 1 cái sắc lẹm, cô gằn từng tiếng

-Cậu nói gì.

-Tớ...tớ... xin...lỗi-Thanh Hương ấp úng

Đập mạnh tay xuống bàn, Nhã Vy tức giận bước đi. Cũng như Hải Minh đã yêu thầm cô 3 năm thì cũng trong bữa tiệc ấy, cô đã gặp Gia Bảo và cũng đã yêu thầm anh 3 năm nay nhưng đáp lại cô chỉ là sự thờ ơ (từ nhỏ nó đã không thích dự tiệc nên Nhã Vy mới không biết nó là em Gia Bảo.)

***

Tại cổng trường chiếc BMW mui trần màu đỏ dần dần tiến vào trong sự nhón nháo của học sinh nữ, với 1 mớ băng rôn có nội dung là “Gia Bảo, I Love You”, “Em Yêu Anh”...cùng không biết bao nhiêu là lời hò hét đến đỉnh tai nhức óc, rồi bu quanh xe anh khiến anh chịu không nổi phải kéo mui xe lên để “tránh nạn”. 1 chiếc xe vệ sĩ phía sau nhanh chóng chạy lên giải vây cho anh với lời đe dọa “nếu không tránh ra sẽ bị đuổi ra khỏi trường” khiến cho mấy người đó chỉ biết đứng lại “ngắm” xe anh đang xa dần mà không dám manh động. Thoát được bọn “yêu nhènh nhện” anh nhanh chóng cất xe và bước đến phòng hiệu trưởng

Trong khi tất cả mọi người trong trường đang rộn ràng vì Gia Bảo xuất hiện thì lớp 10C vẫn ung dung ngồi chơi không hay biết gì.

-Ày ày, ông đừng ăn gian nha Quân-nó mắng

-Tui đâu có ăn gian-Quân cãi

-VẬy sao ông đánh hơn tui 1 cái- nó mắng

-Không có à-Quân

-Đây nè, có 16 x của tui à, trong khi đó có đến 17 0 của ông trong khi tui đánh đầu, ông không ăn gian thì là gì- nó đứng thẳng lên 2 tay chống nạnh.

-Ông thua rồi Quân ơi, đừng ăn gian làm gì nữa-Hoài Như vừa nói tay chống cằm xuống bàn.

-Đúng đó, nhận thua đi-Mai Thanh

-Thua thì chấp nhận đi gian dối làm gì hả Quân, ông không qua được mắt gia Hân đâu-Ái Nhi cũng tiếp lời.

-Ái xì, thua mãi trời-Quân vừa nói vừa vò đầu.

-Tệ quá Quân ơi, tại mày mà bọn tao cũng sắp phải đối rồi nè-Quốc Hùng

-Haiz, sao không khi nào thắng hết vậy nè-Tuấn cũng than thở

-Tao đã cố ăn gian nhưng cũng không qua mắt được bà lớp trưởng này-Quân nói giọng ỉu xìu

-Thôi thua thì phải chấp nhận thôi, gom tiền đưa cho mấy bà ý đi mua đồ ăn thôi-Gia Huy chép miệng

-Haiz .....!!!- mấy đứa con trai thở dài thườn thượt

Lớp đang chơi đánh ca rô “độ” chia thành 2 phe nam và nữ, bên nam cử Quân ra thi đấu, bên nữ thì nó ra thi đấu, bên nào thua thì phải đưa tiền cho bên thắng đi mua đồ ăn về cho cả lớp ăn. Kết quả là nó thắng nên Quân chơi ăn gian nhưng vẫn không qua nổi mắt nó, hehe. Và tất nhiên là bên con trai phải “xì” tiền ra trong nỗi tiếc nuối (do thua nhiều lần lắm rồi)

-haha, phải vậy chứ-cầm tiền trong tay nó cười to kiểu khoái chí lắm-mấy bà, đi mua đồ ăn thôi.

-yeah. .đi nào-bên nữ đồng thanh rồi dặt tay nhau đi để lại 9 cái mặt méo mó ở lại.

-Cậu ghê thật đó Hân, nhờ cậu mà bọn con gái lớp mình cứ được ăn miễn phí,hehe-Như vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên ra hiệu nó là nhất.

-Chuyện, tớ mà lại, phải làm cho bọn con trai phá sản mới thôi, cái tội khinh thường bọn mình, bày đặt thách đấu làm gì-nó vừa nói vừa lấy ngón tay trỏ quệt ngang mũi.

-Đúng, phải cho bọn con trai biết sự lợi hại của con gái chúng mình chứ- Mai Thanh.

-Nhưng...tớ cứ thấy tội tội mấy ông ý sao á-Hương Trà, cô bạn hiền lành nhất lớp nhỏ giọng nói,

-Xời, cậu cứ yên tâm đi, mấy ông ấy không sao đâu-nó vừa nói vừa vỗ vào vai cô bạn, tất nhiên nó phải biết “hoàn cảnh sống” của bọn con trai thì mới dám cá độ chứ, và lại cũng chỉ cá độ nho nhỏ để cả lớp cùng ăn cho vui thôi. Nghe nó nói xong thì Hương Trà cũng yên tâm phần nào bởi lẽ không chỉ riêng gì Hương Trà mà tất cả các thành viên trong lớp đều rất tin tưởng nó. Thế là 11 cái miệng của 11 bà tám lại tiếp tục hoạt động, cả bọn vừa đi vừa đùa giỡn vui vẻ.

Trong lúc bọn nó đang đi căn tin thì Gia Bảo cũng nhanh chóng cất xe và tiến bước về phía phòng hiệu trưởng, mà phòng hiệu trưởng. Đang bước đi thì anh nhìn thấy 11 con người đang bước về hướng của mình(người ta đi ra căn tin mua đồ chứ không phải vì anh đâu), nhìn kĩ thì anh thấy nó đang dẫn đầu nên anh quyết định đứng lại.

Đang cười đùa vui vẻ với đám bạn phía sau, nó quay đầu nhìn về phía trước thì thấy Gia Bảo đang đứng chính ỉnh ngay trước mặt, khẽ giật thót tim một cái, nó lấy lại bình tĩnh làm ngơ như không biết anh là ai. Vừa bị nó phá trường học, vừa bị nó làm lơ, anh bực mình hết lên:

-Gia Hân!!

Quay đầu sang trái, quay đầu sang phải, quay ra phía sau, nhìn lung tung một hồi, nó quay qua mấy đứa bạn cùng lớp.

-Ê lớp mình có mình tớ là Gia Hân thôi đúng không?-chỉ tay vào mình, nó hỏi cả lớp với khuôn mặt hết sức ngây thơ (bà này giả nai là trùm)

10 cái đầu còn lại cùng lúc gật cái rụp, đều như là được tập sẵn vậy.

-Vậy anh gọi tôi hả- Quay qua Gia Bảo nó hỏi lại với vẻ mặt ngu ngơ như là không biết anh là ai thật làm anh tức đến đỏ mặt.

Thấy mặt anh đỏ lên, nó giả vờ lại hỏi thăm:

-Sao mặt anh đỏ quá vậy, anh có sao không?- chớp chớp mắt.

-Em...-Gia Bảo tức đến nghẹn lời.

-Anh mà làm lộ mọi việc thì chuẩn bị xây trường mới đi nhé!-nó nói nhỏ chỉ đủ để Gia Bảo nghe làm anh giật bắn người

-Em sao anh, anh có chuyện gì sao, mà anh là ai vậy- lại chớp chớp mắt, phải nói là trình độ đóng kịch của nó rất đỉnh.

-Anh...là Gia Bảo-dù rất tức nhưng anh cũng đành phải nhượng bộ, gì chứ anh còn muốn bảo vệ cái trường của mình nữa.

-Gia Bảo? Các ậu có biết anh ấy không- lại quay sang cả lớp hỏi

-Không-lại đồng thanh trả lời.

-Sao anh biết em hay vậy

-À à...em là người được điểm tối đa khi thi vào trường đúng không? Em giỏi lắm- vừa nói anh vừa cười nhưng trong lòng thì khóc ròng.

-Dạ, cảm ơn anh quá khen,không có việc gì thì em có việc xin phép đi trước-nó nói xong thì cúi đầu chào anh rất lễ phép rồi kéo cả bọn đi.

Ở một góc khuất, có 1 con người đang nắm chặt bàn tay lại, ánh mắt đỏ ngầu, 2 hàm răng nghiến chặt lại, người đó không ai khác là Nhã Vy, cô đang rất tức giận. Từ trước đến giờ cô luôn tìm mọi cách để tiếp cận Gia Bảo nhưng chưa bao giờ anh nhớ được tên cô, mỗi lần gặp anh lại hỏi “xin lỗi, nhưng em tên gì nhỉ”, nhưng lần này anh lại kêu tên 1 con chó nghèo nàn xấu xí(theo suy nghĩ của cô ta), rồi lại còn đỏ mặt nữa chứ, chưa bao giờ anh làm vậy với cô cả.

-Tôi nhất định sẽ không tha cho cô đâu, Trần Gia Hân.

***

11 đứa con gái lại tiếp tục tiến bước ra căn tin và gom về lớp 1 đồng đồ ăn ngon ơ là ngon

-Sao mấy bà đi lâu thế-Tuấn mập mặt nhăn nhó vì đói

-Ông ăn vừa vừa không thành heo bây giờ, thành heo là không ai yêu đâu- nó trêu.

-Kệ, với tui ăn là trên hết

-Hết nói với ông luôn, thôi mọi người ăn đi

Thế là mọi người ăn uống ngon lành, chuyện trò đủ thứ trên trời dưới đất, rồi còn dành nhau nữa chứ, tình trạng cái lớp bây giờ không khác gì bãi chiến trường với mọi thứ ngổn ngang trên bàn. Riêng chỉ có Ái Nhi từ lúc đi căn tin vào lớp đến giờ, cô cứ buồn buồn, mọi người nói chuyện cô cũng chỉ ậm ừ cho qua, lâu lâu lại khẽ thở dài, tất cả mọi biểu hiện của cô đã không qua được mắt nó.

-Nhi, ra đây với tớ một chút- nó kéo tay Nhi chạy ra khỏi lớp làm cô bạn bất ngờ suýt nữa thì té.

Kéo Nhi ra đến một cánh đồng cỏ xanh mướt, để cô bạn ngồi xuống bãi cỏ, nhìn sâu vào mắt Nhi, nó hỏi

-Cậu có chuyện gì, đúng không?

Ánh mắt nó như xoáy sâu vào mắt cô, bây giờ Nhi mới để ý đôi mắt nó thật đẹp, đôi mắt đen láy to tròn nhưng lại sâu hun hút với cặp lông mi vừa dài vừa dày lại cong vút được cắt dẫu dưới cặp kính gãi, đôi mắt như hút hồn người khác, bất kể là nam hay nữ và Nhi cũng không ngoại lệ, cô cứ nhìn vào mắt nó như bị thôi miên và bất giác thốt lên

-Đẹp quá- Nhi thốt lên trong vô thức.

Nghe Nhi nói, nó vội vàng chớp mắt và nhìn ra chỗ khác, nó biết mắt nó rất đẹp, đủ để thu hút mọi ánh nhìn của cả nam lẫn nữ nên nó mới quyết định đeo kính để che đi cặp mắt đó.

-Cậu trả lời mình đi chứ-nó nói lái qua chuyện mà nó đang thắc mắc.

-À...hả-như bùng tỉnh, Nhi khẽ vuốt tóc-không có gì đâu.

-Đừng nói dối, rõ ràng là có chuyện- nó vẫn không buông tha.

-haiz...!!, được rồi, người hỏi sáng mà cậu gặp là Trần Gia Bảo, anh ấy là chủ tịch trường mình- lại thờ dài Nhi nói với nó.

-Thật sao? Sao cậu biết -nó vờ ngạc nhiên

-Ừ, cách đây 3 năm, mình và anh ấy yêu nhau, lúc đó mình đã thiết kế ngôi trường này cùng anh ấy. sau đó thì mình đi du học, mình đã hẹn 3 năm sau tức là bây giờ sẽ trở về nhưng khi về rồi mình lại không đủ can đảm để đối diện với anh, mình sợ anh đã thay đổi, mình sợ mình sẽ làm xáo trộn cuộc sống hiện tại của anh nên mình không dám đối diện với anh, mình sợ lắm-Nhi vừa nói 2 tay vừa bấu chặt vào nhau, cô đang run, thật sự cô đang rất sợ.

-Đồ ngốc, quay về thì phải nói người ta mới biết chứ, phải can đảm lên.-ôm lấy Nhi, nó khẽ vỗ vai cô an ủi.

-Nhưng...mình sợ lắm, không biết anh ấy có còn nhớ mình không nữa, lúc sáng anh ấy đã không thấy mình-cô run lên gần như sắp khóc.

-Có lẽ lúc sáng có nhiều người nên anh ta mới không để ý thôi, cậu đừng lo.

- ừm... cảm ơn cậu.

***

Nó vừa về đến nhà thì Gia Bảo đã xuất hiện, nghiêng răng ken két

- Em giỏi lắm, dám làm lơ anh- Gia Bảo tức giận hét lên

- Em chưa phạt anh cái tội suýt làm lộ chuyện của em là may lắm rồi đó- liếc Gia Bảo 1 cái sắc lẹm, nó trả lời.

- Em là cái đồ...

- Đồ gì hả, anh có tin em đưa Miu Miu xuống đây không

- Em...

- À quên, khỏi cần Miu Miu làm gì, Lê Ái Nhi thì sao nhi- nó vừa nói vừa vuốt cằm, ánh mắt nhìn Gia Bảo hết sức đều

Vừa nghe thấy cái tên Lê Ái Nhi thì Gia Bảo bị đơ ra mất 10s mới bừng tỉnh vội hỏi lại

- Em nói ai cơ?

- Lê.Ái.Nhi.- nó nhấn mạnh từng chữ

- Sao em biết cô ấy- Gia Bảo gấp gấp hỏi

- Anh không cần biết- nói xong nó ngúng nguẩy bỏ lên lầu.

- Gia Hân!!!

- Ple!!!

Quay xuống lễ lười trên tức Gia Bảo cái nữa nó mới chịu bước vào phòng làm Gia Bảo tức điên với mớ thắc mắc trong đầu không hiểu sao nó lại biết về Ái Nhi.

***

Còn về phần Nhã Vy sau khi thấy Gia Bảo nói chuyện với nó, cô rất tức giận, dù cô đã cố gắng kìm nén nhưng cũng không qua được mắt Hải Minh

- Em có điều gì bức bối sao?

- Không liên quan đến anh.-vừa nói cô vừa khoanh tay trước ngực 1 cách cao ngạo

- Sao lại không liên quan, anh yêu em nên chuyện của em cũng là chuyện của anh, dù là bất cứ chuyện gì anh đều sẽ giúp em- Hải Minh trả lời chắc nịch, miệng vẫn nhếch lên nụ cười đều quen thuộc.

“Tại sao mình không lợi dụng anh ta để cho con nhỏ Gia Hân kia biết tay nhỉ”, nghĩ là làm, quay qua Hải Minh, cô hỏi lại:

- Thật không?

- Tất nhiên rồi, nói đi, em có chuyện gì đúng không?

- Anh biết con bé Gia Hân ở 10C chứ?

- Biết, con bé đạt điểm tối đa chứ gì, nó làm gì em sao?

- Anh không cần biết, chỉ cần biết là nó làm tôi bức mình, anh có thể giải quyết nó làm tôi hạ giận được chứ?

- Tất nhiên, chuyện nhỏ, như đã nói từ nãy đã là chuyện của em thì là chuyện của anh mà, cứ yên tâm thoải mái đi- nói xong anh ta lại nhếch mép cười.

Nhã Vy cũng cười, nụ cười của sự hài lòng vì cô biết, một khi Hải Minh đã ra tay thì cô không có việc gì phải lo lắng cả.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lớp 10C đang chuyện trò sôi nổi thì giáo viên chủ nhiệm bước vào. Quên nói với các bạn là các giáo viên trường Mary rất khinh 10C nhưng riêng cô Phương lại rất tin tưởng học sinh lớp mình nên lớp cũng rất quý cô.

-Các em trật tự nào, hôm nay lớp mình có thêm thành viên mới đó, chắc chắn các em sẽ bắt ngờ-cô nói nhẹ nhàng rồi còn nháy mắt với lớp 1 cái nữa chứ.

Nghe cô nói, cả lớp im phăng phắc hướng mắt về phía cô, như chỉ chờ điều đó, cô đưa ánh mắt ra cửa, nhẹ nhàng nói:

-Em vào đi.

Từ ngoài cửa, 1 chàng trai bước vào với khuôn mặt tuấn tú không thể nào đẹp trai hơn, đường nét trên khuôn mặt rất hoàn mỹ, đáng người chuẩn khôi chè, nói chung là hết sức đẹp trai, có thể thu hút gần hết nữ sinh trong trường.

-Chào mọi người, mình là Nguyễn Duy Phong, mới từ Mỹ về và cũng là...-đưa ánh mắt về phía nó, Duy Phong chậm rãi nói tiếp-chồng sắp cưới của Gia Hân.

Sau câu nói của Duy Phong, mọi thành viên trong lớp đều hết sức ngạc nhiên quay về phía nó như muốn hỏi “thật sao?”, cả cô Phương cũng không ngoại lệ, cứ nhìn nó chăm chăm. Còn nhân vật chính của chúng ta thì sao, về mặt ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngu ngơ (lần này là thiệt) chỉ tay vào mặt mình lấp bắp:

-Ồ...hà...là...sao?

-Ủa bác Trần chưa nói gì với em sao?-đến lượt Duy Phong ngó người.

Đúng lúc đó thì điện thoại của nó reo lên, là papa nó gọi

-Alo, papa, chuyện này là sao hả, sao không ai nói gì với con hết vậy?-nó vừa nghe máy thì tuôn ra một tràng luôn.

-À, con gái à, con gặp Duy Phong rồi chứ, 2 đứa đã có hôn ước từ lâu nên cứ tìm hiểu nhau đi nhé, khi nào đủ tuổi các con sẽ kết hôn.-papa nó trả lời chậm rãi mà nó nghe như sét đánh ngang tai

-Cái gì cơ!! Kết hôn á hả, papa đang nghĩ cái gì vậy?- nó hét lên.

-Thì con cứ tìm hiểu cậu ấy đi đã, lỡ sau này chưa đủ tuổi con đã muốn cưới cậu ta thì sao, thôi vậy nhé, papa đang bận-nói xong ông vội vàng cúp máy.

-Papa!!!-nó hét lên

Tút...tút...tút...

-Bực mình quá!- nó bực mình ném luôn cái điện thoại làm cả lớp hết hồn.

-Cậu và cậu ta...-Như chỉ nó rồi chỉ qua Phong

-Mình không biết-khẽ thờ dài, nó trả lời

-Thôi được rồi, các em trật tự nào, bây giờ Hân xuống bàn cuối ngồi với Phong nhé, cái này là do cấp trên bắt buộc nên em cũng đừng làm khó cô.-nói với cả lớp xong cô dùng ánh mắt nài nỉ nhìn về phía nó.

Lại khẽ thờ dài cái nữa, tạm biệt Nhi và Như, nó ôm đồ đi xuống chỗ Phong ngồi với về mặt không cam tâm, nguyệt Phong một cái dài, nó để đồ xuống 1 cái “phịch” như dấn mặt người ta vậy. Không để ý đến cái mặt sát thủ của nó, Phong vẫn vui vẻ

-Chào vợ, nhớ giúp đỡ chồng nhé-vừa nói Phong vừa cười 1 nụ cười tỏa nắng có thể làm cho bất cứ cô gái nào mê đắm nhưng nó lại là ngoại lệ.

-Không vợ chồng gì ở đây hết á, tui còn nhỏ, chưa đủ tuổi lấy chồng-khoanh tay trước ngực, nó trả lời nhát gừng.

-Cuối cùng thì em cũng sẽ phải lấy anh thôi!

-Đừng có mơ, xi!-nó nói rồi lè lưỡi ra trêu Phong, nhìn mặt nó lúc giận rất dễ thương mặc dù nó đã hóa trang cho mình “bớt đẹp” đi 1 chút.

“Em dễ thương thật đấy, anh nhất định sẽ làm em phải yêu anh” Phong vừa nghĩ vừa cười 1 mình như 1 tên tự kỉ làm nó nhăn mặt nghĩ thầm “chẳng lẽ mình phải cưới thằng cha mất mạng này sao trời, tự nhiên cười 1 mình” rồi rùng mình 1 cái quay qua chỗ khác chuẩn bị vào học

***

Giờ ra chơi, hôm nay đến lượt nó, Nhi, Như và 3 tên con trai đi mua đồ ăn cho cả lớp (lớp chia ra 1 ngày mấy người đi mua đồ ăn cho cả lớp để khỏi mất công xuống căn tin nhiều bị mọi người chú ý lại bàn tán) thì vô tình nghe thấy một số “bà tám” của trường đang bàn tán xôn xao:

-Mấy người biết tin gì chưa, anh Duy Phong mới chuyển vào trường mình đó?-Bà tám 1

-Người mẫu nổi tiếng Duy Phong con của tập đoàn Nguyễn Duy nổi tiếng sao? Anh ấy vào lớp nào vậy, 10A1 hả?-Bà tám 2

-Sai, anh ấy vào lớp 10C đó, bắt ngờ chưa?-Bà tám 1

-Sao kì vậy ta, sao anh ấy lại vào lớp nghèo xơ nghèo xác đó nhỉ, lớp đó có gì hay đâu-bà tám 3 tiếp tục

-Thì vậy mới nói...

Bla Bla...

Có rất nhiều lời đồn ra tán vào giữa mọi người trong căn tin, đây như là 1 sự kiện hot vậy. Riêng nó thì vẫn ung dung đi mua đồ ăn cho cả lớp như không nghe thấy gì, riêng mấy người đi cùng nó thì lại có cùng chung 1 suy nghĩ “Duy Phong nổi tiếng như vậy mà lại có hôn ước với Gia Hân sao? Thật ra Gia Hân là ai?”. Thật đúng là 1 cái lớp hợp nhau là phải, vừa có suy nghĩ giống nhau vừa không để ý đến mọi thứ xung quanh như nhau nữa chứ, người ta nổi tiếng vậy mà không biết, bó tay.

Mua mọi thứ xong xuôi, cả bọn bước về lớp thì thấy có rất nhiều học sinh nữ đang bu quanh lớp nhìn vào trong mà tam điểm không ai khác chính là Phong. Lắc đầu ngao ngán với bọn mê trai đẹp này, chúng nó bước vào lớp che màn lại làm mấy cô nàng tức điên vì không được nhìn thấy thần tượng của mình. Che màn lại rồi bật đèn lên, cả lớp ngồi ăn uống ngon lành, bỗng dưng Như quay qua hỏi Phong

-Cậu là người mẫu Duy phong thật sao?- Như hỏi với vẻ mặt nghi ngờ vì lúc này mới nghe được dưới căn tin nên giờ hỏi để xác nhận lại.

-Ừm- gật đầu, Phong trả lời ngắn gọn vì đang bận ăn(==’).

-A! Hèn gì nhìn cậu quen quen thì ra là người mẫu, vậy cậu là công tử nhà Nguyễn Duy rồi-Mai Thanh reo lên.

Phong giờ đây chỉ biết cười cười chứ chẳng biết nói gì nữa, không ngờ 1 người mẫu nổi tiếng như cậu khi vào cái lớp này lại bị “lãng quên” như vậy, may mắn là bây giờ cũng có người nhớ ra.

-Cậu...giàu như vậy mà lại có hôn ước với Gia Hân là sao, mà hồi này cậu có nói gì đó mà bác Trần là thế nào?-Ái Nhi nói ra thắc mắc của mình. Kể từ khi mới vào lớp, cô luôn thắc mắc về nó, dù đã điều tra thông tin nhưng cô vẫn chưa hết nghi ngờ, nó luôn là dấu “?” to đùng trong đầu cô, hôm nay lại xuất hiện 1 người nổi tiếng nói là hôn phu của nó càng làm tăng thêm nghi ngờ của cô về nó.

-À thì tớ cũng không rõ lắm, chỉ nghe...Ái- Phong nhăn mặt khi bị nó lấy chân đá vào chân mình 1 cái đau điếng.

-A...ha ha thì là thế này, lúc này tớ có nghe papa tớ nói lại là lúc trước papa tớ đi làm thợ xây cho nhà cậu ta rồi cứu sống được papa cậu ta nên được bác ấy mang ơn, nên quyết định sẽ lập hôn ước gì đấy tớ cũng không rõ, chỉ nghe papa kể như vậy thôi, à mà chuyện này các cậu đừng đồn ra ngoài nhé, mình không muốn mấy cô fan cuồng của anh ta làm cho te tua đâu-nó quỳnh quá bịa đại 1 câu chuyện rồi dận dò cả lớp, nó không muốn bị phiền phức ỏi những chuyện không đầu.

Cả lớp cũng chỉ gật đầu không nói gì, tất cả lại tiếp tục tập trung vào “chuyên môn”. Nó thì liếc Phong 1 cái sắc lẹm như là “cảnh cáo”. Còn riêng Ái Nhi thì cô vẫn không tin những gì nó kể nhưng cũng không nói gì.

***

Tan trường, nó ra nhà xe lấy chiếc xe đạp yêu quý của mình thì thấy hấn(từ giờ sẽ gọi Phong là hấn nhé) đã đứng đằng sau từ bao giờ đang chặn xe nó lại

-Anh làm gì vậy, tránh ra coi-nó bắt đầu cáu.

Leo lên xe nó, ngồi yên vị ở phía sau, hấn vừa cười vừa nói.

-Về thôi

-Anh điên à, xuống mau-nó cáu thật rồi, có rất nhiều người nhìn nó từ này đến giờ, không ít ánh mắt hình viên đạn đang nhìn về phía nó.

-Không, chờ anh về nữa.-hấn vẫn không chịu rời khỏi xe.

Tức mình, nó thả xe đạp ra. Thấy thế, hấn cũng chống xe xuống đứng với nó, chỉ chờ có bấy nhiêu đó, nó cầm lấy tay hấn làm hấn giật mình chưa kịp phản ứng gì thì “Rầm”, nó đã hạ hấn đo ván trên nền đất một cách “nhẹ nhàng”

-Cho chừa cái tội lì lợm nói không nghe-vừa nói nó vừa phui tay rồi leo lên chiếc xe đạp mất hút để lại hấn nằm yên vị dưới đất và không biết bao nhiêu

con mắt kinh ngạc, có mấy cô thấy hấn bị vậy liền chạy đến đỡ hấn dậy.

Khi đã đứng dậy được rồi, hấn lết từng bước ra đến cổng trường rồi gọi cho tài xế ra đón mình, vừa đi hấn vừa nhếch môi cười “em thú vị hơn tôi tưởng đây, nhất định rồi em cũng sẽ là của tôi thôi”.

Về nhà, không thèm nhìn Gia Bảo đang ngồi trên ghế salon, nó bực bội bước vào trong phòng, quăng mạnh cái cặp lên giường, nó bực bội hét lên:

-Bực mình quá đi-vừa hét nó vừa vò vò cái đầu làm tóc nó rối lên như là tổ quạ vậy.

-Meo...

-Miu Miu à, chị bực mình quá đi!-vừa ôm con mèo lên, nó vừa than thở, con mèo như hiểu tiếng người, cà cà cái đầu vào tay nó làm nũng, sự đáng yêu của con mèo cũng làm nó đỡ bực tức đi phần nào.

Đúng lúc đó thì

Kính... coong...

Tiếng chuông cửa nhà nó reo lên, bà Năm giúp việc vội chạy ra mở cổng thì thấy hấn xách vali to dùng bước vào.

-Cậu đến rồi à?-Gia Bảo

-Chào anh, Gia Hấn đâu rồi ạ-hấn chào Gia Bảo rồi hỏi lại

-Di Năm lên gọi Gia Hấn xuống đây dùm cháu

-Dạ, cậu chủ

5p sau...

-Anh hai gọi em xuống có chuyện gì khô...-chưa kịp nói hết câu ngược mặt lên thấy hấn, nó bực bội quát lên-Anh đến đây làm gì.

-Kể từ hôm nay, Duy Phong sẽ ở cùng chúng ta, đó là lệnh của papa đó-Gia Bảo trả lời thay Duy Phong.

-Cái gì, papa đâu rồi-nó hét lên

-papa qua Mỹ để điều hành công ty bên đó rồi.

-Hà, nhưng em không đồng ý.

-Không đồng ý thì anh sẽ phá tan cái lớp 10C của em đó- Gia Bảo dọa

-Anh...được lắm- nói rồi nó bực bội bỏ lên phòng

-Haiz, con bé này được chiều riết rồi hư, thôi cậu lên phòng đi, phòng cậu đối diện phòng nó đấy-Gia Bảo thở dài rồi chỉ phòng cho hấn.

-Vâng, em xin phép- nói rồi hấn bước lên phòng của mình

Còn lại một mình, Gia Bảo khề lắc đầu, anh hiểu rõ tính khí của nó là rất ghét bị ép buộc, không biết rồi đây hấn có chịu nổi một đứa lấm trò như nó hay không đây

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Nguyễn Duy Phong (hấn):cực đẹp trai, yêu nó từ nhỏ nhưng vì 1 số lí do nên nó không nhớ hấn, hay đi theo nó nhưng toàn bị nó đuổi với đánh suốt thời, gần gũi với nó và 10C nhưng lại rất lạnh lùng với người lạ, là 1 người mẫu ảnh nổi tiếng bên Mỹ. Quên nữa, hấn 18t , hơn nó 2 tuổi nha mọi người, đã có bằng đại học nhưng vì muốn học chung với nó nên mới học lại lớp 10.

Một ngày mới lại đến, cũng như mọi ngày nó chạy xe đạp đến trường. Lúc sáng khi lấy xe chuẩn bị đi học thì hần xuất hiện, “đời” nó chờ đi và tất nhiên là nó không đồng ý, cứ kì kèo giữ lấy cái xe làm nó bức bối dầm cho 1 cái thật mạnh ngay chân thể là hết toáng lên ôm chân thả xe ra, nhân lúc đó nó lấy xe chạy cái vèo đi để lại hần với nỗi ấm ức.

Vừa cất xe vào trường thì nó gặp Hải Minh, không để ý đến cậu ta, nó bước ngang qua thì bị cậu ta giữ tay lại

-Cậu làm cái gì vậy hả?-nó bức bối hét lên, nó khá ghét những người không quen biết tự ý đụng chạm vào mình.

-Cô là Trần Gia Hân, thủ khoa trường?- không thèm để ý đến thái độ bức bối của nó, cậu ta hỏi.

-Phải thì sao mà không phải thì sao, có liên quan gì đến cậu không, mà cậu thả tay ra đi-nó nhăn mặt

-Cô trả lời cho đàng hoàng thì tôi sẽ thả

-Đúng đó, rồi sao?-thật sự là nó bức bối lắm rồi, ở nhà thì gặp hần, giờ đến trường lại gặp thêm Hải Minh, trong đầu nó nghĩ thầm “con trai bây giờ điên gần hết rồi”.

-Tốt nhất là cô hãy cẩn thận- nói rồi Hải Minh thả tay nó ra bỏ đi

Nhìn theo bóng dáng ngang tang của Hải Minh, trên đầu nó xuất hiện vô số dấu “?”, nó thật sự không hiểu cậu ta đang có ý gì nữa, lâu lâu đi học sớm lại gặp chuyện này, cũng may là không ai thấy. Khẽ lắc đầu ngao ngán nó bước vào lớp, hôm nay chưa gì đã thấy toàn chuyện xui xẻo.

***

Giờ ra chơi, để thực hiện kế hoạch trả thù Gia bảo vì dám dọa phá lớp 10C, nó quyết định dùng... Mỹ nhân kế với hần.

-A, bạn Phong có thể ra căn tin mua cho bạn Hân cái gì đó ăn được không, tự dung bạn Hân thấy đói quá à-nó vừa nói vừa xoa xoa cái bụng, mặt thì như làm nũng làm tím hần đập chệch 1 nhịp, cả lớp thì lắc đầu.

-Ồ...được chứ, em muốn ăn gì...-hần nói mà mắt vẫn không rời khỏi mặt nó.

-À...um...gì cũng được, càng nhiều càng tốt, để cả lớp ăn cùng luôn cho vui-nó đáp hần sau đó quay qua cả lớp-các bạn muốn ăn gì không, để “chồng tương lai” của mình mua cho.

Nghe chữ “chồng tương lai” mà hần sượng run người, hào phóng quay qua lớp gật đầu mấy cái thay cho lời đồng ý. Thế là cả lớp, cả trai cả gái, thay phiên nhau đưa cho hần 1 cái list dài làm hần choáng, tài chính đối với hần thì không có vấn đề gì nhưng để đưa được từng này món lên lớp thì đúng là... không thể được mà.

-Sao vậy, không được hả?- nó hỏi, mặt nhìn buồn buồn(đã nói bà này đóng kịch là trùm mà) làm hần rối.

-Không, có gì mà không được-hần xua tay rồi rút rồi nhanh chân bước đi.

Bóng hần vừa khuất thì cả lớp cùng nó cười bò lăn bò lết.

-Hân, bà...-Như vừa nói vừa đưa ngón cái lên.

-haha, cho chừa cái tội cứ theo lẽo đẽo, xách được đồng đồ đó lên đây thì cũng hơi bị khổ à-nó vừa nói vừa ôm bụng cười.

-Công nhận con gái mấy bà ác thiệt-Quân vừa cười vừa nói.

-Bỏ qua chuyện đó đi, tui có kế hoạch mới nè, lâu ngày quây buồn quá rồi.-nó

-Kế hoạch gì nói nghe coi-cả lớp

-Ngày mai là 20/10, ngày phụ nữ Việt Nam, chúng ta sẽ làm thế này...thế này...-nó nói nhỏ với cả lớp.

-Tui thấy được đó-Nhi tán thành

-Ok, vậy giờ Mai Thanh, Hùng, Tuấn, các cậu đi xem xét tình hình trước nhé- nó phân công-Nhật Anh, Quân,Duy, Huy,Hải, Nhật, Khánh các cậu lo phần bong bóng nhé.

-Ok- đồng thanh

-Được rồi, còn những người còn lại chúng ta sẽ tập hợp ở đâu đó để gói quà, ở đâu giờ được ta-nó suy nghĩ

-hay ở nhà mình đi-Ái Nhi-Nhà mình khá rộng, ba mẹ lại hay vắng nhà nên có thể thoải mái

-Ok, vậy chiều 2h tập trung tại trường để đến nhà Nhi nhé!

-Ok!

Trong lúc mọi người đang bàn kế hoạch thì tại căn tin

-Oa, anh Phong kìa, anh ấy thật tuyệt

-thật là handsome

-Anh ơi, em yêu anh mất rồi

-Nhìn anh ấy ở đây còn đẹp hơn trong hình nữa

...

Có rất nhiều lời bàn tán của các cô mê trai và vô số ánh mắt hình trái tim hướng về hấn. Khẽ nháu mày tỏ ý không thích nhưng sức nhớ ra cái list dài ngoằng của lớp, hấn bèn nở nụ cười sát gáy làm mấy cô mê trai phải nói là “chìm đắm trong hạnh phúc” luôn. Kế hoạch thành công ngoài mong đợi, có hàng tá cô tình nguyện xách đồ ăn cho hấn, chọn đại vài cô, hấn ung dung bước lên lớp trong khi các cô kia thì phải ị ạch xách đồ cho hấn(ông này cũng gian chẳng kém bà kia ==’)

Mọi người vừa bàn xong thì cũng là lúc hấn bước vào lớp cùng với 5 cô gái đang xách đồ giúp hấn làm cả lớp tròn xoe mắt nhìn, nhận đồ từ mấy cô, hấn giả vờ cười cảm ơn rồi đuối khéo mấy cô về. Nó thì bủn môi, cả lớp thì cùng 1 suy nghĩ “2 ông bà này đúng là giống nhau mà, haiz. ...!” rồi cùng lắc đầu chịu thua.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Buổi chiều, gần đến giờ hẹn cả lớp, sợ hấn biết sẽ phá đám, không thì cũng xin theo mà nó thì đang cực ghét hấn nên cứ phải rón ra rón rén, bước ra khỏi phòng mà cứ ngó trước ngó sau, xem xét tình hình không thấy hấn đâu, chạy ra sân lấy chiếc xe yêu dấu nó phóng thật nhanh lên trường, tất cả đã tập hợp đầy đủ chỉ còn chờ nó mà thôi.

-Trễ nữa nha lớp trưởng-Mai Thanh chống 2 tay vào hông nói.

-sớ ry, tại nhà có “địch”-nó vừa thờ vừa nói-thôi giờ đi mau cho kịp

Đến trước nhà Ái Nhi, nó giả vờ trầm trồ:

-Oa, nhà cậu đẹp quá à!

-Hi, cảm ơn, đẹp thì có là gì, chỉ là sự buồn tẻ-Ái Nhi đáp trả, mặt khá buồn nhưng sau đó lấy lại phong độ rất nhanh-mọi người vào nhà đi, việc nhiều lắm đó.

11 cô gái bước vào, lấy đồ nghề ra làm những hộp quà lung linh nhất, xinh đẹp nhất nhưng thứ trong hộp thì lại....nói chung hộp đẹp bao nhiêu thì quà lại đối lập bấy nhiêu.

-Thanh, cậu điều tra được hết cả trường chứ-nó hỏi

-Khá khó khăn nhưng nhiệm vụ đã hoàn thành-nói rồi Thanh đưa ra một tờ giấy dài ghi cái gì đó.

-Ok, cảm ơn cậu-nó cười

-Chuyện, có gì đâu-Thanh cười

Mai Thanh có khả năng nhớ rất tốt và cũng là 1 cây thông tin của lớp, không biết làm thế nào nhưng mọi thứ trong trường nếu muốn cô đều có thể biết hết.

Cả bọn hi hục làm cuối cùng cũng xong, cũng may chỉ làm cho con gái thôi chứ làm hết trường chắc mai mới xong quá.

-Phù, may quá, xong rồi-nó vừa nói vừa quệt tay lên trán

-Mệt quá, tay mỏi rã rời luôn-Thanh than thở

-Đề mình lấy nước cho các cậu uống-Nhi nói rồi đi xuống bếp.

-Đề tớ giúp-nó cũng lon ton chạy theo sau.

Tại nhà bếp

-Cậu đã gặp anh ta chưa-nó hỏi

-Chưa, mình chưa đủ can đảm-Nhi trả lời, mặt hơi buồn

-Phải tự tin lên chứ, bạn của mình xinh thế này ai mà không mê-nó vừa nói vừa xoay người Nhi lại và mỉm cười.

Nhi cũng cười, nói chuyện với nó làm cô thấy vui hơn hẳn.

-Đưa nước lên cho mấy bà kia không họ hết cho 2 đũa bây giờ-nó nói rồi nháy mắt tinh nghịch

-Ừ-Nhi vừa nói vừa cười

Cả bọn uống nước tán gẫu vui vẻ một lúc thì ai về nhà nấy, chuẩn bị mọi thứ để sáng mai còn dậy sớm đến trường thực hiện kế hoạch 20/10 cho con gái trường Mary nữa chứ.

***

Vừa về đến nhà nó đã gặp ngay hấn trước nhà

-Em đi đâu về vậy-hấn hỏi

-Chuyện của tui không cần anh quản, hứ-nói rồi nó bỏ đi

-Nhưng anh là chồng chưa cưới của em-hấn nói với theo.

Dừng chân, nó quay lại

-Ai nói

-Lúc sáng em nói

-Có hả, chắc anh mơ á, anh mà có cửa làm chồng tui mới lạ, xí-nó tráo trở nói rồi lại quay ngoắt người bỏ đi để lại hấn tức tối nhưng chỉ biết lắc đầu rồi cười trừ

“cô nhóc này bướng quá, vẫn không khác ngày xưa là bao” hấn nghĩ thầm

***

Sáng 4h cả lớp đã có mặt tại trường. Ái Nhi vẫn với nhiệm vụ cũ là mở cổng trường cho cả lớp, tất cả bước vào lớp và vẫn như cũ, mọi người nhanh chóng chia thành 3 nhóm ở 3 khối đi làm “nhiệm vụ cao cả” của lớp.

Vẫn như mọi khi, đúng 6h, tất cả đã hoàn thành xong và chờ đợi kết quả của mình

-Báo cáo lớp trưởng, đã xong-Quân đưa tay lên đầu như các chiến sĩ báo cáo.

-Tốt lắm, có lời khen ngợi đến các đồng chí- nó cũng không vừa đáp trả lại khiến cả lớp cười ầm ầm

-Đề khen thưởng các đồng chí, tôi quyết định cho cử các đồng chí nam lát nữa xuống căn tin mua đồ ăn cho các đồng chí nữ, giờ thì cho các đồng chí nghỉ ngơi- nó “phán” tiếp

-Hả???-bọn con trai đồng thanh

-Ồ Yeah!!-bọn con gái đồng thanh

-Các đồng chí nam có ý kiến gì hả?-nó hỏi

-Sao kì vậy, tự nhiên bắt bọn tui mua đồ cho mấy bà ăn là sao?-Quân ầm ừc

-20/10-nó đáp ngắn gọn

-Haiz...!!!-cả bọn con trai thở dài, còn bọn con gái thì cười toe.

Cả lớp đang ngồi nghỉ ngơi tám chuyện thì hần tới, ngồi kế bên nó, hần hỏi

-sao hôm nay đi sớm vậy

-Thích, thì sao?-nó trả lời cộc lốc

-Sao không chờ anh?

-Không thích

Nó cứ trả lời nhát gừng làm hần ức chế không chịu nổi, liếc qua bàn nó thấy có cái bong bóng với hộp quà, hần tò mò

-Của ai vậy?-hần hỏi

-Bỏ tặng- nó trả lời

-Xi, giỡn hoài, ngoài anh ra còn ai điên mà theo em chứ?-hần vừa nói vừa cười khoái chí vì biết nó chưa có bồ.

-Anh...-nó tức tối nhưng nhanh chóng đáp trả-vậy ý anh là anh bị điên chứ gì

-Thì điên nên mới yêu em đó-hần vẫn cười

-Đúng là đồ điên-nó hậm hực

Cả lớp thì rất hứng thú với cặp đôi này, nhìn 2 người y như con nít ấy, cứ thấy 2 người nói chuyện là lại mắc cười và lắc đầu bó tay.

Nhìn xung quanh nó mới để ý là đứa con gái nào cũng có quà, ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ hôm nay là 20/10, hôm qua hần đã chuẩn bị quà cho nó mà quên mất vì sáng nay nó đi học sớm quá.

***

Giờ học cuối cùng cũng đến, cũng may hôm nay tiết đầu tiên là tiết cô Phương nên kế hoạch được tiến hành dễ dàng hơn.

Lần trước là sợi thun còn lần này mẩu chốt là ở cái bong bóng, các quý ông của lớp 10C (trừ hần) đã bơm vào đó 1 cái khí...không được thơm cho lắm nếu không muốn nói là hôi, khí đó chính là ammoniac NH₄ (mình chỉ nhớ sơ sơ thôi nếu sai thì mọi người cứ tưởng tượng là khí đó hôi lắm cũng được nhé, môn hóa mình hơi bị...í ẹ 1 chút :D), còn hộp quà thì trong mỗi hộp quà là 1 con sâu róm thật. Còn nữa, ở ngoài hộp quà là 1 mảnh giấy nhỏ ghi dòng chữ: tặng em, người anh yêu, kí tên là tên người con trai mà cô gái đó đang thầm thương trộm nhớ. Riêng 10C thì khí hôi đó được chuyển thành hương hoa dịu dịu còn hộp quà thì là những món quà xinh xinh do “quý ông 10C” tặng, riêng giáo viên thì có cả 1 hộp quà và cái bong bóng to...gấp 3 lần học sinh, nội dung ghi chú tương tự học sinh được đặt tại bàn của mỗi giáo viên nữ, của cô Phương thì được lớp để riêng trong lớp.

Các học sinh nữ thấy “người trong mộng” của mình tặng quà thì cứ sẫm soi mãi chờ bạn bè đến để khoe, ai nấy đều hết sức vui vẻ, mọi người đều cười đùa mơ mộng đến lúc thấy cô ước vào lớp, thấy các lớp A, B vui vẻ, mấy cô cũng lấy quà của mình ra, mọi người vui vẻ cùng nhau mở quà, quà vừa mở ra xong thì.....

-Á á á- những tiếng thét long trời lở đất, trường muốn nứt ra

Có những cô gái vì quá sợ hãi mà khóc thét lên rồi ngất đi, đúng lúc đó thì

Bùm! Bùm!...

Những cái bong bóng nổ ra 1 mùi “thơm” bay ra khiến ai cũng phải bịt mũi lại và chạy nhanh ra khỏi lớp để không bị “chết” vì thiếu oxi. Cả trường loạn lên hết, lớp học vừa bị “khí lạ” xâm nhập vừa có những con sâu ghê gớm bò ngổn ngang, cả phòng giáo viên cũng bị hôi do các giáo viên nữ để những cái bong bóng ở lại. Nói chung cái trường bây giờ không khác chi một bãi chiến trường.

Riêng 10C thì vẫn đang tận hưởng hương hoa dịu dịu dễ chịu, những món quà bé bé xinh xinh do các “quý ông 10C” tự tay làm, cô Phương thì cũng đang ở cùng lớp, mở món quà ra với những món quà đáng yêu cũng do tự tay bọn con trai làm khiến cô cảm động vô cùng. Lớp đã che màn hết lại nên cô không hề biết rằng ngoài kia đang loạn loạn, khê vén cái màn lên, ngó ra ngoài nó không thể không cảm thấy khoái chí, đá mắt với các thành viên khác trong lớp tỏ ý “đã thành công” làm hần ngồi kế bên tò mò vô cùng, trong đầu không biết có bao nhiêu là dấu “?” nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Đến giờ ra chơi thì hân cũng đã nhanh chóng hiểu được chuyện gì đang xảy ra trong lớp, cũng không quá khó để đoán ra được kẻ chủ mưu là nó, lúc đầu ním cười, hân cũng bó tay với nó luôn. Chuyện này còn nghiêm trọng hơn cả những lần trước, hiệu trưởng lại tiếp tục bó tay phải kêu Gia Bảo vào trường, nhận được tin báo của hiệu trưởng mà mặt Gia Bảo méo xẹo, cái giá phải trả khi anh cho hân ở trong nhà, ngược mặt lên trời anh hết to:

-A A A, sao số tui nó khổ vậy nè trời ơi-vừa hết anh vừa vò vò cái đầu, bây giờ anh thật sự không biết mình phải làm gì nữa, anh đang ở trong thế “tiến thoái lưỡng nan”, có làm gì cũng chết.

Lết cái xác ra xe, anh đến trường trong tâm trạng cực kì tồi tệ. Cũng may vì ngôi trường bây giờ đang cực kì “bị nhiễm độc” nên học sinh được nghỉ không thì lại có cả mớ kiến chạy ra bu lấy anh.

-Cậu tới rồi à-hiệu trưởng thấy Gia Bảo tới thì mừng rỡ

-Ồ-Gia Bảo đáp 1 cách mệt nhọc

Quên nói cho mấy bạn biết, hiệu trưởng là anh họ của nó, cùng tuổi với Gia bảo nên 2 người thân nhau coi nhau như bạn bè chứ không xưng anh em

-Cứ làm hiệu trưởng kiểu này chắc tôi tổn thọ mất thôi, năm nay không biết bao nhiêu vụ quậy phá rồi mà không tìm ra được thủ phạm mới tức chứ.-
Hiệu trưởng vò đầu

-Haiz, tôi biết thủ phạm, người này ông cũng biết đó.-Gia Bảo thở dài.

-Hả? ai?-hiệu trưởng ngạc nhiên.

-Là Gia hân nó làm đấy-Gia Bảo thiếu não trả lời

-Hả, nó vô trường mình khi nào, sao tôi không biết-bây giờ thì hết sức ngạc nhiên

-Nó học 10C, tôi làm hồ sơ gia cho nó mà quên nói với ông.

-Mà sao ông biết nó làm?

-Đây nè-Gia bảo nói rồi lấy cái laptop của mình từ trong túi ra-sau lần trước, tui có lên gắn 1 cái camera để theo dõi, không biết ai đã vô hiệu hóa hết mấy cái camera cũ trong trường.

2 cái đầu chụm vào nhau theo dõi trên màn hình laptop, cả 2 đều lắc đầu ngao ngán với cô em gái này, nó đúng là cô nàng lăm chiêu mà. Đang theo dõi thì đột nhiên Gia Bảo cho tua lại đoạn video.

-Kia không phải là bé Nhi của ông sao?-Tuấn Kiệt (hiệu trưởng) ngạc nhiên-nhưng sao lại là 10C

Gia Bảo im lặng, trong đầu anh đang rất hoang mang với biết bao nhiêu câu hỏi: Nhi về rồi sao? Về khi nào? Sao cô không liên lạc với anh...Rồi anh nhớ đến lúc trước nó có nhắc về Ái Nhi nhưng sau đó do bận nhiều việc nên anh quên bống đi mất, rõ ràng là nó đã biết hết mọi chuyện nhưng lại dấu anh.

***

Ái Nhi đang lang thang trên đường, hôm nay được nghỉ sớm nhưng cô lại không muốn về nhà, lang thang trên đường, cô đến những nơi mà trước kia cô hay đến cùng Gia Bảo, nhớ lại những kỉ niệm ngày xưa. Đặt chân đến 1 bãi cỏ xanh mướt bên 1 cái hồ trong xanh, hình ảnh 2 người đuổi bắt nhau như tái hiện lại trước mắt cô, những kỉ niệm ngày xưa thật đẹp, nhắm hờ mắt lại, tận hưởng những làn gió mát nhẹ mơn trớn trên da mặt, luồn vào trong mái tóc dài mướt 1 cảm giác thật dễ chịu, Ái Nhi cứ ngồi trên bãi cỏ dựa vào thân của 1 cây to để ôn lại những kỉ niệm xưa cũng khá lâu, nhìn đồng hồ thấy cũng đã trễ, cô đứng lên tính bước chân ra về, vừa quay đầu lại thì đập vào mắt cô là 1 người con trai có khuôn mặt tuấn mĩ, từng đường nét trên khuôn mặt hết sức tinh tế, mái tóc bồng bênh đang được gió thổi tung bay, 2 bàn tay đút vào túi quần nhìn hết sức lãng tử, người đó không phải ai khác chính là Gia Bảo

-A..Anh?-Ái Nhi ngạc nhiên lắp bắp

-Sao về mà không nói với anh?-Gia Bảo hỏi, giọng đều đều không chút cảm xúc

-E..em..-Ái Nhi cúi đầu, cô không biết nên trả lời Gia bảo như thế nào thì...

-Em có biết anh nhớ em lắm không hả?-Gia Bảo tiến tới ôm chầm lấy cô, giọng nói trở nên ảm áp.

-Em xin lỗi-vòng tay em lại Gia Bảo, Ái Nhi nói giọng run run như sắp khóc-Em...nhớ anh lắm

-Anh cũng vậy, từ khi em đi không khi nào anh không nhớ em-buông Ái Nhi ra, anh ngấm nhìn khuôn mặt cô thật kĩ cho thỏa nỗi mong nhớ bấy lâu nay

-Sao không tìm anh, lúc trước đã hứa rồi mà-đột nhiên Gia bảo hỏi

-Em...sợ anh đã có người khác-Nhi cúi mặt xuống đất

-Đồ ngốc, sao anh bỏ em được chứ?-anh vừa nói vừa gõ nhẹ vào đầu

Ôm đầu, cô bỗng bật khóc ngon lành làm anh luyến luyến, tưởng mình đã quá tay làm cô đau nên riu rít xin lỗi-Anh làm em đau hả, anh xin lỗi, có sao không?-vừa hỏi anh vừa lấy tay xoa xoa đầu cô

-Không có, do em vui quá khi được gặp anh thôi-vừa nói cô vừa quệt nước mắt

Lấy tay lau nước mắt cho cô, anh mỉm cười hạnh phúc. 2 người cứ ngồi cùng nhau như vậy cho tới khi nhận ra đã quá trễ thì anh mới chịu đưa cô về (==”)

***

Sau khi đưa Ái Nhi về và về đến nhà, Gia Bảo tức tốc đi lên phòng nó, mở cửa 1 cách thô bạo thì thấy nó đang nằm trên giường mắt nhìn vào cái laptop

-Gia Hân!!!-Gia Bảo hét lên

-Chuyện gì vậy hai? Mới đi gặp “người yêu bé nhỏ “ sau 3 năm xa cách về lại đối xử với em gái như vậy hả?-nó vừa nói vừa cười gian tà

-Sao...sao em biết-Gia Bảo ngạc nhiên

-Em mà, cái gì không biết cơ chứ, haha-nó cười nham nhở

-Em gái à, nói anh biết đi-Gia Bảo lần la lên giường ngồi kế bên nó

-Đây nè!!-đưa cái điện thoại lên-Nhi mới nhắn tin cho em xong nè, hehe

-Đúng rồi, em biết Ái Nhi trước đó sao không nói cho anh hả?-như nhớ lại mục đích lên đây, anh liền hỏi.

-Chuyện của anh thì anh tự mà giải quyết chứ, xí-nó vừa nói vừa chu môi ra

-Em...cái đồ...-Gia Bảo tức tối

-Đồ gì?

-Đồ...ác độc

-Anh... ra khỏi phòng em ngay không là em kêu Miu Miu ra đó-nó tức tối đuổi anh ra khỏi phòng

Nghe nó nhắc đến Miu Miu anh mới sực nhớ ra, lúc nãy tức quá lên đây luôn mà quên mất còn con mèo nên lật đật chạy ra khỏi phòng ngay.

-Người ta đã cho biết Ái Nhi học trong trường không cảm ơn lại còn...hừ-sau khi Gia bảo ra khỏi phòng nó ngồi lẩm bẩm 1 mình. Thật ra nó biết là Gia bảo có lén gắn thêm 1 cái camera nữa nhưng nó không vô hiệu hóa nó, mục đích là để anh biết Ái Nhi đang học trong trường và cụ thể là 10C.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Cả lớp đang ngồi chơi, nói chuyện tán phét với nhau thì mai Thanh hốt hải chạy vào

-Cả lớp, có tin “hót”-đứng trên bục giảng, Mai Thanh đồng dục thông báo

Cả lớp hướng ánh nhìn về phía Mai Thanh chờ đợi cô bạn thông báo tin “hót”. Thấy cả lớp đã hướng ánh nhìn về phía mình, Mai Thanh tiếp tục thông báo:

-Để chuẩn bị cho 20/11 sắp tới, nhà trường sẽ tổ chức cắm trại 2 ngày 1 đêm ở đồi Sunny (cái đồi này em biết à), sẽ cho dựng trại, đốt lửa và tổ chức nhiều cuộc thi tranh tài giữa các lớp.

-Chà, nghe có vẻ hấp dẫn nhỉ

-Có đốt lửa trại nữa kìa

-Nghe có vẻ vui ha

...

Cả lớp bắt đầu xôn xao hẳn lên, có vẻ ai cũng thấy hứng thú về chuyến đi chơi này, nó và hân cũng tham gia vào cuộc trò chuyện này. Đang trò chuyện rôm rả thì nó thấy Hương Lan, cô bạn trầm tính nhất lớp cứ ngồi 1 mình thờ dài, mặt có vẻ buồn buồn

-Ê, mấy cậu biết Lan bị gì không?-nó hỏi nhỏ cả lớp.

Cả lớp hướng ánh nhìn về phía Lan rồi lại quay sang nó đồng loạt lắc đầu.

-Quân, cậu ngồi gần Lan có biết chuyện gì không?-nó quay sang hỏi Quân

-Mình không biết, chỉ thấy mấy hôm nay Lan cứ buồn buồn, mình hỏi nhưng cậu ấy lắc đầu bảo không có gì nên mình cũng không gắng hỏi nữa-Quân lắc đầu

Reeng...Reeng...

Quân vừa nói xong thì chuông báo hiệu vào học kêu lên, tất cả về chỗ ngồi của mình. Suốt cả buổi học nó cứ nhìn về phía Lan, theo như thông tin nó điều tra được trước đây thì nhà Lan cũng tạm ổn, đủ sống chứ không giàu có gì nhiều, chắc có lẽ cô nàng đang gặp vấn đề gì đó nên mới buồn như vậy.

-Này, em tính làm gì?-hắn hỏi nhỏ nó vì đang trong giờ học mà.

-Làm gì là làm gì?-nó hỏi lại. Do ở chung nhà, trên lớp lại ngồi gần nhau nên nó không còn ghét hắn như lúc mới gặp nữa.

-Thì đó-hướng về phía Lan, hắn nói

-Chưa biết, để lát nữa ra về đi theo coi Lan có chuyện gì cái đã-nó trả lời

-Ừ, tí nữa anh đi với em.

-Không cần đâu, tôi đi 1 mình được rồi

-Không, anh không để em đi 1 mình được.-hắn kiên quyết

-Sao không được?-nó nhăn mặt

-Nói chung là em phải cho anh đi cùng-hắn buớng

Nó và hân cứ nói qua nói lại thì...

-2 cô cậu kia đứng lên cho tôi-bà cô bực mình quát

-Tại anh đó-nó đổ lỗi

-Tại em không cho anh theo chứ bộ-hắn cũng không vừa

Cả 2 đã bị bắt đứng lên mà cứ cãi qua cãi lại làm bà cô tức xì khói

-2 người ra ngoài cho tôi!!!-bà cô hét lên, mặt đỏ bừng.

-Dạ!!-cả 2 đồng thanh đáp rồi nhanh chóng bước ra ngoài làm bà cô tức đến đầu muốn bốc khói còn cả lớp thì nín cười.

***

Giờ ra về cũng đến, sợ đi xe đạp khó theo dõi nên nó quyết định để xe đạp lại trường để đi bộ theo Lan. Hắn cứ 1 mực đòi theo nó nhưng vừa bước ra khỏi lớp thì đã bị cả đám học sinh nữ chặn lại tặng quà rồi thư tình này nọ....thấy hắn bị vậy nó đã không giúp thì thôi còn vẫy tay cười chào tạm biệt rồi theo Lan luôn để hân ở lại với 1 bầy sói (==")

Đi theo Lan 1 đoạn đường dài thì nó thấy cô rẽ vào 1 bệnh viện nhỏ, sau đó bước vào phòng số 20B, đứng chờ ở ngoài 1 lúc lâu mà chưa thấy Lan đi

ra, nó quyết định đi ra ngoài hỏi y tá

-Chị ơi cho em hỏi, phòng bệnh số 20B là bệnh nhân nào vậy chị?

-Chờ chị 1 chút... Là bệnh nhân Hà Mai Trang, 43 tuổi, bệnh suy tim...-chị y tá trả lời nó

-Dạ, em cảm ơn chị-nó cúi đầu cảm ơn

Đi ra ngoài lan can của bệnh viện, nó lấy máy tính ra dò tìm lại thông tin của Võ Hương Lan.

-Đây rồi, ba mất sớm, mẹ là Hà Mai Trang, nhà có 1 quán cơm nhỏ ở đường XX. Vậy ra mẹ Lan bị bệnh suy tim hèn gì mấy hôm nay cậu ấy buồn như vậy-tự nói 1 mình xong nó gấp máy tính lại đi ra ngoài mua 1 giỏ trái cây tươi.

Đứng trước phòng bệnh 20B, nó nghe loáng thoáng cuộc đối thoại của 2 mẹ con nhà Hương Lan

-Mẹ đỡ hơn nhiều rồi, con không cần lo lắng đâu-bà Trang lên tiếng trấn an con gái

-Mẹ có đau ở đâu là phải nói cho con biết liền nha-Lan vừa nói vừa nắm tay mẹ

-Mẹ biết rồi, dạo này con học hành vẫn ổn chứ, cố mà học nghe con-vuốt tóc con gái, bà Trang nhẹ nhàng bảo con.

-Mẹ à...con...sẽ xin nghỉ học, con muốn đi làm thêm để kiếm tiền-Lan ngập ngừng lên tiếng, mắt đã bắt đầu đỏ lên

-Không được, con phải đi học-bà Trang phản đối

-Nhưng mà mẹ à...-Lan bắt đầu nức nở

-Con không nghe lời mẹ phải không? Nếu là vì mẹ thì mẹ không cần đâu-bà Trang đã bắt đầu nức nở

-Con không thể để mẹ như vậy được, con sẽ nghỉ học đi làm kiếm tiền, sau này mẹ khỏe rồi con sẽ đi học lại, nha mẹ-Lan vừa nói vừa lắc tay mẹ, người run lên, mắt van xin mẹ đồng ý

-mẹ xin lỗi, vì mẹ mà con mới khổ như thế này-bà Trang khóc to lên. Bà cảm thấy mình tệ vì không lo được cho con lại làm cho con phải khổ vì mình làm lòng bà đau như cắt.

-Mẹ không có lỗi gì cả, con không khổ đâu, con tự nguyện mà, con chỉ cần mẹ thôi-Lan vừa lắc đầu vừa nói với mẹ, nước mắt rơi đầm đìa.

Nó đứng ngoài nghe mà chết lặng, mắt cũng bắt đầu có vài giọt nước, nó biết gia đình Lan không giàu có nhưng không ngờ bây giờ mẹ của Lan lại bị bệnh tim làm gia đình cô khó khăn như vậy, nó bỗng thấy mình vô tâm quá, bấy lâu nay không biết gì về tình hình gia đình bạn. Lấy điện thoại ra nó nt cho cả lớp rồi lau đi những giọt nước mắt, hít một hơi lấy lại bình tĩnh, nó mở cửa bước vào thì thấy mẹ con lan đang ngồi trên giường

-Cháu chào cô-nó lễ phép chào bà Trang

-Cháu là...?-bà Trang khẽ quay sang 1 bên lau nước mắt, hỏi nó

-Sao cậu đến đây?-Lan bất ngờ khi thấy nó xuất hiện

-Dạ, cháu là Gia Hân là bạn cùng lớp của Lan-nó trả lời bà Trang xong quay qua Lan, mỉm cười-minh đến thăm mẹ cậu

-Sao cậu biết?-Lan thắc mắc

-Vì tớ là lớp trưởng-vẫn câu trả lời quen thuộc cùng cái nháy mắt

Sau đó nó ngồi xuống giường bệnh, hỏi han tình hình sức khỏe của bà Trang, kể cho bà Trang nghe về những chuyện trên trời dưới đất, về những buổi học, về thành tích của Lan như thế nào, học tập ra sao...

-Lúc này đứng ngoài cửa, cháu có nghe được cuộc trò chuyện của 2 mẹ con cô-nó nói

Nghe nó nói, mặt bà Trang chùng xuống, mắt lại đỏ hoe, những giọt nước có chực trào ra ngoài:

-Cô có lỗi với bé Lan nhiều lắm, tất cả là tại cô.

-Con đã nói là không phải lỗi của mẹ mà, là do con muốn vậy-Lan ôm chầm lấy mẹ an ủi

-cậu đừng nghỉ học-nó nói với Lan

-Không được đâu...-Lan lắc đầu

-Không gì là không được cả-nó trả lời

Cạch

Cánh cửa mở ra, 19 thành viên còn lại của 10C có mặt(cả hấn nữa) đầy đủ

-Hân nói đúng đó, không gì là không thể cả- Như ngồi xuống kế bên Lan an ủi cô bạn

-Đúng vậy, cậu còn có bọn mình mà

-Chúng mình sẽ không để cậu nghỉ học đâu

-Lớp ta sẽ giúp mẹ cậu

....

Mỗi người 1 câu làm Lan xúc động, không thể kiềm chế được nước mắt, bật khóc nức nở trước mặt mọi người

-Cám ơn các cậu nhiều lắm-Lan vừa nói vừa lau nước mắt

-Có gì mà cảm ơn, chúng ta là 10C cơ mà-nó lau nước mắt cho cô bạn mỉm cười trả lời

-Đúng rồi, 10C no.1-cả lớp đồng thanh

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Nghịch Ngạc - Annaluong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Sau buổi gặp mặt ở bệnh viện, với sự giúp đỡ của các thành viên lớp 10C, Lan tiếp tục đi học còn bà Trang được chuyển đến bệnh viện lớn nhất thành phố để điều trị.

Ở bệnh viện, trong lúc mọi người đang ở trong phòng bệnh thăm bà Trang thì nó và hấn cùng đi trên hành lang bệnh viện để đóng tiền viện phí cho bà Trang (nó bắt hấn tài trợ viện phí)

-Sao em vô tâm vậy, bữa đó dám bỏ mặc anh-hấn vẫn còn hậm hực vì nó dám bỏ mặc hấn cho bọn con gái vây quanh mà đi trước

-Chứ anh muốn tôi làm gì? Tôi chưa muốn bị mấy đứa con gái đó đánh chết đâu với lại còn phải lo mà đi theo Lan nếu không mất đầu thì sao?-nó trả lời 1 đáng

-Em...đáng ghét-hấn cứng họng dậm ra giận dữ như 1 đứa con nít

Nó thấy hấn như vậy thì phì cười “người gì đâu mà cứ như con nít, đáng yêu thật” vừa nghĩ xong thì nó lại lắc đầu nguầy nguậy “mình nghĩ cái quái gì thế này, hấn là đồ đáng ghét” rồi tự cốc đầu mình 1 cái.

-Em sao vậy?-hấn thấy nó có những biểu hiện lạ thì hỏi thăm

-Không có gì-nó chối

-Có mà, anh vừa thấy em lắc đầu rồi còn tự cốc mình nữa-hấn cứ gắng hỏi

-Đã bảo là không có gì, mau đi đóng tiền viện phí đi-nó ngượng quá nên bắt đầu cúi rồi bỏ đi trước

-Không có thì thôi làm gì dữ-hấn trề môi ra dài cả thước rồi nhanh chóng đi theo nó

***

Lớp học 10C lại tiếp tục rộn ràng cho kì cắm trại sắp tới

-Ê mọi người, trong kì cắm trại sắp tới sẽ diễn ra các cuộc thi về nấu ăn, thời trang và sắc đẹp, trang trí trại. Ngoài ra các lớp sẽ tự nấu ăn vào các buổi trưa, tối, mỗi lớp chuẩn bị ít nhất 2 tiết mục biểu diễn trong đêm lửa trại và lớp nào thắng trong cuộc thi trò chơi lớn (giải mật thư) sẽ có 1 chuyến đi chơi

Singapore miễn phí do nhà trường trải trợ.-nó sau khi nhận được thông tin về buổi cắm trại thì thông báo cho cả lớp

-Nghe có vẻ vui á

-Ừ, mong đến ngày đó rồi á

-Chắc sẽ hấp dẫn lắm đây

...

Cả lớp bắt đầu rộn ràng cả lên, ai cũng mong đến ngày đó, mọi người cứ bàn tán xôn xao xem sẽ mua gì, làm gì, nấu gì, đem theo những gì...

-Mọi người yên lặng nghe tui thông báo tiếp nè-nó đập đập cái bàn ra hiệu cho mọi người giữ trật tự.

Sau khi thấy mọi người đã yên lặng lắng nghe, nó mới tiếp tục nói:

-Bây giờ phân dựng trại, các ông con trai làm nhé-nó vừa nói vừa nhìn bọn con trai

-Ok-đồng thanh

-Tốt, phần trang trí sẽ do Ái Nhi đảm nhiệm cùng một số bạn nữ,ok?-nó nhìn Nhi

-Ok-nhi đáp

-Vậy là xong phần trại, giờ đến phần nấu ăn, lớp mình ai có khả năng đảm nhiệm vai trò này-nó hỏi cả lớp nhưng mắt lại liếc về phía Hải Anh

-Nấu ăn thì cứ để mình-Hải Anh tự tin

-Ok, chúng ta không thể đưa đồ ăn lên cùng 1 lúc được, sẽ rất mất thời gian nên Phong, anh thuê xe vận chuyển đồ ăn lên sau nhé-nó nhìn hấn

-Ok em yêu-hấn nháy mắt

-xì-nó trề môi 1 cái rồi tiếp tục công việc của mình-vậy phần thức ăn coi như đã xong, còn phần thi sắc đẹp và thời trang nữa thôi, bây giờ lớp mình sẽ chọn ai đây

Mọi người đang suy nghĩ không biết nên chọn ai thì chuông vào học reo lên, cô Phương nhanh chóng bước vào lớp, bỏ cặp xuống bàn, cô nhẹ nhàng nói với lớp

-Chắc các em cũng đã biết về kì cắm trại sắp tới rồi đúng không

-Da!-Cả lớp đồng thanh

-Vậy bây giờ lớp chúng ta sẽ phân chia công việc nhé-cô Phương nhẹ nhàng nói

-Dạ thưa cô, em đã phân chia việc trang trí trại và nấu ăn cho các bạn rồi, chỉ còn việc chọn ra ai thi cuộc thi sắc đẹp và 2 tiết mục cho đêm lửa trại thôi ạ-nó

-Vậy bây giờ lớp ta tính biểu diễn tiết mục gì, ai có tài gì đóng góp cho lớp đi-cô Phương

-Bạn Quân có tài thổi sáo rất hay thưa cô-Lan nhanh nhẩu

-Thổi sáo? Tiết mục này nghe lạ đó chứ-Cô Phương gật gù-vậy Quân, em sẽ thổi sáo nhé

-Dạ-Quân đáp

-Còn 1 tiết mục nữa, các em còn ai biết làm gì nữa không?

-Cho mấy bạn múa Belly Dance đi cô?-nó phán

-Belly Dance? Múa bụng á hả? Lớp mình có bao nhiêu bạn biết múa?-Cô Phương khá ngạc nhiên khi thấy nó đề nghị tiết mục này

-Theo em biết thì bạn Như, Trà, Quỳnh, Hoa và Trâm đã từng học Belly Dance-nó

-Sao cậu biết??-5 người kia đồng thanh

-Tớ mà-nó nháy mắt

-Vậy là ổn rồi, 5 em sẽ tự tập luyện với nhau cho ngày đó nhé

-Dạ-đồng thanh

-Còn 1 vấn đề nữa, lớp mình ai sẽ đại diện để đi thi thời trang và sắc đẹp đây?-cô Phương tiếp tục hỏi cả lớp

-Chọn Gia Hân đi cô-hắn nhanh nhẩu

-Gia Hân hả?-Cô Phương liếc nhìn nó

-Không được đâu-nó xua tay, đầu thì lắc nguầy nguậy

-Lớp mình thấy thế nào-Cô Phương hỏi ý kiến cả lớp

-Được đó cô-cả lớp sau 1 hồi xem xét thì đồng thanh

-Không được đâu mà-mặt nó méo xẹo, nó vốn không thích những cuộc thi kiểu này cho lắm

-Hi sinh vì tập thể đi lớp trưởng ơi-Quân lên tiếng

-Đúng rồi, lớp trưởng noi gương đi chứ-Như cũng hòa theo

Cả lớp mỗi người 1 câu làm nó dù không thích nhưng vẫn phải gật đầu, còn hân thì cứ cười khúc khích bên cạnh làm nó tức điên lấy chân dẫm vào chân hân làm hân suýt hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Nghịch Ngâm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Cuối buổi học, cả lớp cùng nhau đi ra trung tâm thương mại world để mua đồ chuẩn bị cho kì cắm trại.

-cái này được nè

-ừ, thêm cái này nữa

-cái này nữa

...

Cả lớp người chọn cái này, người chọn cái kia mua liên tục. Bọn con gái thì thấy cái gì cũng muốn mua hết xong bắt bọn con trai cứ đưa cầm cả mấy cái túi nặng ơi là nặng, mặt tên nào tên này nhăn như khi ăn ớt.

-Chắc cũng đủ rồi đó-nó nhìn thấy lại đồng đồ mình và bọn con gái mua xong thì phán

Không hện mà tụi con trai cùng lúc thở phào nhẹ nhõm

Cả lớp cùng bước ta quầy tính tiền, đặt hàng lên, nó nhìn qua hân, mặt cứ hất hất về đồng đồ

-Anh tính tiền đi

-Sao lại anh-mặt hân gờ đây méo xệch

-Không phải anh chẳng lẽ là tôi à? Thế giờ có tính hay không đây?-nó chống nạnh nhìn điệu vô cùng

-Hic...-hân khóc không ra nước mắt

Cả lớp thì bùm miệng cười, ai cũng sung sướng vì đỡ được 1 khoản, trong lòng thì thầm cảm ơn nó

-Nhờ chị gửi những cái này đến địa chỉ này-nó đưa cho chị thu ngân 1 tờ giấy nhỏ ghi địa chỉ

Sau khi gom sạch mất mấy thùng tiêu vặt của hân, cả lớp sung sướng chuẩn bị ra về thì gặp Nhã Vy cùng 2 cô bạn của mình, có cả Hải Minh nữa.

- Cái lớp mặt rệp này mà cũng vào đây được à, chắc là vào xem chứ gì-Anh Thư kiêu ngạo nhìn bọn nó một cách khinh miệt
- Cậu còn nói ra làm gì, đó là điều mà ai cũng biết mà, hahaha-Thanh Hương tiếp lời bạn rồi lấy tay che miệng cười 1 cách khả ố
- Thôi nào các cậu, đừng chọc người ta nữa, không có tiền thì vào xem cho mở mang tầm mắt thì có sao đâu, sao các cậu cứ phải nói ra thế-Nhã Vy nói rồi nhếch môi cười mỉa mai.
- Nói đủ chưa?-nó
- Chưa đó, sao nào?-Vy vẫn bcao ngạo
- Vậy nói tiếp đi-nó nhún vai tỏ vẻ bất cần, chuyện này không liên quan đến mình.
- Thái độ của nó làm cho 3 người kia tức điên lên.
- Mày...-Thư tức giận
- Sao vậy, sao không nói tiếp đi mà cà lăm rồi, à mà mình nói nghe nè, là người giàu có, học thức rộng á thì dùng từ cho xứng với mình chứ đừng để thua cả những đứa mặt rệp mày nhè-nó dốp chát lại làm cho 3 người kia càng tức điên lên.
- Đúng lúc đó thì có 1 người đàn ông bước đến, khuôn mặt tuy đã có những nếp nhăn nhưng vẫn không mất đi phong thái đĩnh đạc và vẫn rất đẹp trai.
- Có chuyện gì ở đây vậy-ông nhẹ nhàng hỏi
- A, giám đốc, chủ đến đúng lúc lắm, bọn nhà nghèo này vào đây xem xong còn gây sự với bọn cháu nữa ạ- Anh Thư thấy giám đốc trung tâm thương mại đến thì làm như mình vô tội
- Có chuyện đó sao?-ông Nam(giám đốc) hỏi lại
- Thật đó chú-Nhã Vy cũng lên tiếng
- Có đúng vậy không các cháu-ông Nam quay qua bọn nó-O Phong phải không cháu
- Dạ, cháu chào chú Nam-hắn mỉm cười chào
- Chà, về khi nào vậy cháu, ngày càng đẹp trai ra đó-ông cười tươi
- Cám ơn chú, cháu cũng mới về thôi ạ-hắn cũng đáp lại ông
- Ừ, à, còn chuyện lúc nãy là sao?-như sức nhớ ra, ông hỏi lại
- Không có chuyện gì đâu-bỗng dưng Quân lên tiếng, giọng lạnh lùng-chúng ta đi thôi.

Nói rồi Quân bước đi, cả lớp thấy vậy cũng vội chào ông Nam rồi đi theo Quân, trong đầu thì khó hiểu. Bọn Nhã Vy khi thấy hắn quen biết ông Nam thì cũng đã trốn đi trước, ở lại mất công ông biết thì nhục không đề đâu cho hết. Tất cả bỏ đi để lại ông Nam đứng như trời trồng nhìn theo không nói được tiếng nào, trong lòng đau như cắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Vào 1 đêm mưa tầm tã, trong 1 căn nhà khang trang, 1 người phụ nữ xinh đẹp đang đi qua đi lại trong nhà, trong lòng không khỏi lo lắng. Cô đang đợi người chồng yêu thương của mình về, chưa bao giờ chồng cô lại về trễ như vậy, ngoài trời mưa vẫn rất to

- Mẹ ơi, sao mẹ chưa ngủ-1 thằng bé dễ thương khoảng 10 tuổi tay dụi dụi mắt hỏi mẹ mình
- Cục cưng của mẹ sao không ngủ đi, khuya rồi đó con-cô ngồi xuống bên thằng bé nhẹ nhàng nói
- Con không ngủ được, con muốn ngủ với mẹ-thằng bé nhõng nhẽo

-Thôi nào, cục cưng lớn rồi mà còn nhõng nhẽo vậy à, hư quá, thôi đi lên phòng ngủ đi con-vừa nói cô vừa vuốt mũi thằng bé

Đúng lúc đó, chiếc điện thoại của cô reo lên, dòng chữ "chồng yêu" đập vào mắt, cô vội vàng bắt máy, không biết trong điện thoại nói gì mà mặt cô biến sắc, chiếc điện thoại trên tay cô rơi xuống đất đánh "bộp".

-Mẹ, mẹ sao vậy-nhìn thấy thái độ kì lạ của mẹ mình, thằng bé vội lay lay tay mẹ, giọng điệu vô cùng lo lắng.

Không đáp lại lời thằng bé, cô vội vàng chạy ra ngoài, không kịp mang áo khoác, trên người chỉ có bộ đồ ngủ mỏng manh, cô cứ chạy, cứ chạy giữa cơn mưa lạnh buốt. Đằng sau thằng bé vừa chạy theo vừa cố hết sức kêu

-Mẹ, mẹ ơi, đợi con, mẹ ơi!!!!-thằng bé cứ gào to

Như không nghe thấy tiếng gọi, cô cứ chạy, chạy thật nhanh. Cuối cùng cũng đến nơi cần đến, trước mắt cô là khách sạn "sao mai"

-Me...học...học...mẹ...sao...vậy-thằng bé cuối cùng cũng đuổi kịp mẹ mình, vừa thở vừa hỏi mẹ

Không nghe thấy tiếng con hỏi kể bên, cô tiến bước vào khách sạn, người cô rung lên, cô đang lo lắng, rất lo lắng. Lúc này người gọi đến là "chồng yêu" nhưng giọng nói với cô là của 1 phụ nữ, cô ta nói cô ta và chồng cô đang ở cùng nhau trong khách sạn này. Cô rất tin tưởng chồng mình nhưng cũng rất sợ, sợ nếu như lời người phụ nữ kia nói là thật nên cô tức tốc chạy đến đây để kiểm chứng, trong lòng không khỏi cầu nguyện.

Đứng trước phòng 302, đưa tay lên nắm cửa, bàn tay rung rung "cạch", cánh cửa mở ra, đập vào mắt cô là người chồng cô hằng yêu thương đang nằm ngủ trên giường, kế bên là 1 người phụ nữ lạ mặt đang nhìn cô với ánh mắt khinh thường, ra vẻ ta đây mới là người chiến thắng. Cô không thể nào tin vào mắt mình, nước mắt giàn dụa, lắc đầu như không tin, cô chạy nhanh ra khỏi nơi đó.

Vừa bước chân lên đến cầu thang, thấy mẹ mình chạy đi, trên khuôn mặt đã thấm đẫm nước mắt, thằng nhóc nhìn vào phòng, dù 10 tuổi nhưng thằng nhóc dư sức hiểu chuyện gì đang xảy ra, người cha mà nó vô cùng kính yêu, người cha đáng kính đó đang NGOẠI TÌNH, người cha đó đã PHẢN BỘI mẹ nó. Trong lòng thằng bé nhói lên, nó đau lắm và nó biết mẹ nó còn đau gấp nhiều lần nó nữa. Tay nắm chặt thành quỳên, khuôn mặt bỗng nhiên trở nên lạnh tanh, không còn chút ngây thơ nào của chú bé 10tuổi nữa, nó quay đi và đuổi theo mẹ mình.

Trời mưa rất to, gió rất lớn, cái lạnh như thấm vào da thịt cô nhưng trong tim cô còn lạnh hơn nhiều, cô thật sự không dám tin rằng người chồng mình yêu thương lại đối xử với mình như vậy, tim cô đau, rất đau rồi cô thấy mọi thứ quay cuồng, cô không còn nhìn rõ gì nữa, đôi mắt cô khẽ nhắm lại

-Mẹ!!!!-thằng nhóc vội chạy lại đỡ mẹ mình

-Mẹ ơi, mẹ tỉnh lại đi, ai giúp tôi với, mẹ ơi!!!!-thằng nhóc vừa khóc vừa kêu gào lên

-Mẹ, mẹ ơi, meeeeeeeeeee!!!!

-Học...học.... -Quân bừng tỉnh dậy, mồ hôi thấm ướt khắp người, cậu lại mơ thấy nó, cái ngày đã khiến mẹ cậu vì quá sốc nước mưa đã lên cơn đau tim mà mất, là 1 ngày đen tối trong cuộc đời cậu, cái ngày khiến cậu trở thành 1 con người khác, từ 1 người vui vẻ cậu trở nên trầm tính, cậu rời nhà mình và sống cùng bà ngoại, nhờ có 10C mà cậu mới trở lại được con người như xưa, con ác mộng về ngày đó cũng dần biến mất, vậy mà hôm qua khi vừa nhìn thấy ông Nam thì cơn ác mộng đó lại quay về.

Đứng lên bước vào nhà vệ sinh. Hôm nay Quân quyết định bùng học 1 ngày, có 1 sự trùng hợp là hôm nay cũng chính là ngày giỗ của mẹ cậu

.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Trong khi Quân đau khổ nhớ lại ngày mà đối với cậu là một ngày tăm tối nhất, ngày mà người mẹ cậu yêu thương nhất đã buông xuôi tất cả, để lại cậu với sự đau đớn và thù hận chính người cha của mình, người mà đối với cậu chính là người làm mẹ cậu rời xa cậu mãi mãi thì ông Nam-cũng chính là người cậu thù hận cũng đang dần vật trong đau đớn khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của chính con trai mình nhìn mình, tim ông như vỡ vụn, lỗi là do ông không cẩn thận bị người ta hại làm ông mất đi người vợ hiền lành, đảm đang, xinh đẹp và người con trai yêu thương. Ông vẫn nhớ như in vào đêm đó, là ngày ông được lên chức từ phó giám đốc lên giám đốc.

-Làm cái gì chúc mừng đi chứ tân giám đốc- Người vỗ vai ông nói

-Đứng rồi đó, lên chức mà im im là không được đâu nha-người khác chen vào

-Được rồi, chúng ta cùng đi nhà hàng ăn uống 1 bữa cho đã đi, tôi mời-ônggg vừa nói vừa cười

Yeahh, phải vậy chứ-mọi người đồng thanh

Tất cả mọi người dắt tay nhau cùng đi ra ngoài, ông cầm điện thoại tính gọi về cho bà thì

-Giám đốc, nhanh lên kéo mọi người chờ-cô thư kí tiến lại gần nói

Sợ mọi người chờ nên ông đi ra luôn, tính là tới nhà hàng sẽ gọi về sau, nào ngờ quên mất lại bị mọi người chuốc rượu say bí tỉ không biết trời trăng gì nữa, nhân lúc đó, cô thư kí đã lợi dụng đưa ông vào khách sạn và gọi điện cho vợ ông đến với mục đích làm cho vợ ông ghen và li hôn để cô ta có thể đến với ông(cô ta yêu ông từ lâu nhưng bị khước từ). Ông thật sự không ngờ trong khi mình đang ngủ ngon trong khách sạn thì người vợ thân thương của mình đã ra đi mãi mãi, ông không chỉ mất vợ mà còn mất cả con trai trong chính ngày trọng đại của đời mình. Sau tang lễ của mẹ mình, Quân đã rời khỏi nhà và qua ở với bà ngoại, được 3 năm sau thì bà mất nên hiện giờ cậu sống 1 mình.

***

Tại lớp 10C.

-Mọi người, mọi người, nghe tin quan trọng-Mai Thanh vừa đến lớp đã vội vàng nói

-Có chuyện gì vậy-Hoài Như đưa mắt ra khỏi cuốn sách hỏi

Đưa mắt vào chỗ ngồi của Quân, không thấy cậu đâu, Thanh mới nói tiếp

-Các cậu nhớ ông Nam giám đốc trung tâm thương mại World chứ? Theo thông tin mình nhận được thì ông ấy cũng chính là ba của Quân lớp mình

-Thật sao?

-Không thể tin được

-Ừ, Bất ngờ thật

-Nhưng sao hôm đó thấy Quân làm mặt lạnh vậy, cứ như người xa lạ ấy, à không, còn hơn người xa lạ ấy chứ

...

Những tiếng bàn tán, thắc mắc làm cả lớp tề nê ồn ào hơn, đúng lúc đó thì nó và hấn bước vào.

-Lớp trưởng biết tin gì chưa, ông Nam là va của Quân đó-Mai Thanh vội thông báo khi thấy nó bước vào

-Mình cũng mới biết chuyện này và mình còn biết Quân rất hận ông Nam-nó nói

Rồi nó kể chuyện của Quân cho mọi người nghe. Nghe xong cả lớp bỗng trở nên yên lặng, mọi người không ngờ rằng quá khứ của Quân lại buồn đến như vậy

-Ông Nam thật quá đáng-Lan lên tiếng

-Ừ, có vợ đẹp con ngoan còn đi ngoại tình-Như cũng bức xúc

-Mọi người đừng nói vậy, thật ra là ông Nam cũng là người bị hại thôi, chính bà thư kí đã dựng nên mọi chuyện trong lúc ông say.-hấn lên tiếng đanh chính

Cả lớp lại rơi vào khoảng lặng, thật sự thì cả 2 người đều rất đáng thương.

-Hôm nay cũng là ngày giỗ của mẹ Quân nên chắc Quân sẽ không đi học đâu, mọi người có ai muốn đến chào mẹ Quân một tiếng không-nó hỏi cả lớp

Cả lớp nhìn nhau rồi cùng hướng lên chỗ nó đứng và gật đầu cái rụp

-Đi nào-cả lớp đồng thanh rồi cùng nhau lên ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Cả lớp kéo nhau ra khỏi lớp thì không biết phải làm sao để ra khỏi trường được, tường rất cao nên không thể trèo qua hết được, đầu phải ai cũng biết trèo. Nhờ Ái Nhi nhấn nút cổng trường thì có chú bảo vệ cứ đứng canh, cả lớp cứ loay hoay chưa biết phải làm sao để đi ra ngoài được đây.

-phải làm sao bây giờ-Lan sốt ruột

-Tớ thì không biết trèo tường, tường cao mà tớ thì sợ độ cao lắm-Trà nói mặt méo xeo

Cả lớp thở dài, chẳng lẽ không thể nào trốn ra ngoài được sao?

-A, tớ có cách rồi-sau một hồi suy nghĩ, nó reo lên

-Cách gì, cậu nói nhanh lên

-Bây giờ thế này nhé, tớ sẽ đi báo với chú bảo vệ là có đánh nhau, sau đó sẽ đưa chú ấy đến khu vườn sau trường, còn các cậu thì đứng nấp ở gần cổng trường trước, chờ khi chú ấy theo mình rồi thì Ái Nhi sẽ mở cổng trường đưa các cậu ra ngoài. Ok?-nó

-Nhưng rồi làm sao cậu ra ngoài được?-Nhi thắc mắc

-Mình có cách của mình, cậu yên tâm-nó nháy mắt

-Liệu có ổn không, hay để anh đi báo chú bảo vệ cho-hắn lo lắng cho nó

-Không cần đâu, tôi tự lo được-nó quả quyết.

-Không được, vậy thì anh sẽ đi báo với em, hai người sẽ đáng tin hơn, đúng không?-hắn nhìn nó chờ đợi, hắn không yên tâm để nó ở lại 1 mình chút nào cả

-Ừm...vậy cũng được-nó thấy hắn nói cũng có lý nên đồng ý

-Bây giờ tớ và Phong sẽ chạy ra báo với chú bảo vệ, các cậu chuẩn bị nha-nó quay sang lớp nói

-Ok-đồng thanh.

Nó và hắn chạy lại chỗ phòng chú bảo vệ, vừa chạy vừa kêu ra vẻ hốt hoảng lắm.

-Chú bảo vệ ơi, chú bảo vệ, có chuyện gấp lắm, chú oiiii !!!!

-có chuyện gì vậy-nghe nó kêu vậy chú cũng đâm hoảng vội chạy ra hỏi coi có chuyện gì

-Chú ơi...học...có đánh nhau.học...-nó vừa nói vừa thờ

-Đúng đó chú, đánh nhau ghê lắm, cháu can không được-hắn cũng chêm vào, vừa nói vừa lau mồ hôi trên trán

-Ở đâu-chú thấy bộ dạng của 2 đứa thì cũng tin là thật

-Dạ, ở vườn sau trường ạ-nó đáp

-Đi, chỉ chỗ cho chú nhanh lên

-Dạ-nói rồi nó và hắn chạy trước còn chú bảo vệ thì chạy theo sau.

Thấy chú bảo vệ vừa khuất, Ái Nhi vội chạy ra mở cổng cho cả lớp trốn ra ngoài một cách trót lọt như kế hoạch của nó.

Nó và hắn thì vừa chạy vừa thờ học học, cũng may là có học võ nên thể lực tốt, nếu không thì chắc gục lâu rồi, trường Mary đâu phải nhỏ đâu

-Đây...phù..phù...chú-nó vừa chỉ vào phía trước vừa thờ gấp

-Đâu...sao...chú...không thấy...ai...hết...vậy-đột ngột có người báo có đánh nhau làm chú chạy theo nên cũng rất mệt.

-Rõ...ràng...lúc...nãy...có...người...đánh...nhau...ở đây...mà-hắn cũng rất mệt, vừa nói vừa lấy tay lau mồ hôi

-Chắc...nghe...bọn cháu...nói...báo...chú...báo...vệ nên...mấy...người đó...bỏ...đi...rồi...phù-nó xạo

-hờ...chắc...vậy...thôi...2...cháu... vào...lớp đi-chú bảo vệ do lâu ngày mới chạy bộ xa mệt quá nên chẳng nghĩ ngờ gì kêu bọn nó lên lớp

-Dạ...-đồng thanh rồi nhìn nhau với ánh mắt "thành công rồi, yeah"

Chú bảo vệ vừa đi khuất thì hấn và nó ngồi phịch xuống bãi cỏ

-Bây giờ ra bằng cách nào?-hấn hỏi nó

-phù, chạy mệt quá, nghỉ ngơi chút xíu rồi trèo tườnggg ra ngoài chứ sao-nó trả lời tỉnh bơ

-Hừm, em trèo được không đó, tường trường mình cao lắm đó nha-hấn nhú mày nhìn nó

-Xời, chuyện nhỏ-nó vừa nói vừa quệt tay ngang mũi-đối với bọn cô nương đây thì không gì là không thể.

Hấn mặc dù vẫn còn nghi ngờ nhưng cũng yên lặng không nói gì, nếu nó không trèo qua được thì hấn sẽ đỡ nó(cười gian)

-Thôi, đỡ rồi, nhanh trèo ra không lớp đợi-nó đứng dậy phui phui quần áo rồi bắt ngờ quay qua hấn nhìn với ánh mắt nghi ngờ-mà anh trèo được không đó

-hơ hơ, em khinh thường anh à, tất nhiên là được rồi.

-Tốt, đi nào

Thế là 2 đứa lấp ló đi ra 1 chỗ khuất để thực hiện kế hoạch "đào tẩu".

-Em leo trước đi, có gì anh đỡ lên-hấn nói

-Không cần đâu-nó nói rồi

Phóc...như một con sóc nó lấy đà rồi nhảy một phát lên tường trước ánh mắt ngỡ ngàng của hấn

-Nhìn gì mà nhìn, lo mà nhảy qua nhanh lên không tui để ở lại một mình bây giờ-nó nói rồi nhanh chóng nhảy xuống

Bình tĩnh, hấn cũng nhanh chóng nhảy qua rồi cùng nó tiến đến chỗ lớp đang chờ

-2 người ấy kia rồi-Nhi đang lo lắng thì thấy nó và hấn bước đến

-sợ rỳ vì đã bắt lớp đợi lâu, giờ chúng ta đến chỗ Quân thôi-nó

-Ừm, nhưng mà...Quân giờ đang ở đâu-Lan thắc mắc

-Ừ, đúng rồi, chúng ta có biết Quân ở đâu đâu, kiểu này công toi rồi-Thanh hét lên

-Yên tâm, tớ biết-nó nói rồi lấy ra một cái máy tính bảng có định vị điện thoại của Quân. Một lúc sau, nó bảo với cả lớp

-Có rồi, tại ngọn đồi Gió, chúng ta mau đi thôi

Cả lớp nhanh chóng tiến về ngọn đồi Gió. Đến nơi, cả lớp thấy ông Nam đang đứng gần đó trên tay là một bó lan trắng, còn trên khuôn mặt ông thì cả lớp thấy từ khóe mắt có một giọt nước trong veo vừa lăn ra, cả người ông đang run. Ở phía xa kia, Quân quỳ xuống, nửa thân trên Quân nằm dài ôm ngôi mộ của mẹ mình, mắt tuy nhắm nhưng những giọt nước vẫn cứ trào ra, miệng thì lẩm bẩm nói gì đó không rõ, có lẽ Quân đang kể chuyện cho mẹ mình nghe. Cả lớp thinh lặng trong giây lát, rồi nó cùng hấn tiến lại gần ông Nam, nó nhẹ nhàng lên tiếng:

-Chào chú

Giật mình, ông Nam vội lau giọt nước đã lăn dài trên má, quay qua nó, ông hỏi

-Cháu là...

-Cháu là bạn cùng lớp Quân, thưa chú-nó lễ phép trả lời

-À...ừm...-ông Nam cười gượng

-Chú à, tất cả bọn cháu đều biết chuyện cả rồi, đó không phải lỗi của chú, rồi Quân sẽ hiểu thôi, bọn cháu sẽ giúp chú-nó đặt tay lên vai ông Nam an ủi

-Đúng đó chú à-hấn cũng lên tiếng an ủi.

Cả lớp cũng đã tiến lại từ bao giờ, cùng nhau gật đầu đồng ý sẽ giúp ông.

-Cảm ơn các cháu nhiều lắm-ông Nam cảm động, giọng run run

-Hiện tại có thể Quân sẽ chưa chịu chấp nhận chú đâu, bây giờ chú cứ tạm tránh trước rồi bọn cháu sẽ từ từ nói với Quân giúp chú-nhìn về phía Quân đang ôm mộ của mẹ, nó biết bây giờ mà nói với Quân về ông Nam sẽ làm cậu tức giận nên nhẹ nhàng khuyên ông

Nhìn Quân, ông Nam ngập ngừng một lúc rồi cũng đồng ý bước đi, mặt cứ ngoái lại nhìn Quân suốt. Nhìn 2 cha con, cả lớp không khỏi đau lòng. Khi ông Nam đã đi khuất, cả lớp từ từ tiến lại phía Quân.

-Quân!-nó nhẹ nhàng lên tiếng

Ngước mắt lên nhìn, Quân ngỡ ngàng khi thấy cả lớp đang đứng trước mình nhưng chỉ vài giây, sau đó cậu bỗng cười nhưng mắt thì vẫn còn ươn ướt

-Các cậu đến thăm mẹ mình à?-rồi quay qua mộ mẹ mình, cậu nói-mẹ à, đây là các bạn lớp con, họ tốt lắm mẹ à

Nhìn Quân bây giờ, cả lớp không khỏi đau lòng, cậu bạn nghịch ngợm của họ sao giờ lại có bộ dạng bị thương thế này, cả lớp không ai tự chủ được mà cũng rơi những giọt nước mắt, tiến đến bên Quân và ôm lấy cậu. Trong vòng tay của cả lớp, Quân bỗng khóc òa lên như một đứa trẻ con, miệng thì cứ nói

-Con nhớ mẹ lắm, mẹ ơi! Các cậu ơi, tớ nhớ mẹ lắm!

Bây giờ thì ngay cả hắn cũng không kiềm chế được nước mắt, thật sự bây giờ hắn cũng coi 10C như gia đình thứ hai của mình từ lâu rồi. Cả lớp không ai nói gì, chỉ biết im lặng để những giọt nước mắt rửa trôi đi những muộn phiền, đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Sau khi đã bình tĩnh trở lại, Quân bắt đầu kể lại mọi chuyện cho cả lớp nghe

-Thật sự lúc đó mình rất sốc, mình không nghĩ rằng ba mình lại có thể làm ra chuyện đó-Quân nói, mặt cúi xuống, 2 bàn tay nắm chặt vào nhau, người không tự chủ được mà run lên

Thật sự nhìn Quân lúc này cả lớp rất đau lòng, không thể tưởng tượng được rằng cậu bạn lém lỉnh, nhiều trò giờ đây lại ở trong bộ dạng này. Đưa tay chạm nhẹ vào vai Quân, giọng nó nhẹ nhàng cất lên

-Quân à, trong đời sống này không phải cái gì mình thấy cũng là sự thật đâu-giọng nó giờ đây cũng khác hẳn những lúc bày trò nghịch ngợm hay giả nai mà là một giọng nói vừa trong vừa âm như đi vào lòng người, dù đang hóa trang nhưng nhìn nó lúc này cả lớp ai cũng thấy nó như là thiên thần, đẹp, đẹp lắm

-Ý cậu là sao?-Quân cũng ngước mắt lên nhìn nó và vô tình nhìn vào mắt nó qua lớp kính, đôi mắt đen sâu với hàng lông mi dày thật đẹp khiến cậu như bị xoáy vào đó

Thấy Quân nhìn vào mắt mình, nó khẽ mỉm cười, nó biết mắt mình rất đẹp có thể thu hút được mọi ánh nhìn vì vậy nên nó mới quyết định mang kính để tránh rắc rối. Thông thả nhìn lại bằng ánh mắt ấm áp (bạn bè thôi nhé) nó không trả lời mà hỏi lại Quân

-Cậu có tin bọn mình không?

Đầu gật gật nhưng mắt thì vẫn nhìn vào mắt nó

-Cậu...có còn thương ba cậu không?-nó hỏi nhưng cũng hơi ngập ngừng

Vừa nghe nhắc đến ba, Quân bưng tỉnh, cố gắng né tránh ánh mắt nó, cậu lại cúi gằm mặt xuống, im lặng

Cả lớp yên lặng dõi theo nó và Quân, mọi người tin rằng nó sẽ giải quyết tốt chuyện này

-Cậu trả lời tớ đi

-Không...-Quân trả lời nhưng vẫn hơi ngập ngừng

Cầm 2 vai Quân xoay qua đối diện với mình, nó nhìn vào mắt Quân, hỏi lại

-Thật không?

Bất ngờ vì bị nó xoay người lại, Quân cố gắng né tránh ánh mắt của nó, ánh mắt làm cậu cảm thấy sợ, sợ nó nhìn thấu tâm can của cậu và cậu cũng sợ mình sẽ bị ánh mắt nó thu hút.

-Sao cậu không trả lời mình, cậu còn thương ba cậu đúng không, vậy sao cậu không chọn cách tha thứ, như vậy sẽ nhẹ lòng hơn đó-nó vẫn nhẹ nhàng khuyên cậu

-Cậu không hiểu được đâu, cậu không phải là tớ và cậu cũng chưa bao giờ ở trong trường hợp của tớ nên cậu không hiểu đâu.-Quân ôm đầu, người lại run lên.

-Hân à, chắc cậu ấy chưa sẵn sàng để nghe đâu-Lan lên tiếng

Thở dài, nó bắt đầu không tự chủ được mà nước mắt bắt đầu rơi

-haiz..., các cậu biết không, mình mất mẹ năm 7 tuổi, tất cả là đều do mình, mẹ mình mất vì cứu mình mà bị bắn 3 phát đạn trên ngực và đã trút hơi thở cuối cùng ngay trước mắt mình, một đứa bé 7 tuổi, lúc đó mình cũng bị chấn thương ở đầu, sau khi mẹ mình vừa trút hơi thở cuối cùng thì mình cũng ngất đi, do sợ hãi cùng chấn thương ở đầu mà mình ở trong tình trạng trầm cảm suốt 2 năm trời, mình không hề nhớ những gì xảy ra trước đó, trong đầu mình chỉ hiện lên cảnh mẹ mình đưa cánh tay đầy máu lên cổ gắng chạm vào mặt mình rồi ra đi, mình sống trong sự sợ hãi đến tận tận cùng, nếu lúc đó mình chết trước thì mẹ đã không vì cứu mình mà ra đi, mình hận chính bản thân mình.-nó nói và nức lên, chuyện này nó giấu trong lòng lâu lắm rồi, nếu không nhờ Gia Bảo và ba nó an ủi thì có lẽ giờ này nó vẫn còn chìm ngập trong nỗi đau đó

Cả lớp nghe mà xúc động không kiềm được nước mắt, hân nhìn nó với ánh mắt đau lòng " không ngờ em lại chịu nỗi đau lớn vậy, anh nhất định sẽ bảo vệ em" . Riêng Quân thì cậu như bất động trước chuyện của nó, cậu không ngờ nó còn đau hơn cậu nhiều lần như vậy. Thở một hơi lấy lại bình tĩnh, nó quay sang Quân

-Tớ hiểu cảm giác mất mẹ đau khổ như thế nào nhưng mình phải vượt qua nỗi đau khổ ấy và đối diện với sự thật, mình tin rằng mẹ cậu cũng không muốn ba con cậu như vậy đâu, hãy tha thứ và nghe ba cậu giải thích, như mình đã nói lúc nãy, không phải cái gì mình thấy cũng là sự thật đâu, hãy nhìn nhận mọi chuyện từ mọi phía, rồi cậu sẽ biết sự thật nó như thế nào

-Mình biết rồi, mình sẽ về nhà

Cả lớp nhìn nhau cười hạnh phúc, mọi người chỉ nên giúp tới đây thôi, còn mọi việc còn lại cứ để cho ba con Quân giải quyết với nhau.

****

Cả lớp sau khi giải quyết xong chuyện của Quân thì cũng khá trễ nên ai về nhà nấy, nó và hân vừa bước vào nhà thì Gia Bảo đã chờ sẵn từ lúc nào, thấy nó và hân thì hét lên

-Hai đứa đi đâu bây giờ mới về hả, dám trốn học đi chơi hả, mà còn trốn cả lớp nữa phải không-Gia Bảo nói, lửa giận phùng phùng

-Anh biết rồi còn hỏi làm gì, em mệt lên phòng trước đây-nó nói rồi đi một mạch lên phòng, không thèm để ý gì đến Gia Bảo cả. Tức lắm nhưng anh chẳng biết làm gì, ai bảo nó là đứa em gái anh thương nhất cơ chứ. Không trị được nó, anh giận cá chém thớt, quay qua hân chờ câu trả lời

-Ồ thì...-hân không biết nói sao cứ gãi gãi cái đầu

-Thì gì, trả lời mau, không thì đừng mong lên phòng-Bảo hậm hực

-Thì...à anh, Hân từng bị bắt cóc sao?-không biết trả lời sao thì sức nhớ đến chuyện này nên hân hỏi luôn

Vừa nghe hân hỏi xong thì mặt Gia Bảo trở nên tái đi, sao hân lại biết được chuyện này, là nó kể ư?

-Sao cậu biết? Nó kể với cậu ư?

Lắc đầu, hân nói

-Lúc nãy Hân có nói với lớp về chuyện mẹ cô ấy, chuyện này là sao hả anh, em nhìn cô ấy có vẻ buồn lắm

Thở dài một cái, Gia Bảo kể cho hân nghe về chuyện của nó

-Năm con bé 7 tuổi thì bị bọn bắt cóc bắt tống tiền, con bé lúc đó cũng lì lợm lắm, không sợ đâu, còn mẹ tôi vì lo lắng nên cứ đứng ngồi không yên, khi nhận được tin báo về nơi con bé bị bắt cóc chúng tôi gồm tôi, ba và mẹ vội vàng đến giải cứu con bé nhưng không ngờ vì bị đưa vào đường cùng nên bọn chúng làm liều bắn vào con bé nhằm giết nó. Thấy vậy mẹ tôi liền chạy vào đỡ dùm con bé, kết quả là trúng ba phát đạn ghim vào ngực và đã ra đi, Gia Hân cũng được đưa vào bệnh viện do bị bọn chúng đánh vào đầu chảy máu trước đó. Bọn bắt cóc bị xử lý không còn một tên nhưng mẹ tôi thì đã ra đi mãi mãi, con bé Gia Hân thì luôn nhận lỗi là do mình, suốt 2 năm trời nó không tiếp xúc với ai ngoài 2 chúng tôi, sau hai năm cuối cùng nó đã trở lại nghịch ngợm như xưa, cứ ngỡ nó đã quên không ngờ ....-Gia Bảo kể lại mọi chuyện, giọng run run, anh thật sự, rất lo lắng cho đứa em gái này, nỗi đau

đó quá lớn với nó, đó cũng là lí do cho dù nó có nghịch phá thế nào anh cũng không nỡ trách mắng gì nhiều, anh sợ nó sẽ lại như năm đó, yên lặng đến đáng sợ.

Hắn yên lặng, giờ đây hắn không biết nói gì cả, chỉ thẳm tự nhủ sẽ bảo vệ nó thật tốt mà thôi

***

Tại phòng nó, nằm dài trên chiếc giường nó lại nhớ về chuyện đó mà nước mắt rơi, ôm Miu Miu vào lòng, nó thẳm thì

-Chị thật sự rất nhớ mẹ, Miu à.

Bé con mèo lại bên cửa sổ, gạt cái rèm cửa qua 2 bên, mở tung cánh cửa ra, bầu trời về đêm đầy sao thật đẹp, đưa tay chỉ về phía những ngôi sao ấy, nó nói

-Nhìn kìa Miu Miu, mẹ chị là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đó đó

Không biết có hiểu tiếng người hay không mà con mèo cũng nhìn theo cái chỉ tay của nó và kêu "meo, meo" như là trả lời vậy

Đưa 2 tay lên miệng làm thành cái loa, nó hét lớn

-Mẹ ơi, con nhớ mẹ lắm, nhưng mẹ ở trên đó cứ yên tâm nhé, con sẽ sống thật tốt

Mỉm cười, nó đưa tay vẫy vẫy như chào ngôi sao đó, những ngôi sao như nghe tiếng nó mà trở nên sáng hơn so với bình thường, chắc cũng đang chào lại nó.

Khép cửa lại, hôm nay đúng là một ngày mệt mỏi, nằm trên giường nó nhanh chóng tiến vào giấc ngủ say. Một người phụ nữ xinh đẹp khẽ hôn lên trán nó thì thẳm

-Mẹ yêu con, sống hạnh phúc con nhé!

Rồi vụt tan.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Mọi chuyện cuối cùng cũng ổn, Quân sau khi bình tĩnh nghe ông Nam giải thích cũng đã tha thứ cho ba mình và trở về sống cùng ông. Mọi chuyện đều rất tốt đẹp, cả lớp vui mừng khi Quân đã vui vẻ trở lại. Bỗng...

-Thông báo, mời em Gia Hân lớp 10C lên văn phòng thầy hiệu trưởng có việc.-tiếng loa vang lên

Cả lớp nhìn nhau, tất nhiên ai cũng biết lý do nó bị kêu lên văn phòng, còn chuyện gì ngoài chuyện cả lớp trốn học "có tổ chức" chứ.

Thở dài một cái nó đứng lên chuẩn bị đi lên phòng hiệu trưởng trong đầu thẳm nghĩ "haiz, kiểu này lại bị tra hỏi lung tung nữa đây". Bỗng hắn kéo tay nó lại

-Đề anh đi chung với em

-Không cần đâu, tui lo được mà.

-mình nghe nói thầy hiệu trưởng ghê gớm lắm-Trà lo lắng

-Ừ, không chừng bị đuổi học thì sao-Như

-Mình cũng nghe nói đó là 1 lão già ghê gớm lắm, chưa ai thấy mặt lão ta hết á-Quỳnh tiếp lời

-Lỡ cậu có chuyện gì thì sao, mình không muốn vì mình mà cậu bị đuổi học đâu-Quân cũng lo lắng, cậu sợ vì mình mà mọi người bị liên lụy.

Mọi người, mỗi người một tiếng, ai cũng lo lắng cho nó hết.

-Mọi người cứ yên tâm đi, mình đối phó được mà, mình là Gia Hân đó, là lớp trưởng 10c cơ mà, làm sao mà bị đuổi học được cơ chứ.-nó vừa nói vừa nhảy mắt, nó rất vui khi mọi người lo lắng cho mình như vậy.

-Nhưng...-Quân vẫn lo lắng

-Không nhưng gì hết á, mọi người ở đây đừng lo lắng gì hết, mình sẽ về ngay á mà-nó nói rồi chạy biến đi không để cho ai nói gì nữa

***

Tại phòng hiệu trưởng.

Kết, nó mở cửa, rón rén bước vào

-Làm gì mà rón rén như ăn trộm vậy hả-thầy hiệu trưởng lên tiếng làm nó giật bắn mình.

-A, hi hi, anh Kiệt yêu dấu của em-nó nói rồi nhanh chân chạy đến chỗ Tuấn Kiệt đang ngồi, lại giờ cặp mắt long lanh của mình ra làm nũng.

-Haiz, biết ngay em sẽ giờ chiều này mà-Kiệt thở dài ngao ngán, cũng như những người khác, anh không bao giờ thoát nổi ánh mắt của nó.

-Hi hi, sao hôm nay anh có "nhả húng" gọi em lên đây vậy-nó nói rồi với tay lấy cốc trà của Kiệt đưa lên miệng uống một cách tự nhiên hết sức.

-Em còn dám nói, vào trường mà không báo anh một tiếng, lại còn quậy phá lung tung. Chưa hết còn dám lừa bác bảo vệ giúp lớp trốn học tập thể nữa chứ. Em nói xem tội em đáng bị xử thế nào, hả?-nghe nó hỏi làm anh nhớ đến các tội của nó mà tức điên lên được.

-Anh hỏi em hả, theo em thì không bị gì hết, hehe-nó trả lời tinh bơ còn nhe răng ra cười nữa chứ, đúng là muốn trêu Kiệt tức chết mà.

-Em...em...được lắm, để xem nếu anh đuổi học hết lớp 10C thì em còn quậy phá với ai-Kiệt tức quá, hù nó.

-Anh dám?-nó nhướn mày hỏi

-Tại sao không?-Kiệt đáp lại

2 anh em đấu mắt với nhau 1 lúc thì như sức nhớ ra gì đó, nó nhướn miệng cười nhìn gian hết sức. Nhìn nụ cười của nó mà anh rùng mình, anh thừa biết nó lắm chiêu như thế nào mà. Nuốt nước bọt cái "ực", anh hỏi nó

-Em cười gì đó

-À, cũng không có gì, chỉ là em sức nhớ ra lâu rồi chưa thăm ông và 2 bác á mà-nó trả lời, cười càng tươi hơn nữa

-Em.em.có ý gì-trái với nó, mặt Kiệt giờ đây méo xẹo, bàn tay run run chỉ nó, hỏi.

-Ờ thì tất nhiên là thăm ông và 2 bác, đồng thời kể cho ông nghe 1 số việc á mà-nó tinh bơ trả lời, tay cầm cốc trà uống nhìn rất thư thả.

-Em...-Kiệt tức nghẹn họng, trên đời này anh sợ nhất là ông và bama mình, mà khổ nỗi 3 người này thương nó như vàng, nó nói gì cũng tin, cung như bảo bối. Kiểu này nó mà nói gì thì anh chết toi.

-A, không còn gì nữa thì em về lớp đây, hẹn anh vào chủ nhật này nhé, bái bai. À quên mất, anh nên xuất hiện trước học sinh đi, không thì anh sẽ được ví như một ông già xấu xí và độc ác như phù thủy đó.-nó nói xong thì chạy biến đi.

Còn Kiệt sau khi nghe nó nói thì khóc miệng giật giật, mặt xám xịt lại, lẩm bẩm

-Cái...cái gì mà phù thủy xấu xí, độc ác chứ, con bé trời đánh.

***

Nó thì vừa đi vừa hả hê lẩm "kiểu này chắc anh Kiệt tức lắm, ai biểu đụng đến 10C làm gì, lần này em sẽ làm cho anh te tua luôn, haha". Vừa đi vừa nghĩ cách "hăm hại" anh mà nó về lớp từ lúc nào, cả lớp chạy ào ra đón nó như "con đón mẹ đi chợ về" liên tục hỏi thăm tình hình

-Sao rồi, cậu có bị gì không?

-Lão ta không làm gì cậu chứ?

-Ông ta nói gì?

...

Liên tục những câu hỏi từ mọi người hỏi thăm nó, làm cho nó không kịp trả lời luôn.

-Stop, mọi người bình tĩnh, mình không sao hết, mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa.-nó giơ 2 tay lên ra hiệu mọi người dừng lại.

-Hiệu trưởng phạt gì em vậy-hắn lo lắng hỏi

-Không sao, mọi chuyện ổn rồi-nó cười tươi nhìn mọi người

-Vậy là sao,ông ta tha cho cậu à-Nhi hỏi

-Hy, sau này mình sẽ nói cho mọi người biết sau. -nó nháy mắt rồi về chỗ

Mọi người cũng không hỏi nữa, về chỗ chuẩn bị vào học nhưng trong đầu ai cũng thắc mắc vì sao nó không bị phạt, nó là ai mà có thể đối phó với hiệu trưởng được coi là khó tính, ai bị hiệu trưởng gọi lên thì chỉ có khả năng bị đuổi học thôi nhưng nó thì vẫn bình an vô sự. Đó thật sự là một thắc mắc lớn với cả lớp. Nhất là Ái Nhi bởi cô luôn nghi ngờ về gia thế của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Chủ nhật cũng đã đến, nó diện 1 chiếc đầm maxi màu trắng có họa tiết hoa nhìn rất dễ thương, thêm 1 chiếc nón rộng vành và 1 chiếc túi nhỏ, chân đi đôi búp bê trắng. Tóc xõa dài ra tới lưng óng mượt, cặp kính được bỏ ra để lộ 2 con ngươi đen sâu thẳm có thể hút hồn bất cứ ai. Hôm nay nó trở về với nó, xinh đẹp và đáng yêu. Hôm nay nó quyết định đi thăm ông nội nó.

Bước chân ra khỏi phòng, đi xuống cầu thang nó gặp hấn đang đứng nhìn nó chăm chăm, mặt đơ ra như cây cơ, thật sự nó rất đẹp, dần biết nó đẹp nhưng bây giờ hấn mới thấy lại được dung nhan thật sự của nó (à quên nói với mọi người, từ khi hấn dọn đến ở chung nhà nó thì lúc nào nó cũng để bộ dạng như lúc trên trường nên hôm nay hấn mới ngạc nhiên như vậy :D).

-Anh làm gì nhìn tui ghê vậy-nó thấy hấn cứ nhìn mình như vậy thì ngượng.

-A, à, em...đẹp quá-hắn đỏ mặt

-Xi, tui thì lúc nào không đẹp, đồ dỏ hơi- nó vênh mặt lên

Hấn chỉ biết cười trừ khi thấy nó như vậy

-À mà em đi đâu vậy?-hắn hỏi

-Tui đi đâu có cần báo cho anh à-nó đốp chát

-Tất nhiên, vợ đi đâu chồng phải biết chứ-hắn cũng không vừa

-Hơ, đừng có thấy người ta đẹp, người ta xinh, người ta đáng yêu, dễ mến, hiền lành, ngây thơ, tốt bụng mà nhận vợ à nha, KHÔNG CÓ CỦA ĐÂU-nó làm một tràng, tiện thể tự PR cho mình luôn.

-hơ hơ, mấy cái đó...em có cái nào đâu-hắn làm bộ mặt méo chọc lại nó

-Anh nói gì cơ?-nó tức tối nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại.

-Đó đó, thấy chưa, có hiền lành đâu, toàn nói quá không à-hắn nói xong bụm miệng cười làm nó tức điên

-Ồ, vậy đó, giờ sao? Muốn biết tui đi đâu chứ gì? Tui ĐI HẸN HỒ ĐÓ, RỒI SAO?-Nó tức hấn quá nên...bịa chuyện rồi đi ra ngoài luôn làm hấn đơ người ra luôn.

Gia Bảo ở trong phòng nghe nó và hấn nói chuyện ồn ào nên ra xem thử thì thấy hấn đứng đơ như cây cơ, lấy tay đập nhẹ lên vai hấn mấy cái, anh hỏi

-2 đứa có chuyện gì vậy, con bé Hân đâu rồi?

Sực tỉnh, hấn không để ý đến Gia Bảo, lật đật chạy ra ngoài đi theo nó để lại Gia Bảo ngờ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết lắc đầu ngán ngẫm, trong đầu thầm nghĩ "đúng là 2 đứa điên mà" rồi bỏ vào phòng.

Nó vừa đi ra ngoài vừa lẩm bẩm:

-Bực mình, mới sáng sớm đã xui xẻo.

Ra nhà xe, leo lên con Audi R8 sáng bóng màu trắng của mình, nó nhả ga phóng đi (chưa đủ tuổi nhưng có giấy tờ giả, nhà nó giàu mà)

Hắn vừa ra thấy nó phóng đi cũng lật đật lấy xe moto của mình chạy theo.

***

Tại nhà ông nội nó.

Nó bước xuống xe, vừa vào đến cửa thì ông nội nó đã "lao" ra ôm chầm lấy nó

-Hức, cháu yêu của ông, sao lâu rồi không đến thăm ông, ông nhớ cháu quá à-ông nó vừa ôm nó vừa trách yêu

-Hy hì, thì giờ cháu đến rồi nè, cháu cũng nhớ ông lắm-nó nói rồi thom lên má ông mới cái rồ kêu.

-Lần sau nhớ đến thăm ông thường xuyên nghe chưa-ông nó làm bộ giận dỗi, nhìn ông nó bây giờ ai biết đó là một nhà kinh doanh một thời nổi tiếng sắt đá và lạnh lùng cơ chứ.

-Cháu biết rồi mà, thương ông nhất nhất nhất luôn đó-nó nịnh.

-Ông cũng thương Hân Hân bảo bối của ông nhất nhất luôn

-Không ai để ý đến tui là sao, chồng ơi, không ai nhớ em hết kia, hức hức-một người phụ nữ khoảng ngoài 40 nhưng vẫn rất xinh đẹp và quyến rũ phụng phịu, ra vẻ giận dỗi như con nít.

-Thôi nào, chồng thương-vừa dỗ vợ, vừa quay sang nó-Hân Hân chỉ thương ông chứ không thương hai bác hả, không nhớ 2 bác gì hết trơn hà.

-Không có đâu, con thương ba người lắm lắm lắm luôn á, thương ơì là thương luôn, nhiều ơì là nhiều luôn-nó xua tay rồi vừa nói vừa mô tả tình thương của mình như 1 đứa con nít đáng yêu.

-Hân Hân đứng là tiểu bảo bối nhà mình mà, dễ thương quá đi-Bác Ly (người phụ nữ) béo má nó.

Cả 4 người cùng cười. Mọi người nói chuyện vui vẻ một lúc thì nó hỏi.

-A, anh Kiệt không có nhà hở ông-nó quay sang ông hỏi

-Biết hôm nay cháu qua nên ông bắt nó đi mua những thứ cháu thích ăn nhất cho cháu rồi-ông vừa nói vừa cười

-Ông là nhất-nó ôm cổ ông thom má một cái rồ kêu.

-Thật bất công, chúng con cũng bắt nó đi mà sao ba dành hết thế-2 vợ chồng bác nó không chịu nên phản bác

-Nhưng ba bắt nó đi đầu tiên-ông nó cãi lại

-Thôi nào, con cảm ơn 3 người nhiều nhiều luôn-rồi lại thom 2 bác làm ông hậm hực, còn 2 người kia thì cười toe toét. Bây giờ người ngoài nhìn vào chắc không ai nghĩ đây là những nhà kinh doanh lầy lùm và nổi tiếng máy lạnh trong thương trường.

Mọi người nói chuyện vui vẻ thì nghe có tiếng xe về. Từ ngoài cửa có 2 người con trai đẹp hút hồn đi vào. Nó giật mình khi thấy hắn đi vào cùng Kiệt.

-Ai vậy con?-bác Ly lên tiếng hỏi

-Dạ, con thấy cậu ta đứng ngoài cổng, nói là tìm người quen trong nhà mình nên con đưa vào luôn-Kiệt đáp

Vừa nghe Kiệt nói xong, nó nhanh chóng hiểu được rằng hắn đi theo mình nên tính "chơi" hắn 1 vố. Nhảy lên ôm chầm lấy Kiệt, dụi dụi đầu vào vai anh nũng nịu, nó lên tiếng trách móc

-Sao anh đi lâu quá vậy, em chờ quá trời à

-Thì em ngồi chơi với bố mẹ và ông cũng được mà, anh đi có xíu chứ đâu-có ông và bố mẹ mình ở đây nên Kiệt trả lời nó rất nhẹ nhàng.

-Ừ à, em chờ nãy giờ-nó ôm anh nói như trách cứ người yêu làm hắn ở bên nóng mặt luôn

Kiệt thì không biết chuyện gì đang xảy ra, không biết nó có uống nhầm thuốc không nữa "quái con bé này hôm nay bị gì vậy nè, không biết nó tính dở trò gì nữa" Kiệt nghĩ thầm

-Con bé nhắc con nãy giờ đó-mẹ anh lên tiếng.

"Con bé này nhắc thì chẳng tốt đẹp gì đâu" anh trầm nghĩ.(tuy vậy nhưng Kiệt cũng thương nó lắm nhé, thương nó không kém gì Gia Bảo đâu. Chẳng qua nó luôn bày trò "hại" anh nên anh mới đề phòng như vậy).

-À dạ, anh xin lỗi bắt em chờ-Kiệt xoa xoa đầu nó. Cử chỉ này càng làm hân hiểu lầm, mắt nó đom đóm luôn.

-À mà cậu tìm ai vậy?-giờ ông nó mới nhớ ra hân.

-A, cháu...cháu-hân gãi đầu-cháu tìm vợ cháu

Hân nói rồi lòi nó qua bên mình. Mọi người ngơ ngác nhìn nó như chờ lời giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

-Ui, con không biết anh ta là ai hết á-nó xua tay chối

Mọi người lại nhìn qua hân, hân giờ mặt đỏ gay trầm nghĩ "em vì tên này nên bỏ tôi à, đừng có hòng" (mà nói đi cũng phải nói lại chứ nó là của hân bao giờ ta?)

-Cô ấy với con đã có hôn ước với nhau ạ-hân chỉ nó nói rồi quay qua Tuấn Kiệt, hân nói tiếp-và anh đừng có đụng đến cô ấy nữa, cô ấy là của tôi!

Bây giờ thì mọi người ai cũng ngạc nhiên, tròn tròn mắt nhìn nó và hân

-Cậu...cậu nói gì cơ-Tuấn Kiệt ngạc nhiên lấp bắp hỏi lại

-Tôi nói là HÂN HÂN LÀ CỦA TÔI, ANH ĐỪNG HÒNG TÁN TÌNH CÔ ẤY-hân nhấn mạnh từng chữ.

Mọi người đờ ra 3s rồi phì cười làm hân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mặt cứ ngu ngu, trong đầu thì hiện ra vô số dấu "?"

-haha, cậu nói tôi tán tình con bé Hân á, haha-Kiệt cười như chưa bao giờ được cười, thật vô lý vô lý hết sức mà.

-Ôi trời ơi, cậu đang ghen hả nhưng tôi cần nói cho cậu biết chúng nó là anh em họ, là anh em đó, haha-ông nội nó cố gắng nhin cười để giải thích cho hân nhưng không thể.

Mặt hân giờ dần không thể tả, rõ ràng là hân đã hồ quá nặng, ai đòi lại đi ghen anh em họ với nhau bao giờ. Mặt hân giờ đỏ như gấc, nhìn qua nó thì thấy nó đang ôm bụng cười. Quê, quá quê luôn.

-cháu...cháu xin lỗi-hân cúi gằm mặt xuống đất.

-Được rồi, không sao, hôn phu của Hân Hân thì cũng là con cháu trong nhà này mà, cháu ngồi xuống đi-ba của Tuấn Kiệt giờ mới lên tiếng.

-Dạ, cháu cảm ơn-hân vẫn chưa hết ngại, nhìn qua nó vẫn cứ khúc khích cười làm hân tức điên, rõ ràng là nó chơi hân mà "em hay lắm, cứ đợi đó" hân nghĩ thầm

-Cháu tên gì?-bác Ly lên tiếng hỏi, cười hiền

-Cháu là Nguyễn Duy Phong, đã có hôn ước với Gia Hân ạ.

-Ồ, sao ông không nghe cháu nói gì vậy Hân Hân-ông nó quay sang nó hỏi

-Cháu thấy không quan trọng nên chưa nói với ông. Và lại ba cháu cũng nói là tìm hiểu chứ có bắt buộc cháu phải cưới anh ta đâu-nó vừa nói vừa cho miếng cóc dầm vào miệng mà Kiệt vừa mua về lúc nãy.

-Cái con bé này lúc nào cũng vậy, thật bướng bỉnh mà-ông nó lắc đầu cười.-còn ta là ông nội nó, đây là 2 bác của nó và người cháu ghen là anh họ nó.

-Dạ.- hân lí nhí

-Vậy giờ cháu học ở đâu, bao tuổi rồi-bác Thành hỏi (ba Tuấn Kiệt á)

-Cháu học ở trường Mary cùng lớp với Hân ạ-hắn đáp

-Ý, cháu học trường đó à. Kiệt, sao không nói cho mẹ biết bé Hân học trường đó hả con- bác Ly.

-Dạ con...-Kiệt chưa kịp giải thích gì thì nó đã nhảy vào ra về buồn bã lắm

-Híc, bác ơi, ông ơi, con học ở trường đó tốt lắm, chỉ có 1 điều là...-nó làm cúi mặt xuống làm ra vẻ buồn lắm

-Sao vậy con, ai làm gì con cứ nói với ông, ông "xử đẹp" cho.

-Con học tốt lắm, có nhiều bạn bè tốt lắm vậy mà có người dọa sẽ đuổi học con, sẽ đẹp hết cả lớp con-nó khóc nước mắt cá sấu.

-Đứa nào, đứa nào to gan dám đuổi học cháu cưng của ta, dám làm cháu ta buồn, ta "luộc" nó luôn-ông nó phẫn nộ

-Đúng đó ba, con sẽ chiến giòn nó luôn-bác Ly cũng giận dữ.

-Con cũng vậy-bác Thành cũng không kém

Trong khi 3 người đang tức giận mà không để ý rằng Kiệt đang run lên, mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra ào ào thấm rửa nó trong đầu. Hân thì mặt vẫn cứ ngơ ngơ. Nó thì đang cố nhịn cười làm người rung lên khiến 3 người kia tưởng nó khóc nên ra sức dỗ dành.

-Cục cưng của ông ngoan đừng khóc, nói ông nghe coi ai to gan vậy-ông nó dỗ dành

Vờ đưa tay lên như đang lau nước mắt, còn nấc như khóc thật khiến ai cũng tin răm rắp trừ Kiệt

-Là hiệu trưởng ạ, hức hức.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Nghịch Ngâm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

3 người kia quay sang Kiệt nhìn với ánh mắt sát thủ. Riêng hân thì nghĩ "sao bữa đó cô ấy nói không sao mà ta, còn cười vui vẻ lắm mà, khó hiểu thật".

-E hèm, chuyện này là sao hả con/cháu trai- ba người không hẹn mà cùng lúc gần giọng hỏi Kiệt.

Kiệt giờ mặt tái mét, nuốt nước bọt cái "ực", mồ hôi túa ra như tắm nhìn qua nó như cầu xin nó nói lại chỉ là đùa thôi. Ai ngờ nó lại..

-Hức, con từ nhỏ giờ mới có được những người bạn đúng nghĩa, con vui lắm mới đùa có 1 xú xiu (?) à, vậy mà anh Kiệt lại, hức hức-nó nức nở...giả bộ

-Hừ, con quá đáng lắm rồi, sao con dám làm cho tiểu bảo bối của cả dòng họ buồn hả, con phải...con nên...con đã hiểu chưa hả-ông nó giảng cho Kiệt 1 bài dài (trong ...là ông nội nó đang giảng cho Kiệt 1 bài ca không bao giờ quên)

-Ông nói đúng đó, con cứ liệu hồn đó-2 bác lườm Kiệt muốn cháy mặt.

"hức, cuối cùng tui là cái gì trong nhà này vậy trời ơi, thật bất công mà" Kiệt than thầm.

Nó thì cười hả hê quay sang Kiệt lẻ lười làm Kiệt càng bức hơn nữa. Hân sau một hồi ngồi nghe thì cũng hiểu ra Kiệt là hiệu trưởng và nó đang chơi Kiệt thì lắc đầu cười "tội cho anh Kiệt, đừng ai không đừng lại đừng nhắm Hân".

-Sau này Kiệt nó có làm gì thì con cứ nói với bọn ta, ta sẽ xử nó cho con-bác Thành hùng hổ nói.

-Dạ, con cảm ơn mọi người nhiều nhiều, hihi-nó cười híp mắt.

"Đồ con cáo" Kiệt bức tức nghĩ thầm trong đầu chứ không dám nói ra.

-Đi học có gì vui không con-ông nó

-Dạ vui lắm ông, sắp tới còn có cắm trại nữa ông-nó khoe

-Hân Hân sẽ thi sắc đẹp đó ông-hấn nhảy vào

-Wow, em mà cũng chịu thi á, chuyện lạ à nha-Kiệt chọc quê nó vì biết nó không thích xuất hiện trước đám đông tí nào

-Hứ, kệ em nha-nó lườm anh và hấn.

-Chà, hôm đó ta phải đến xem mới được, chắc chắn con sẽ xinh lắm-3 người đồng thanh rồi nhìn nhau cười

-Ồ hơ hơ-nó mặt méo xẹo nhìn 3 con người kia.

-hehe, ngày đó anh sẽ xuất hiện với tư cách là hiệu trưởng làm giáo khảo- Kiệt cười gian trá

-Anh xuất hiện là đúng thôi, hiệu trưởng gì mà cứ trốn trong phòng làm ai cũng tưởng là ông già khó tính nào chứ-nó chọc quê Kiệt.

-Chẳng qua là anh sợ mọi người thấy anh đẹp trai quá lại theo anh thì tội thôi- Kiệt vừa nói vừa đưa tay lên vuốt ngược tóc ra sau.

-Oe, thấy phát gớm-nó làm bộ nôn mửa

Thấy thái độ của nó Kiệt tức lắm nhưng không làm được gì. Mọi người tiếp tục ngồi nói chuyện và ăn uống vui vẻ.

*****

Ngày cắm trại đến, mọi người ai cũng tất bật chuẩn bị đủ thứ, nào là công trại, thức ăn, trang phục, các tiết mục biểu diễn..

Trại lớp nó đơn giản với 2 màu đen trắng, theo như lớp nó nói thì "không cần đẹp, chỉ cần độc. Quan trọng là chuyến đi Singapore thôi". Vậy nên công trại thì không biết lớp nó tìm đâu ra mấy cây chuối sơn 1 cây đen 1 cây trắng, làm cái công bằng tre ở giữa 2 cây chuối có thể mở ra mở vào cũng sơn 1 bên đen 1 bên trắng. Trại thì được Nhi và các bạn nữ lấy cái bạt đen dán vào đó những ngôi sao trắng như dải ngân hà.

-Trại lớp mình đảm bảo không đụng hàng-nó sau một hồi ngắm nghía trại thì vuốt cằm phán.

-Tất nhiên, hàng độc mà-hấn tiếp lời.

-Lâu lâu mới có dịp cắm trại, phải làm cái gì cho có dấu ấn chứ-Quân

-Đúng đúng-mấy bạn khác trong lớp đồng thanh rồi cả lớp cùng cười. Nhìn qua trại của các lớp khác thấy toàn màu mè hoa lá hẹ, lớp nào lớp nấy đang bận rộn trang trí hết hoa đến lồng đèn... Riêng chỉ có lớp nó do đơn giản quá nên giờ thành thôi ngồi dòm lớp khác làm thôi.

-À quên nữa. Thức ăn sao rồi?-nó nhìn qua Hải Anh và hấn.

-Hải Anh và anh chuẩn bị xong rồi, lát nữa xe sẽ tới.-hấn trả lời.

-Ừm-nó gật gù

Vừa xong thì có 1 chiếc xe chở hàng đưa thức ăn tới.

Mọi việc đã xong, chỉ còn có việc lát nữa thì nấu ăn và chờ các tiết mục tối nay nữa thôi.

Ting! Ting!

Điện thoại nó có tin nhắn, là Gia Bảo "em ra chỗ gần trại chỉ huy gặp anh".

-Anh hẹn em ra đây làm gì, lỡ có ai thấy thì sao-vừa thấy Gia Bảo nó nói liền.

-Anh có ý tốt muốn thông báo với em mấy chuyện quan trọng mà em còn nói vậy á, vậy thì thôi, em về trại đi không thôi lại có người thấy đó- Bảo giả vờ giận quay mặt đi chỗ khác.

-Thôi mà anh hai. Cho em xin lỗi mà, có gì quan trọng vậy, nói em biết đi-nó lay lay tay Gia Bảo làm nũng.

-Không nói-Bảo vẫn giả vờ dỗi

-Anh hai đẹp trai, đáng yêu, đáng mến, tài giỏi của em ơi, nói em biết đi-nó nịnh

-Được rồi. Nè em nói đúng về anh nên anh nói cho em biết là papa đã về nước, lát nữa sẽ đến đây cùng ông và 2 bác đó.-Gia Bảo thông báo cho nó biết.

-Gi cơ, papa cũng đến á-mặt nó méo xệch, tối nay papa nó mà thấy nó thì thể nào sau này cũng bắt nó đi dự tiệc tùng này nọ cho xem, mà nó thì cực ghét việc đó

- Còn nữa, ông và anh Kiệt sẽ làm giám khảo cùng anh nên em cứ chuẩn bị đi, haha-anh vừa nói vừa vò đầu nó cười sung sướng làm nó tức điên

Trong lúc 2 anh em nó nói chuyện thì có 2 người con gái nhìn thấy tất cả hành động của 2 anh em nhà nó. 1 người đó không ai khác chính là Nhã Vy, do đứng xa không nghe được câu chuyện mà chỉ thấy hành động làm cô ta lầm tưởng rằng nó đang núm kéo Gia Bảo, tay cô ta nắm chặt lại thành nắm đấm, nghiến răng tức tối, trong đầu hiện ra không biết bao nhiêu âm mưu hãm hại nó.

***

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngâm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Nó trở về trại mà mặt méo xẹo, ngồi xuống 1 góc nó bắt đầu suy nghĩ "bây giờ mà thi đảng hoàng thì kiểu gì cũng có chuyện, mà không thi đảng hoàng thì mất danh dự lớp quá, dù sao mình cũng là lớp trưởng. Phải làm sao, làm sao đây ta" nó vừa nghĩ vừa vò đầu, bứt tóc nhìn đến tối. Thấy nó như vậy, hân tò mò đến hỏi thăm

- Em sao vậy?

- Không có gì-nó trả lời nhát gừng "tại anh ta hết, nếu không phải tại anh ta thì giờ mình đâu phải khổ sở như vậy. Hừ"

- Rõ ràng là có mà. A, hay là em lo lắng cho kì thi tới nay hả, chắc là không đủ tự tin chiến thắng chứ gì-hân khích

- Cái gì cơ? Anh nghĩ sao vậy? Tui xinh đẹp ngồi ngồi vậy mà-nó trả lời hân tiện thể tự sướng luôn

- Ha, vậy em có muốn cược với anh không?-hân cười ranh ma

- Cược thế nào?

- Nếu em thắng thì em muốn gì cũng được, trừ việc hủy hôn, còn nếu em thua thì phải đính hôn với anh trong năm nay. Okie?

- Được thôi, tui mà sợ anh à.-nó hùng hồn trả lời rồi bỏ ra ngoài.

Nghe nó đồng ý, hân cười mỉm, rút điện thoại ra nhắn tin cho Gia Bảo "cá đã cắn câu".

Nó và hân lo cá cược với nhau mà không biết rằng có 1 người đang sầu não vì thấy nó và Gia Bảo

- Cuối cùng là sao hả Hân, cậu không phản bội mình chứ-Ái Nhi khẽ thở dài, nói thầm. Ánh mắt không giấu được nỗi buồn.

- Hây Nhi-nó từ đâu xuất hiện đập nhẹ vào vai Nhi

- A, Hân hả...-Nhi giật mình quay lại thấy nó thì cười gượng

- Cậu sao vậy?-nó nhún mày hỏi Nhi

- Không, có...gì đâu- Nhi trả lời nhưng lại quay mặt đi nơi khác

Hành động khác lạ của Nhi tất nhiên là nó nhận ra rằng cô bạn đang buồn

- Nè, Nhi-nó đặt tay lên vai Nhi, nhẹ nhàng xoay người cô lại và nói-nếu có chuyện gì cậu có thể tâm sự với mình, điều đó có thể làm cậu cảm thấy tốt hơn đó. Hãy nhớ, mình luôn là bạn của cậu, mãi mãi không thay đổi.

Nghe những lời nói của nó, giọng nói ấm áp làm Nhi cảm thấy thật tin tưởng "chắc chắn là có điều gì đó mình chưa biết. Có lẽ phải đối mặt với chuyện này một lần cho ra nhẽ. Mình cũng không muốn nghi ngờ Hân, nếu đó là thật thì mình nên buông tay và quên đi tình cảm giả dối đó" Nhi nghĩ thầm trong đầu. Hít một hơi dài lấy tinh thần

- Giữa cậu và...anh Bảo thật ra...là như thế nào?-Nhi ngập ngừng, dù đã suy nghĩ như vậy nhưng thật khó chấp nhận nếu người yêu và bạn thân lại đi phản bội mình

- Ý cậu là sao?-nó chột dạ

-Lúc này mình...thấy 2 người hẹn gặp nhau. Có vẻ...rất thân-Nhi khó khăn nói, 2 bàn tay bấu chặt vào nhau

"Nhi đã thấy mình và anh Bảo, nếu mình mà giấu chắc chắn Nhi sẽ hiểu lầm. Tất cả là tại anh Bảo, mình sẽ trả thù sau. Giờ nói Nhi biết chắc cũng không sao, dù gì Nhi cũng sẽ là chị dâu mình. Được rồi, nói luôn" nó suy nghĩ rồi gạt gù ra vẻ đúng, sau đó quay qua Nhi, nó nói

-Thật ra, mình và anh Gia Bảo là 2 anh em ruột.

-Sao cơ, a..nh...e...m á-Nhi ngạc nhiên, đúng là một bí mật động trời mà.

-Đúng vậy, cậu không thấy tên bọn mình giống nhau sao-nó bật cười khi thấy biểu cảm của Nhi

-Đúng rồi, Trần Gia Bảo, Trần Gia Hân. Sao mình không phát hiện sớm hơn nhỉ. Đúng là đồ ngốc mà-Nhi nói rồi gõ gõ vào đầu mình-mình xin lỗi vì đã nghi ngờ cậu nhè.

-Không có gì đâu, chị dâu

Nó nhấn mạnh 2 chữ "chị dâu" làm Nhi ngượng đỏ mặt còn mình thì cười toe toét.

****

Đến giờ ăn trưa cũng là phần thi nấu ăn giữa các lớp. Giám khảo sẽ là Gia Bảo, Tuấn Kiệt và các giáo viên khác (ông và ba nó tới mới tới).

-Tất cả các em chú ý nghe thông báo. Bây giờ các em sẽ tự nhóm lửa và nấu ăn, 1 tiếng nữa sẽ đưa lên cho các thầy cô và các vị giám khảo nếm và chấm điểm-tiếng loa phát thanh của nhà trường vang lên thông báo.

Tại trại lớp 10C

Tất cả tất bật chuẩn bị cho món ăn của lớp mình, người thì vo gạo, người nhóm lửa, người thì cắt hành tỏi... Tất cả ai cũng chăm chỉ làm không phải để cho giám khảo chấm điểm mà là...lo cho cái bụng của mình (==")

-Ai xì, anh làm cái gì đó, đồ hết hành tui mới cắt rồi nè-hắn lơ tay thúc nhăm nó khi chuẩn bị bỏ vào chảo làm hành rơi ra hết nên nó cáu

-Á, xin lỗi anh lơ tay-hắn xin lỗi nó-cơ mà hành này em cắt rồi á hả, sao to vậy nè

Nhìn thấy mớ hành nó vừa cắt mà hắn tròn tròn mắt. Gì thế này, nó cắt hành miếng nào miếng nấy bự to chẳng luôn, y như là 1 củ cắt đôi thôi ấy.

-Ờ thì...có bao giờ vào bếp đâu, trông cắt vậy được rồi.-nó gãi gãi đầu ngượng.

Cả lớp nghe nó và hắn nói tò mò nhìn thì ai cũng lắc cái đầu. Không ngờ lớp trưởng của họ lại vụng về như vậy, cắt hành thôi mà miếng to miếng nhỏ nhìn không ra hành luôn. Đó mới chỉ là hành thôi đó nhá, không biết nó mà cắt hay nấu mấy món ăn thì sao nữa .

-Thôi, để mình cắt lại rồi nấu luôn, cậu nghỉ ngơi đi-Hải Anh lắc đầu rồi nói với nó

Nó thì ngượng chết đi được, từ nhỏ đến lớn có bao giờ vào bếp đâu, bây giờ tự nhiên nổi hứng muốn giúp cả lớp, ai dè... Nhìn qua thấy hắn cứ cười khúc khích làm nó càng què hơn nữa, mặt đỏ như trái cà chua mà không làm gì được. Què ỏi là què.

Sau 1 tiếng đồng hồ, mọi thứ đều được chuẩn bị xong, những món ăn thơm ngon được bày ra và trang trí vô cùng đẹp mắt, nhìn là muốn "xoi" ngay lập tức

-Thời gian đã hết, tất cả các lớp sẽ đưa món ăn của mình đến chiếc bàn gần trại chỉ huy và để sau tấm bảng tên lớp mình, mỗi lớp sẽ đưa lên 2 món đại diện-tiếng loa thông báo lại cất lên

-Lớp trưởng, cậu đưa món sườn xào chua ngọt và canh chua lên nhé-Hải Anh đưa cho nó 1 đĩa sườn và 1 tô canh cùng với 1 tô cơm nóng hổi.

-Okie-nó vừa trả lời xong thì trong đầu nó lóe lên 1 ý tưởng, vội chạy vào trong trại lấy bịch muối ra, nó bắt đầu đổ vào đĩa sườn và canh

-Em làm gì vậy?-hắn ngạc nhiên mở to mắt nhìn nó, không biết nó nghĩ cái gì trong đầu nữa

-Anh chỉ cần đừng bẻ xép cái gì với nhà tui là được-nó liếc xéo hắn

-Nhưng cậu đang làm gì vậy, sao lại đổ muối vào món ăn?-Hải Anh hỏi

Cả lớp ai cũng thắc mắc nhìn nó như sinh vật lạ

-À, mình nghe nói trường mình tuy là giàu nhưng dạy học sinh rất nghiêm túc, không để học sinh phí phạm nên các món mà bọn mình đưa lên ban giám khảo sẽ phải ăn cho bằng hết để làm gương-nó vừa nói vừa cười gian tà

-Vậy nên cậu...

-Đúng vậy, đã đi cắm trại thì phải làm cái gì đó chứ, haha. À mà các cậu lát nữa ăn nhớ nhẩn mặt 1 chút tỏ vẻ thức ăn mặn nha-nó nhắc nhở cả lớp rồi bụng thức ăn đi

Cả lớp chỉ biết lắc đầu bó tay trước nó mà thôi. Lớp trưởng của họ...quậy hết sức mà.

Nó đưa thức ăn lên, để trên bàn ở chỗ có bảng 10C. Hương thơm thức ăn tỏa ra, nhìn món ăn rất bắt mắt làm các thầy cô rất muốn nếm thử. Gia Bảo và Tuấn Kiệt thấy món ăn nhìn hấp dẫn quá nên "bay" vào, 2 chàng mỗi người 1 món mà không biết "nguy hiểm đang rình rập". Nhìn 2 anh chàng như vậy, nó khẽ nhếch môi cười cực đều "đáng đời, biết ngay 2 ông này thế nào cũng nhào vô mà, ai biểu ham ăn. Cho chết, hahaha" những suy nghĩ "ác độc" của nó.

-Bây giờ các giám khảo sẽ ăn hết các món mà mình chọn, sau đó sẽ giơ bảng điểm lên chấm điểm, cuối ngày mai sẽ tổng kết điểmm và phát quà.- 1 thầy giám thị cầm cái loa nói vừa dứt lời thì tất cả giám khảo cầm thìa và muổng lên bắt đầu "thường thức"

-Ừc...trời ơi, mặn quá, nước, nước đâu-sau khi nếm thử muổng đầu tiên thì Gia Bảo và Tuấn Kiệt cùng nhau hét lên gây ra sự chú ý lớn

-Ê này, anh Bảo ăn của lớp 10C kia- 1 nữ sinh nói

-Ừ, cái lớp đó nấu ăn kiểu gì mà anh ấy phải hét lên vậy không biết-nữ sinh khác tiếp lời

-Chời ơi, thiệt là mấy đứa hông biết điều mà, được anh ý để ý mà nấu ăn hông có đẳng hoàng gì hết tron à, bực bội hà. Nhưng mà cái anh đứng kế bên anh ý cũng thiệt đẹp choai quá đi à- 1...thằng bê đê lên tiếng (không biết phải gọi là thằng hay con nữa)

-Đúng á, công nhận anh kia cũng đẹp trai ghê -nữ sinh 1

....

Rất nhiều lời bàn tán từ các "nữ sinh" (đã bao gồm bê đê) chê trách 10C và khen Kiệt đẹp trai. Đúng là bọn "mai trê" mà

Trở lại với anh Bảo và Kiệt đẹp trai của chúng ta. Sau khi uống cả ca nước thì từng mắt nhìn nó. Lại tiếp công cuộc giả nai, nó cúi gập mặt xuống lí nhí:

-Dạ em xin lỗi, là do em "lỡ tay" bỏ hơi nhiều muối nên...

Phóng tầm nhìn đến lớp nó, 2 anh chàng thấy ai ai cũng nhẩn mặt ra vẻ mặn lăm nên cũng tin tin.

-Thôi được rồi, em về trại đi-Gia Bảo thờ dài nói với nó rồi quay qua Kiệt-đành chịu, tui với ông chắc phải ăn cả nồi com, uống cả chục lít nước để ăn hết món này quá, lúc này lỡ ra "chiếu chữ" rồi

-Híc, đành vậy-Kiệt trả lời mặt méo xẹo.

Nó đi về lớp cười tươi như hoa trong đầu thầm nghĩ "đáng đời 2 anh. Thấy 2 ông vậy kể thì cũng tội, mà thôi cũng...kệ đi" chỉ có hấn thì lắc đầu thầm thương 2 ông anh còn Nhi thì cứ nhấp nhòm lo lắng cho Gia Bảo. Cả lớp thì tươi cười giơ ngón cái lên với nó

-Trình độ diễn xuất của cậu ngày càng tăng đó nha, sau này đi làm diễn viên được đó-Như đùa rồi cả lớp cùng cười

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Cuối cùng thì giờ mong đợi của tất cả học sinh đã đến: Đốt lửa trại. Đây là lần đầu tiên nhà trường tổ chức cho cả trường đi cắm trại qua đêm và đốt lửa trại nên ai cũng háo hức. Mới 6h chiều, mọi thứ đều được chuẩn bị xong, cả trường tụ họp lại thành 3 vòng tròn lớn quanh 1 đồng cùi lớn mà lát nữa sẽ đốt lửa trại.

-Các em ơi!-một thầy tổng phụ trách cầm micro có lẽ là trong vai trò quản trò kiêm MC hét to

-Ơi!-cả trường đáp lại

-Rồi. Hôm nay chúng ta có tiết mục đốt lửa trại. Các em có thích không nào!!!

-Có ạ!!!

-Thầy xin thông báo với các em, hôm nay ngoài việc đốt lửa trại, các lớp sẽ cùng thi đua qua các tiết mục văn nghệ. Đặc biệt là có tiết mục bình chọn "nữ hoàng sắc đẹp" tiêu biểu cho trường chúng ta.-Câu cuối thầy nhấn mạnh làm cả trường phấn khích reo hò và vỗ tay ầm ỹ

-Các em bình tĩnh. Ngoài ra đêm nay sẽ có sự góp mặt của những vị giám khảo đó là thầy hiệu trưởng trường chúng ta: Thầy Trần Tuấn Kiệt. Chủ tịch trường: Trần Gia Bảo , chủ tịch Trần Gia: Ông Trần Đức Huy (ông nội nó) và chủ tịch tập đoàn BH ông Trần Thanh Tài (papa nó) và nhà thiết kế thời trang cũng là phu nhân của Chủ tịch Lê bà Phan Diệu Linh!

Lời của thầy vừa dứt tất cả học sinh đều hướng theo tay của thầy về phía sân khấu gần đó (do sẽ có cuộc thi sắc đẹp nên nhà trường chuẩn bị riêng 1 sân khấu hơi bị hoành tráng đó nha) và vỗ tay chào đón không ngớt. Ở trên sân khấu 5 con người quyền lực mà ở trong trường không ai là không biết đến. 2 chàng trai trẻ tuổi hào hoa, 1 người là chủ tịch tập đoàn Trần Gia hùng mạnh, 1 người là chủ tịch tập đoàn BH cũng hùng mạnh không kém, còn người phụ nữ duy nhất kia thì không ai là không biết đến tài năng thiết kế của bà, những bộ phục cánh bà thiết kế là niềm ao ước của tất cả những tiểu thư, những bộ váy đầm trang nhã mà phái nữ vừa nhìn ai cũng muốn được sở hữu. 5 con người quyền lực (hết 4 người là người thân nó rồi ==") ngày hôm nay cũng ở đây và làm giám khảo quả thực là 1 đề tài nóng hổi để bàn tán.

-Trời ơi, hiệu trưởng trẻ quá đi, đẹp trai nữa

-Ừm, anh Gia Bảo hôm nay còn đẹp hơn bình thường nữa, tim tui nó muốn bay ra ngoài luôn rồi nè.

-Trời ơi, 2 chủ tịch của 2 tập đoàn lớn đều đến đây. Thật sự là không tin nổi!

-Đúng đó, có mấy khi đi dự tiệc mà thấy họ đâu.

-Vậy mới nói không tin được

-Trời ơi, cô Diệu Linh kia, đúng là nhà thiết kế có khác, cái đầm đẹp quá đi

-Ừ, ước gì mình cũng được mang nó ha

-Mơ đi, trang phục cô ấy thiết kế không có cái thứ 2 đâu.

...

Nhiều ơi là nhiều các lời bàn tán từ phía học sinh. Do là trường quý tộc nên hầu hết toàn là tiểu thư công tử nhà có thế lực nên không thể không biết những con người này.

Còn ở trong 1 vòng tròn nơi các học sinh 10C của chúng ta đang ở đó thì

-M..mẹ..-Nhi lấp bắp, cô đang rất ngạc nhiên khi thấy mẹ mình ở đây và còn làm giám khảo

-Hả, mẹ á-cả lớp đồng thanh, may mà mọi người đang bàn tán xôn xao nên không ai để ý

-Ừm-Nhi gật đầu

-Quên mất, cậu là tiểu thư tập đoàn Lê Gia mà nhi-Như đập tay vào trán nói

-Ê các cậu, hiệu trưởng có phải là người lúc trưa ăn thức ăn của lớp mình không?-Hải Anh chỉ tay về phía Tuấn Kiệt hỏi cả lớp

-Ừ, đúng rồi. Không ngờ hiệu trưởng trẻ vậy ha

-Ừ, mình cứ nghĩ là giáo viên mới ai dè là hiệu trưởng luôn

...

Vậy là cả lớp cũng 8888 kịch liệt

Cách đó, ở chỗ của 10a1

-Vy, hôm nay anh Bảo làm giám khảo kia-Thư

-Tớ thấy rồi. Hôm nay tớ nhất định phải thắng để anh ấy nhớ đến tớ-Vy quyết tâm

-Tất nhiên là cậu sẽ thắng rồi, ở cái trường này có ai đẹp hơn cậu đâu-Hương nhìn Vy

-Đó là điều tất nhiên rồi, hahaha-Vy cười kiêu ngạo

Trong khi mọi người bàn tán xôn xao thì các vị giám khảo của chúng ta đã yên vị tại chỗ dành cho mình để có thể quan sát rõ các tiết mục của các học sinh

-Các em ơi!!!-Thầy quản trò lại lên tiếng kêu học sinh của mình tập trung lại

-Ơi!!!-tất cả bỏ qua việc bàn tán và trả lời thầy

-Thầy xin thông báo, tiết mục lửa trại bắt đầu khai mạc!!!!

-Yeahhh!!!!!!!!!!

Một đốm lửa sáng chạy từ một cái cây cao theo sợi dây mà nhà trường đã nối đến đồng cũi giữa sân. Lửa bùng cháy lên trong sự reo hò của tất cả học sinh.

****

Cho mình nói chút xíu. Tập đoàn Trần Gia là do ông nó thành lập và làm chủ tịch, bác nó làm Tổng giám đốc. Ba nó lúc trẻ đã tự tạo sự nghiệp riêng và thành lập ra tập đoàn BH nhưng cũng có 10% cổ phần trong tập đoàn Trần Gia. Trường Mary là của 3 tập đoàn(có của nhà hân nữa) cùng góp vốn và do Gia Bảo làm chủ tịch, Kiệt làm hiệu trưởng, ngoài ra 2 ông anh này còn làm việc tại tập đoàn của nhà mình nữa. Tình cảm giữa mọi người rất thân thiết.

*****

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Các tiết mục văn nghệ được các lớp chuẩn bị lần lượt được biểu diễn dưới ngọn lửa đang cháy bập bùng, tất cả học sinh ngồi xuống cùng xem và bàn luận rôm rả. Mở đầu cho chương trình là tiết mục của lớp 12B1 do các chàng trai của lớp đồ nhảy hiphop, kết thúc tiết mục những tràng pháo tay nổ lên giòn giã, tiếp theo là lần lượt các tiết mục của các em khác, lớp thi nhảy, lớp thi múa, có người hát...những tiết mục với nhiều thể loại được trình diễn. Đến tiết mục của lớp 10C, 5 người con gái của lớp nó: Như, Trà, Quỳnh, Hoa và Trâm bước ra trong trang phục của những cô gái Ấn Độ, nhìn họ thật sự rất xinh đẹp. Những điệu múa sexy như hòa cùng ngọn lửa làm bùng nổ cả ngọn đồi (hơi quá 1 tý) mọi người hò reo phấn khích. Tiết mục được kết thúc thành công bằng tiếng vỗ tay của mọi người. Những tiết mục còn lại cũng được trình diễn, ngọn lửa cũng đã yếu đi. Kết thúc chương trình văn nghệ là tiết mục thổi sáo của Quân, nghe có vẻ lạ nhỉ? Đốt lửa trại mà lại thổi sáo, thật là chưa thấy bao giờ nhưng biết sao được, lớp nó thích những thứ "độc và lạ" mà, càng ngược đời lại càng thích. Dưới ngọn lửa sắp tàn, tiếng sáo của Quân vang lên, không ai biết đó là bài gì, một giai điệu rất lạ nhưng lại rất hay, nó tạo cho ta có cảm giác vừa hưng phấn lại vừa bồn chồn lo lắng, có lúc lại buồn bã.... Bản nhạc kết thúc mà mọi người cứ ngồi im đến 10s sau thì những tiếng vỗ tay vang lên rồi rạc rồi đồng loạt tất cả cùng vỗ tay, tràng pháo tay vừa to vừa dài cho một tiết mục hoàn hảo.

-Hôm nay thật sự là một ngày tuyệt vời phải không các em? Những tiết mục của các lớp thật hay, thật tuyệt vời, không thể chê vào đâu được. Và tiết mục vừa rồi của 10C cũng đã kết thúc chương trình lửa trại của chúng ta. Các em về trại của lớp mình ăn khuya lấy lại sức để chuẩn bị cho phần thi được mong đợi nhất tối nay nào!!!-tiếng thầy vừa dứt, đồng loạt tất cả học sinh về trại của mình.

Ở lớp 10c

-Bớ Hải Anh, có món gì vậy, đói quá đi!!-Tuần mập chưa thấy mặt đâu đã thấy tiếng oang oang lên rồi.

-Có cháo gà và chè đậu xanh đó, các cậu vào ăn đi-Hải Anh cười hiền

Hắn nhìn quanh lều trại một lúc rồi hỏi mọi người

-Các cậu có thấy Gia Hân đâu không?

-À, cậu ấy cùng Ái Nhi đi chuẩn bị cho tiết mục sắp tới rồi-Như cầm tô cháo nóng hổi trên tay vừa thổi vừa trả lời hân

----

Trong khi đó, ở sau sân khấu có các phòng thay đồ để những người thi có thể thay trang phục và trang điểm. Ở phòng của nó, nó và Nhi đang tích cực làm đẹp cho nó. Bây giờ nó đang mặc trên người bộ đầm do chính Nhi thiết kế (tài năng thiết kế của Nhi không thua gì mẹ mình đâu nha), bộ đầm cúp ngực màu trắng tinh khôi được thiết kế ôm sát thân hình nó tôn lên 3 vòng chuẩn mà bất cứ cô gái nào cũng phải mơ ước, phần váy được chẻ từ ngang đùi xuống dài quét đất làm lộ ra đôi chân thon dài, phần ngực được Nhi đính những viên kim cương một cách tinh xảo. Người đã đẹp còn thêm bộ váy

đẹp làm cho nó càng lộng lẫy hơn. Mái tóc của nó được Nhi dùng máy uốn phồng lên, những lọn tóc xoắn nhẹ như nàng công chúa trong truyện cổ tích, không còn cặp kính trên mặt, làn da trắng không tì vết, chiếc mũi cao, đôi môi căng hồng và đặc biệt là đôi mắt. Đôi mắt đen láy là sâu thẳm như hút hồn người đối diện, nó như thôi miên tất cả những ai dù vô tình hay cố ý nhìn phải. Nói chung hôm nay nó trở về là nó, là 1 tuyệt thế giai nhân khó ai sánh kịp mà không cần phải dùng một tý son phấn nào cả.

-Thật không thể tưởng tượng được, nếu không phải mình ở đây giúp cậu chuẩn bị thì chắc mình không tin được đây là cậu đầu-Nhi thốt lên

-Hehe, đẹp quá chứ gì, mình biết mà-nó cười nhăn nhó

-Ừ thì đẹp, đẹp vậy mà giấu. Lúc nào cũng cặp kính với 2 chùm tóc như con nít ấy-Nhi vừa nói vừa bẹo má nó

-Ai ui, đau tót-nó xoa xoa cái má

-Hi hi, mà cậu không đeo kính có sao không? Cậu cận bao nhiêu độ vậy?-Nhi vừa nói vừa cầm cái kính của nó đeo thử-Hả? Kính 0 độ á???

-Ừ-nó gạt đầu rồi cười hi hi

-Haiz, bó tay. Đẹp không muốn tự nhiên đi làm xấu mình, có ai điên như cậu không chứ?-Nhi vừa nói vừa cốc nhẹ lên đầu nó

-Ai ui, đau. Cậu đừng có thấy mình hiền rồi ăn hiếp nha. Coi chừng mình làm bà-cô-chồng-khó-tính đó nha-câu cuối nó nhấn mạnh làm cho Nhi đỏ cả mặt.

-Ê Nhi, đói quá-nó xoa xoa cái bụng nhìn Nhi

-Rán chờ đi, thi xong cậu tha hồ ăn-Nhi cười cười lại bẹo má nó, ai biểu bây giờ nó cute quá mà

-Híc....

****

-Các em nghe thông báo, còn 15p nữa cuộc thi bầu chọn "nữ hoàng sắc đẹp" cho trường ta sẽ bắt đầu-tiếng loa của nhà trường vang lên.

Sau 15p tất cả học sinh ủa ra đứng chật cứng trước sân khấu. Từ sau bức màn,thầy MC bước ra chào tất cả rồi giới thiệu lần lượt 33 người con gái xinh đẹp đại diện cho 33 lớp bước ra, bắt đầu từ khối 10 cho đến hết khối 12. 33 con người ở trên sân khấu ai cũng xinh đẹp, rạng rỡ nhưng nổi bật nhất vẫn là 2 người con gái của khối 10 mà không ai khác là nó và Nhã Vy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Ở phía dưới, mọi người đang bàn tán sôi nổi về những cô nàng xinh đẹp ở trên sân khấu

-Wow, đúng là thi sắc đẹp có khác. Mỹ nữ không bọn mày ơi-1 học sinh nam thốt lên

-Ừm, toàn người đẹp. Nhất là mấy em khối 10, nhìn đã mắt thiệt

-Đúng đó, 2 em kia xinh quá.

-Mấy em 11 với 12 cũng xinh quá kia.

-Nhưng đâu bằng khối 10 đâu. Mày thấy 2 em kia không? Chắc tao yêu rồi mày ạ!(2 em kia là nó và Vy đó)

-Công nhận xinh thiệt. Nhất là em mang đầm trắng.

-Ừm, em mang đầm hồng tao biết. Là Nhã Vy, tiểu thư họ Lý. Còn em mang đầm trắng nhìn lạ quá, nhưng mà xinh thật.

-Đúng đó, tao chưa bao giờ thấy em ấy trong trường hết.

-Tao cũng vậy

-Mấy ông thì cứ thấy gái đẹp là mắt sáng thôi-1 học sinh nữ bĩu môi

-Tất nhiên rồi, con trai bọn tui là phải mê gái chứ chẳng lẽ mê trai-1 học sinh nam khác phản bác.

-Èo, đồ mấy thứ mê gái-1 nữ sinh khác lên tiếng

-Cũng giống mấy bà mê trai thôi-anh học sinh nam kia cự lại

....

Thế là mấy ông mấy bà ngồi cãi nhau ì xèo rồi cùng bàn tán ai đẹp hơn, ai xinh hơn, ai sẽ là "nữ hoàng sắc đẹp" của trường...

Còn riêng lớp 10C thì mấy anh chị đó cứ nhún chân dòm lên

-Ê, thấy Hân chưa-Thanh hỏi Quân

-Chưa, tui đang dòm mà không thấy Hân đâu hết-Quân trả lời

-Không biết Hân mang đồ màu gì ta? Sao không thấy đâu hết vậy nè?-Như cũng đang tích cực ngó lên sân khấu

-Có khi nào bà lớp trưởng bà trốn luôn không ta?-Tuấn mập lên tiếng, tay xoa xoa cằm ra vẻ suy nghĩ

-Các cậu có thấy cô gái mang cái đầm màu trắng kia không?-hắn sau 1 hồi thấy mọi người tìm không ra nó thì nín cười hỏi mọi người, tay chỉ về hướng nó đang đứng

-Thấy, công nhận người đâu mà đẹp thật. Ồ mà sao cậu lại chỉ cô ta? Đừng nói cậu thích cô ấy nha? mà cô ta là ai sao nhìn lạ vậy nhỉ?-Quân thắc mắc

-Ừm, đẹp thật á. Cậu biết cô ấy hả Phong, hay tính bỏ Hân theo cô ấy đó?-Như nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ

-Ừm, mình thích cô ấy, vì...-hắn chưa nói hết câu thì đám con gái lớp nó đã hét lên

-Cái gì? Cậu dám phản bội lớp trưởng của bọn tớ hả?

-Aiz, tớ chưa nói xong mà, phản bội gì chứ, cô ấy chính là Trần Gia Hân, lớp trưởng của các cậu đó-hắn định chính và thông báo luôn cho cả lớp biết đó là nó. Không ngoài dự đoán của hắn

-Hả?-lần này là cả lớp đồng thanh

-Không thể tưởng tượng được-Huy dụi mắt

-Cậu tát tớ 1 cái xem nào-Quân

Bốp!!!

-Ái đau. Đó là Hân thật hả?-Quân vẫn chưa tin vào mắt mình. Cả lớp tròn xoe mắt

-Pính poong! Chính xác là vậy-hắn gạt đầu chắc nịch.

Cả lớp ngơ ngác không tin vào mắt mình nữa. Nó hôm nay, quá khác làm cả lớp mặt ai cũng đơ đơ ra

-Thưa ban giám khảo cùng cùng em học sinh thân mến. Ngay bây giờ, thầy xin thông báo thể lệ cuộc thi. Cuộc thi gồm 3 vòng: Vòng 1, 33 em trên đây sẽ thi hát và chọn ra 3 em xinh đẹp và xuất sắc nhất do 50% là giám khảo bình chọn, 50% còn lại là do các em bình chọn. Khi còn lại 3 người thì cả 3 sẽ có quyền tự chọn tiết mục theo sở trường của mình và chọn ra "nữ hoàng sắc đẹp" cho trường ta, thể lệ bình chọn cũng như vòng 1. Được rồi, thầy xin thông báo cuộc thi bắt đầu!!!!

Tiếng thầy dứt, ở dưới đồng loạt vỗ tay reo hò, ai cũng mong chờ những tiết mục của các thí sinh bởi ở đây ai cũng biết cuộc thi này là bất ngờ, không hề được thông báo trước cho thí sinh luyện tập nên khả năng của ai sẽ bộc lộ ra ngay. Mở đầu là tiếng hát của lớp 12, rồi đến 11 và cuối cùng là 10. Trong khi chờ đến lượt mình nó cứ ngồi lăm bầm tức giận không thôi.

-Hừm hừm, cái trò này chắc chắn là do 2 ông già(Bảo và Kiệt) với anh ta(hắn) bày ra chứ không ai khác hết. Muốn thử ta đây mà, muốn ta thua, đừng hòng. Cái đồ abc, cái đồ xyz....- nó ngồi lăm bầm tức tối chửi rủa 3 người làm 3 người coi văn nghệ mà cứ hất xì mãi

Ở trên sân khấu, những cô gái có người hát rất hay, có người do không chuẩn bị trước nên hát được 1 khúc thì bẻ giọng, có người run quá nên quên lời, có người giọng không hay nhưng lại truyền cảm...

Đến khối 10, người hát đầu tiên là Nhã Vy với bài hát "Impossible", cô nàng này hát cũng rất hay, giọng trong và khỏe. Kết thúc bài hát, cả khán đài

vang lên tiếng vỗ tay không ngớt. Cười nhếch mép 1 cái đầy kiêu ngạo giống y như Hải Minh (có lẽ hay đi chung nên lây), bước xuống trong đầu nghĩ thầm "phần thắng chắc chắn nằm trong tay ta rồi, haha".

Tiết mục cuối cùng cũng chính là tiết mục của nó với bài "You raise me up". Giọng nó cất lên, ngay từ câu đầu tiên đã làm cho cả khán đài như nín thở, từng câu hát đi vào sâu trong tâm hồn mỗi người.

Bài hát kết thúc mà mọi người vẫn như chưa tỉnh ra, tất cả im lặng một cách đáng sợ làm nó cũng hơi hoảng, trong đầu thầm nghĩ "quái, mình hát đâu có tệ lắm đâu, sao mọi người lại...chẳng lẽ mình thua sao? Ôi không, đời còn đẹp, mình không muốn lấy chồng đâu" suy nghĩ của nó vừa dứt thì mọi người như cũng tỉnh ra, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, còn to và dài hơn khi Nhã Vy hát xong. Điều đó làm cho Nhã Vy tức điên lên, 2 bàn tay nắm chặt thành quyền, miệng lẩm bẩm 2 từ "khôn kiếp".

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Ở phía dưới bây giờ không ngớt lời tán dương nó, ai cũng thắc mắc không biết nó là ai. Từ đầu cuộc thi đến giờ MC không hề giới thiệu tên và lớp của các thí sinh mà chỉ có mã số được gắn bên ngực trái của mỗi người.

-Oa, không biết cô ấy có phải người không nữa, đã xinh đẹp còn có giọng hát thật tuyệt vời

-Ừm, mà tui vẫn thắc mắc không biết cô ấy học lớp nào ta. Nhìn lạ thật

-Tui cũng không biết, chỉ biết là tui yêu rồi ông ạ

-Tui cũng vậy

...

Những lời bàn tán của các nam sinh nổi lên, toàn là những lời tán dương nó. Cả những học sinh nữ dù rất ganh tỵ với sắc đẹp của nó cũng phải thốt lên những lời khen ngợi

-Hay quá bà ơi, tui cứ nghĩ trường mình Nhã Vy là đẹp là giỏi nhất rồi chứ, không ngờ còn có người đẹp và giỏi hơn

-Ừm, không biết cô ta là tiểu thư nhà nào ha, hát hay quá

-tui cá là Nhã Vy sẽ rất tức giận cho coi

-Còn phải nói, không mới là lạ đó

....

Ở phía dưới bây giờ thật sự như là cái chợ, điều đó càng làm cho Nhã Vy tức tối hơn, mặc dù ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường nhưng trong lòng thì như có một ngọn lửa đang cháy.

-Bây giờ là giây phút bình chọn cho 3 thí sinh xuất sắc nhất, các em mỗi người sẽ cầm 1 đồng xu bỏ vào cái hộp ở trước mã số thí sinh. Và xin mời nhận xét của các vị giám khảo ạ!-MC nói với học sinh rồi quay qua bên các vị giám khảo.

-Tôi thật sự thấy rất vui với 33 tiết mục của 33 em. Hầu như ai cũng có chất giọng chỉ là chưa có thời gian luyện tập hoặc do hồi hộp nên 1 số em thể hiện chưa được tốt cho lắm.-kiệt lên tiếng nhận xét

-Tôi hoàn toàn đồng ý với thầy Kiệt đây. Dù có khá nhiều tiết mục hay nhưng quy định chỉ được chọn ra 3 em nên giám khảo chúng tôi sẽ hội ý và đưa ra kết quả cuối cùng sau ít phút nữa.-Bảo lên tiếng

Vậy là 4 vị giám khảo ngồi bàn luận xem sẽ chọn ai vào vòng thi tiếp theo. Sau khoảng 10p mong chờ, cuối cùng cũng có kết quả từ giám khảo và bầu chọn từ các học sinh.

-Sau đây thầy xin tuyên bố 3 em được vào vòng tiếp theo là các em có mã số 9, 23 và 33.-tiếng MC vừa dứt, ở dưới 1 tràng pháo tay vang lên rộn rã.

-Bây giờ là phần thi năng khiếu, các em sẽ thi theo thứ tự là các em có mã số 9, 23 và 33. Bây giờ em mã số 9 hãy bước lên đây giới thiệu về bản thân cũng như phần thi em chọn là gì cho mọi người biết đi-thầy nói rồi dùng tay ra dấu mời bước lên

-Điều đầu tiên em xin chào các vị giám khảo và các bạn học sinh ạ! Em xin tự giới thiệu, em là Phạm Huyền My, là học sinh lớp 12B3. Em rất cảm ơn ban giám khảo và các bạn đã ủng hộ cho em, sau đây em sẽ thể hiện 1 tiết mục với đàn piano ạ-Huyền My, cô nàng cũng thuộc dạng xinh đẹp, là hot girl khối 12

Một chiếc đàn được đưa ra (đừng thắc mắc đàn ở đâu ra nhá, do là trường lớn nên luôn chuẩn bị đầy đủ tất cả mọi thứ và đặc biệt là...t.g muốn là phải có :)

Những ngón tay lướt nhẹ trên phím đàn, từng nốt nhạc của bài "Fireflies" vang lên, nghe rất hay, rất tuyệt vời. Bản nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên, Huyền My cúi chào mọi người rồi bước xuống.

-vâng, 1 bản nhạc tuyệt vời phải không các em. Cảm ơn em Huyền My đã đưa đến một tiết mục rất hay. VÀ bây giờ thầy xin mời thí sinh tiếp theo mã số 23 lên sân khấu.

Nhã Vy bước lên, từng bước nhẹ nhàng đúng chất của 1 tiểu thư đài các

-Xin chào ban giám khảo, xin chào các bạn. Em xin tự giới thiệu, em là Lý Nhã Vy, là học sinh lớp 10A1. Bây giờ em xin biểu diễn tiết mục với đàn Vỹ cầm

Kết thúc phần giới thiệu, Nhã Vy cầm cây đàn Vỹ cầm lên và bắt đầu tiết mục của mình, những thao tác điêu luyện, Vy vừa đàn vừa cất tiếng hát của mình trong giai điệu bài "Let it go". Hay, rất hay, bằng chứng là tiết mục của cô vừa kết thúc là tất cả mọi người đều vỗ tay rất to, to hơn cả tiết mục của Huyền My vừa rồi. điều đó là Nhã Vy thấy rất hài lòng "hừm, để coi cô bây giờ có thể làm gì để hơn được tôi. Tôi không tin ngoài ca hát cô còn có thể làm được gì khác đâu".

-Cảm ơn tiết mục rất tuyệt vời của em Nhã Vy. Và bây giờ thầy xin mời thí sinh cuối cùng của chúng ta bước lên sân khấu.

Nó bước lên sân khấu,bộ váy trắng dài quét đất giờ đây đã được thay bằng bộ váy múa ballet do nó chuẩn bị từ trước. Do quá hiểu 2 ông anh mình nên khi cá độ với hần xong, nó đã gọi người đưa bộ váy này lên cho nó. Nó bước từng bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển đúng chất tiểu thư như Nhã Vy chứ không như bình thường vẫn hay chạy nhảy như con sóc.

-Lời đầu tiên em xin chào các vị giám khảo và các bạn học sinh ạ! Em cũng rất cảm ơn mọi người đã ủng hộ cho em. Em xin tự giới thiệu em tên Trần Gia hân là học sinh của khối 10C và bây giờ em xin biểu diễn vở ballet "Hồ thiên nga".

Lời nó vừa dứt thì mọi người ở dưới ai cũng ồn ào tranh luận

-Trời, là nhó thủ khoa đó hả

-không tin được, khác quá

-Thật là tui không nằm mơ chứ, sao khác hoàn toàn vậy.

-Đẹp thật đó, hát hay nữa.

-Hay là ai thì giùm nó không ta?

-nhìn kĩ lại thì cũng hơi giống

....

Nhã Vy thì choáng váng khi nghe nó giới thiệu, cô không thể ngờ rằng con người xinh đẹp mà cô đang ghen tỵ lại chính là nó, sự đố kị, ghen ghét lại nổi lên,thật sự khi nó thi vào trường cao điểm hơn cô, cô đã luôn ghen ghét rồi chứ đừng nói gì đến cuộc thi hôm nay nữa.

Tiếng nhạc của vở ballet vang lên, tất cả mọi người đều ngừng việc bàn tán lại mà hướng mắt lên sân khấu, nơi nó và 1 chàng trai mang mặt nạ đang bước ra để "phụ diễn" với nó trong trích đoạn của Thiên Nga trắng

2 người kết hợp như 2 vũ công chuyên nghiệp, rất điêu luyện như trời sinh ra 2 người là 1 đôi vậy. Hần ở dưới nhìn lên thấy nó cùng 1 người khác múa mà lại múa rất đẹp rất ấn ý là tự nhiên thấy bức bối trong người, trong đầu không khỏi thắc mắc không biết người đó là ai. Mà không chỉ có mình hần thắc mắc thôi đâu. Cả trường ai cũng thắc mắc về nhân vật bí ẩn đang múa cùng nó.

Nó kết thúc bài múa trong tràng pháo tay nhiệt liệt của tất cả mọi người. MC sau 1 hồi vỗ tay mới chịu bước lên sân khấu.

-Wa, quá hay phải không các em. Thật sự là thấy không thể nào rời mắt được khỏi tiết mục vừa rồi, rất cảm ơn em Gia Hân của lớp 10C. Và bây giờ là phần quan trọng nhất trong cuộc thi hôm nay, phần bình chọn "Nữ hoàng sắc đẹp" cho trường chúng ta!-MC phấn khích

Ở dưới vỗ tay nhiệt liệt, tiếng reo hò vang lên, ai cũng chờ mong xem không biết ai sẽ là Queen của trường Mary danh giá đây. Dù rất nhiều người thích và ủng hộ cho nó nhưng vị thế của Nhã vy trong trường vốn không nhỏ, không biết rồi kết quả sẽ sao đây trong khi việc bầu chọn của học sinh chiếm đến 50% kết quả bầu chọn.

Chương 27

Trong khi những học sinh đi bình chọn thì giám khảo bắt đầu nhận xét về tiết mục của các thí sinh

-Cả 3 tiết mục đều rất xuất sắc. Tuy nhiên, quán quân thì chỉ có 1 mà thôi.-Bảo lên tiếng trước

-Nói về tiết mục đầu tiên của em Huyền My, bản nhạc của em rất tuyệt. Tuy nhiên em có sai 1 nốt nhỏ ở gần cuối bài đúng không?-Kiệt đánh giá, trước khi làm hiệu trưởng thì anh là 1 học viên xuất sắc trong lớp piano nên việc nhận ra có sai sót là điều không khó.

-Dạ-Huyền My đáp giọng khá nhỏ mà gương mặt thoáng chút buồn, thật ra khi đó cô có biết là mình đánh sai 1 nốt nhưng rất nhỏ và khó nhận biết, cô cứ nghĩ sẽ không ai phát hiện ra, ai ngờ....

-Còn về tiết mục của Nhã Vy-Kiệt tiếp tục đánh giá-rất hay, rất tuyệt vời, khả năng hát tiếng anh của em cũng rất chuẩn, tôi rất thích tiết mục của em

-Em cảm ơn thầy-Nhã Vy cúi đầu và miệng hơi nhếch lên cười tự mãn.

-Còn tiết mục cuối cùng của em Gia Hân, tôi không có ý kiến gì vì nó rất tuyệt vời!-Kiệt vừa nói xong thì ở dưới lớp 10C vỗ tay hoan hô làm 1 số người cũng vỗ tay theo.

-Tuy nhiên-Kiệt lại nói tiếp-trong tiết mục này lại có sự xuất hiện của 1 nhân vật khác, điều đó làm tôi không thích cho lắm.

Nó nghe kiệt nói thì mặt méo mó "cái quái gì thế này, anh Kiệt nói vậy là có ý gì đây?", trong khi nó chưa hết ngỡ ngàng khi nghe Kiệt nói thì baba làm nó càng sock hơn khi phản:

-Tôi cũng thấy giống như thầy Kiệt đây, 2 tiết mục trước rất hay và thầy Kiệt đã nhận xét điểm sai sót và điểm hay trong từng tiết mục. Riêng tiết mục cuối của em Gia Hân thì tôi không thích ở điểm em nhờ 1 người khác cùng tham gia với mình mặc dù tiết mục của em rất xuất sắc-baba nó do có nghe việc nó và hân cá độ nên có ý "đim" nó và lôi kéo Kiệt theo "phe" mình

Nó đang ngỡ ngàng như con nai vàng, thật nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, sao lại thế này chứ??? Baba nó hôm nay bị gì vậy??? Choáng váng thật!

Còn Nhã Vy thì đang rất rất tự mãn và sung sướng khi nghe 2 vị giám khảo không thích tiết mục của nó, trong lòng cô nào bây giờ như đang nở hoa vậy.

-À, ừm, tôi thì lại thấy khác, trong thể lệ cuộc thi không hề cấm việc nhờ thêm người khác cùng diễn với mình và tôi đánh giá rất cao tiết mục của em Hân-Gia Bảo lên tiếng bênh vực nó. Anh vừa nói xong thì baba nó lườm anh 1 cái, lúc này ông đã cố gắng lôi kéo anh nhưng bây giờ anh lại bênh nó như vậy. Gia Bảo bây giờ chỉ biết cười khò, anh không muốn "chết" dưới tay nó đâu, đành "phản bội" baba vậy.

Nó bây giờ ngược đời mắt long lanh nhìn về phía Gia Bảo như cảm ơn anh "Ôi anh trai, em yêu anh quá đi, về nhà nhất định sẽ cảm ơn anh hậu hĩnh" rồi đưa ánh mắt đó qua ông

-À, tôi cũng thấy như chủ tịch Bảo đây, không có luật cấm nhờ người nên tôi cũng đánh giá cao tiết mục này -ông nó thấy ánh mắt nó thì nói một lèo

-Tôi thì thấy cả 3 tiết mục đều rất tuyệt vời nhưng tôi đánh giá cao về phần trang phục của em Gia Hân, là 1 nhà thiết kế nên tôi thật sự rất thích trang phục em đang mặc trên người (nó thay lại bộ đầm mà Nhi thiết kế cho nó rồi)-Bà Diệu Linh mỉm cười nhìn nó, không khó để bà nhận ra đó là thiết kế của con gái mình, từ trước đến nay con gái bà chỉ thiết kế đồ cho ai mà nó cực kì yêu mến nên bà không tránh khỏi có hảo cảm với nó. Nói đi cũng phải nói lại tài năng của Ái Nhi thì chắc chỉ chưa bằng mẹ cô mà thôi chứ người khác thì dư sức hơn.

-Con cảm ơn cô-nó cười híp mắt nhìn cô, nhìn nó bây giờ cực kì đáng yêu.

-Thời gian bầu chọn đã hết, bây giờ trong khi chờ đợi kết quả từ việc bầu chọn của các em, xin mời các giám khảo chọn ra thí sinh mình cảm thấy xứng đáng ạ-MC lên tiếng, ở dưới bây giờ đang hồi hộp chờ đợi kết quả

-9-23-33-33-33 là kết quả từ ban giám khảo-MC nói to trong micro

Chương 28

Nhã Vy tất nhiên là rất tức giận khi nó hơn điểm cô, và điều làm cô tức giận hơn nữa là Gia Bảo lại thích tiết mục và bầu chọn cho nó. Cô rất mong Gia Bảo sẽ để ý và bầu chọn cho tiết mục của cô, nếu không thì cũng đừng là tiết mục của nó, điều đó làm cô rất ghen tỵ và không ngừng ghét nó.

-Đã có kết quả bầu chọn từ các em. Thầy xin công bố quán quân ngày hôm nay cũng chính là người đại diện cho sắc đẹp trường ta, "hũ hoàng sắc đẹp"....-thầy cố ý kéo dài làm cho mọi người căng hồi hộp-người đó chính là...Trần Gia Hân của lớp 10C với số bình chọn là 40%. Cao nhất trong 3 thí sinh

Thầy vừa dứt lời thì mọi người hoan hô nhiệt liệt, tiếng vỗ tay to nhất phát ra chính là từ tập đoàn 10C của chúng ta, mặt mày ai cũng cười tươi rói.

-Á quân là em Lý Nhã Vy với 35% bình chọn. Quý quân là em Phạm Huyền My với 25% bầu chọn. Mời các em đứng lên bục dành cho mình-Thầy tiếp tục thông báo á quân và quý quân rồi mời 3 người đứng lên cái bục xếp hạng 1, 2, 3 mới được đưa ra trên sân khấu.

Nó bước lên trong tinh thần vui vẻ, Nhã Vy thì ngược lại tức tối, Huyền My vẫn nhã nhặn mỉm cười bước lên, có lẽ cô cũng rất hài lòng khi được danh hiệu này.

-Mời các vị giám khảo bước lên trao hoa và vương miện cho các em-MC mời giám khảo

5 người bước lên sân khấu cầm hoa cùng cúp lưu niệm trao cho 3 thí sinh. Gia Bảo do là chủ tịch trường nên đại diện trao vương miện cho nó. Trong lúc trao, anh cười tươi với nó rồi thì thầm

-Em gái anh vừa đẹp vừa giỏi

-Chuyện, em của anh mà lại, hi hi

Nó cũng thì thầm lại, 2 anh em nhìn nhau cười nói chỉ đủ cho 2 người nghe. Nhã Vy đứng kế bên nhưng không nghe rõ được 2 người thì thầm cái gì, chỉ thấy rõ nó cùng anh đang cười với nhau rất vui vẻ, điều đó làm lửa giận trong cô càng dâng cao. Tại sao 1 đại tiểu thư quyền quý, xinh đẹp và giỏi giang như cô mà cái gì cũng thua nó? Ngay cả người cô thích cũng luôn đối xử tốt với nó hơn cô? Tại sao vậy chứ? Không được, cô nhất quyết không để cho ai có thể hơn cô, có thể cướp mất người trong mộng của cô. Nhất là nó "cô sẽ phải trả giá, Gia Hân. Không ai có quyền cướp của tôi bất cứ thứ gì, nhất là cô." Tuy rằng rất hận nó nhưng trên khuôn mặt cô vẫn nở nụ cười như thể cô rất hài lòng về kết quả này. Riêng chỉ có nó là thấy rõ, bàn tay cô cầm bó hoa mà bóp mạnh đến nỗi bó hoa như muốn nát ra.

-Cuộc thi đến đây kết thúc. Các em mau chóng về trại mình nghỉ ngơi để chuẩn bị sức khỏe cho ngày mai thi trò chơi lớn

Sau tiếng nói kết thúc của thầy, tất cả học sinh lần lượt kéo nhau về trại của mình, người thì mệt mỏi nghỉ ngơi, người thì ngồi kể chuyện....

Tại trại lớp 10C, nó sau khi thay đồ thì về trại của mình. Chưa thấy người đã thấy tiếng

-Híc híc. Đói quá đi, các cậu còn gì ăn không? Híc

-Áy da, lúc này bọn tớ đói quá mà cháo gà của Hải Anh lại quá tuyệt vời nên bọn tớ lỡ...-Quân già bộ lắc đầu nhìn nó

Mặt nó đỏ ửng, đừng nói là....

-Lỡ ăn hết rồi-Tuần mập tiếp lời Quân

-Hả, không phải vậy chứ? Các cậu sao lại nở đối xử với mình như vậy chứ. Trời ơi, bây giờ mà không được ăn chắc mình chết quá. Híc, vì lớp tớ cố gắng thi cuối cùng các cậu lại không chừa cho tớ miếng nào cả ư? Sao các cậu không thương mình gì hết vậy. Híc hic- nó tuôn một tràng

-Chu choa, cậu không cần phải bức xúc như vậy chứ. Bọn mình chỉ đùa thôi, mình có chừa phần cho cậu rồi, có hẳn 1 cái đùi gà đó nhá-Hải Anh cười cười nháy mắt với nó

-Híc, yêu Hải Anh nhất nhất luôn-nó ôm Hải Anh 1 cái rồi quay qua mấy tên kia đang nhe răng cười, phán-Các cậu coi chừng đó

-hehe-cả đám đồng thanh cười làm nó tức lắm nhưng mà hiện tại cái bụng nó đang kêu réo om sòm nên nó sẽ bỏ qua, bây giờ ăn là quan trọng nhất.

Trong lúc nó đang ăn thì Như vuốt tóc nó, hỏi

-Ê, sao cậu không để bộ dạng này đi học vậy-cô hỏi đúng câu mà mọi người thắc mắc

-Đúng đó, lúc này suýt nữa không nhìn ra cậu luôn-Thanh nói tiếp

-Vài bữa đi học các cậu sẽ hiểu-nó vẫn tiếp tục ăn ngon lành. Tất nhiên là sau hôm nay thì nó cũng sẽ không mang bộ dạng đó đến trường nữa. Bây giờ ai cũng biết khuôn mặt thật của nó rồi. Giả dạng cho nữa mất công. Nói sao thì nói, nó cũng lười lắm

-Hello cục cưng-nó đang ăn nghe tiếng chào thì ngẹn lại. Cái đùi gà nó vừa cho vào miệng chưa rút ra, quay đầu 1 cái nó nhìn thấy khuôn mặt của người vừa kêu nó, không ai khác chính là 2 bác kính yêu của nó. Cái đùi gà bị rút ra khỏi miệng nó

-A..ha..ha, chào 2 bác-nó cười, miệng méo xệch

"không phải chứ, sao 2 bác lại đến đây, lộ mặt thôi" nó suy nghĩ

-Ui, cháu của bác đúng là xinh đẹp, bác biết thế nào con cũng đạt giải mà-Bác Ly cười tươi bẹo má nó

-Tất nhiên rồi, bảo bối của dòng họ ta mà-bác Thành cười tươi

-A..ha..ha-nó cười nhưng mặt thì ửng hồng hết sức-mà...sao 2 bác lại ở đây

-Bọn ta đến thăm con, lúc này thấy con trên sân khấu xinh đẹp mà ta chỉ muốn chạy lên ôm con vào lòng thôi-bác Ly tiếp tục bẹo má nó

-Ái...đau con-nó xoa xoa cái má của mình

Cả lớp ngơ ngác ngồi nhìn bác cháu nhà nó nói chuyện, trong lòng cứ thắc mắc quý ông quý bà sang trọng đây là ai. Rồi còn bảo bối dòng họ gì gì đó nữa. Rốt cuộc nó là ai?

-Hai bác là...-Quân ngập ngừng lên tiếng, cậu thấy 2 người này rất quen

-À, bọn ta là bác của bé Hân-Bác Ly tươi cười trả lời

-Dạ, chúng cháu chào 2 bác-cả lớp đồng thanh, mãi đến bây giờ mới chào được

-A-Như hét lên che miệng lại-2 bác có phải là...tổng giám đốc Trần Gia không ạ?

Cả lớp tròn mắt, ai mà không biết tiếng của tập đoàn Trần Gia lấy lòng chứ

-Nói vậy, Gia Hân là...-Như lắp bắp. Cả lớp ngạc nhiên hết sức chỉ trừ hân và Nhi là biết nó là ai rồi thôi

-Cậu ấy là tiểu thư tập đoàn Trần Gia, em gái chủ tịch trường Trần Gia Bảo và là con của chủ tỉnh tập đoàn BH Trần Thanh Tài-Nhi trả lời thay nó

-Và là bảo bối của cả dòng họ ta-2 bác cười tươi chêm vào thêm 1 câu

Ngất. Cả lớp đồng loạt ngất, không ngờ gia thế của nó lại lớn như vậy. Mọi người cũng đoán ra nó vốn không phải người bình thường, chỉ là không đoán ra nổi nó lại là tiểu thư Trần Gia mà thôi.

-Ồ nhưng mà, rõ ràng hôm đó cậu ấy nói không biết anh Bảo mà-Như thắc mắc nhớ lại hôm đầu tiên Gia Bảo đến trường

-Ồ thì-nó gãi đầu-mình bắt anh ấy không được nhận mình ở trong trường

Cả lớp lắc đầu. Lớp trưởng của họ rốt cuộc không biết còn có những bí mật gì nữa đây và phải nói trình độ diễn kịch của nó đúng là không ai bằng.

-Khoan khoan, mấy đứa nói sao? Hân không nhận Bảo là sao?-2 bác tròn mắt thắc mắc

-Hân đi học bằng hồ sơ giả thừa 2 bác-Thanh nhanh nhẩu trả lời

-Hả? Hồ sơ giả-2 bác tròn mắt

-Haiz. Con đúng là chúa nghịch ngợm, cái gì cũng nghĩ ra được-bác Thành kí nhẹ vào đầu nó 1 cái

-Ai da. Đau con-nó méo mếu nhìn bác ánh mắt long lanh

-Thôi đi cô nương, bác cô nói đúng rồi đó-bác Ly cười nhìn nó ôm đầu

-Thôi con nghỉ ngơi đi, 2 bác đi đây-2 bác nói rồi bác ra ngoài, sau đó ngoái đầu lại phán câu cuối cùng-À mà ngày mai nghịch vừa vừa thôi nghe con. Tội mấy anh con lắm, haha

-Bác!!!!-nó cầm phần hết lên nhìn theo bóng dáng 2 bác bước đi.

-E hèm!-cả lớp đồng thanh, không tập trước mà ăn ý gớm

-Haiz, các cậu. Tội lừa lớp thì phải xử thế nào giờ ta-Thanh giả bộ ngửa mặt lên trời hỏi vu vơ cả lớp

-Ồ hơ hơ-nó cười cầu hòa-các cậu chắc sẽ không ác độc như vậy đâu nhỉ? Mình biết các cậu đều là trai xinh gái đẹp, hiền lành, dễ thương nên sẽ không làm gì mình đâu ha? Ha?

Nó hết lời nịnh nọt cả lớp, cầu mong cả lớp sẽ thương tình bỏ qua

-Còn lâu-cả lớp đồng thanh làm mặt nó méo xẹo

-Cậu đừng có mà dụ bọn mình

-Đúng đó, không được đâu

-Còn lâu bọn mình mới mắc mưu nhá!

Nó chỉ biết nhìn qua hần và Nhi cầu cứu nhưng nhận lại chỉ là cái nhún vai từ 2 người. Úc chế thật!

-Thôi được rồi, vậy các cậu muốn gì-nó đưa đôi mắt long lanh của mình lên nhìn lớp, hi vọng sẽ được nhận "hình phạt" nhẹ nhất.

Cả lớp nhìn nhau đá lông nheo rồi cùng lúc nhào tới chỗ nó chọc léc nó làm nó cười ra nước mắt luôn

****

Trong khi lớp nó đang vui đùa thì ở một nơi khác cũng trên ngọn đồi lại có người đang rất tức giận nghĩ cách để hãm hại nó. Nhìn thấy Nhã Vy tức giận, Hải Minh tiến lại gần, đặt tay lên vai cô an ủi

-Dù thế nào thì anh vẫn luôn thấy em là người đẹp nhất

-Hừ-Nhã Vy hừ lạnh-anh không thấy sao, 1 con nhỏ vô danh tiểu tốt lại hết lần này đến lần kia vượt mặt tôi, tôi có thể không tức giận được sao?

-Nó chỉ là ăn may thôi, em mới xứng đáng là queen của trường-Hải Minh nói rồi vòng tay qua eo ôm Vy từ phía sau

-Bỏ ra-Nhã Vy dang người mình ra khỏi vòng tay của Minh

-Tôi không thể nào chịu nổi khi con nhỏ đó cứ xuất hiện trong cuộc sống của tôi-Vy bực bội

-Vậy em muốn làm gì?-Minh như hiểu ý của Vy hỏi lại

-Anh...xử nó cho tôi. Ngày mai tôi không muốn nó chơi trò chơi lớn. Nếu lỡ lớp đó mà thắng thì tôi không biết phải giấu mặt đi đâu đâu-Nhã Vy kiêu ngạo khoanh tay nói cứ như ra lệnh cho Minh bắt buộc phải hoàn thành

-Nếu đó là điều em muốn-Minh cười nhếch môi. Cậu rõ ràng biết cô chỉ lợi dụng mình nhưng cậu không thể từ chối cô. Cũng chỉ tại tình yêu cậu dành cho cô quá lớn....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Buổi sáng nắng ấm trải dài trên khắp ngọn đồi Sunny. Tất cả học sinh được đánh thức bởi tiếng loa của nhà trường và được "vận động" bằng 1 bài tập thể dục buổi sáng nên giờ ai cũng tỉnh táo chuẩn bị cho trò chơi lớn.

-Các em có 1 tiếng để ăn sáng và chuẩn bị. Đúng 7:30 các lớp trưởng sẽ tập trung lớp của mình trước trại chỉ huy để nhận mật thư đầu tiên. Thầy nhắc lại....

Mọi lớp nghe thông báo liền khẩn trương ăn uống và chuẩn bị 1 số thứ để chơi trò chơi lớn như bút, giấy, nước uống....

Đúng 7:30 tất cả đều có mặt trước trại chỉ huy. Nó mặt tươi rói, hôm nay nó mặc 1 cái áo thun phông rộng cùng với cái quần bó đen và đôi giày bata, trên đầu là chiếc nón lưỡi trai. Nhìn nó đơn giản nhưng vẫn rất phong cách. Trên lưng nó là cái balo đựng...toàn thức ăn thôi. Mà cũng không riêng gì nó. Hầu như ai cũng rất tươi tỉnh và hứng thú cho trò chơi này.

-Bây giờ thầy sẽ phát cho mỗi lớp 1 cái bản đồ và 1 phong thư. Bên trong đựng mật thư, mỗi lớp không lớp nào giống lớp nào nên tốt nhất là các em đừng hỏi nhau. Và cũng đừng nên bày cho nhau nếu không coi chừng lớp người ta về trước là mình sẽ thua đó.-thầy phụ trách trò chơi lớn nhắc nhở các lớp rồi phát cho mỗi lớp một cái phong thư đựng mật thư và 1 cái bản đồ để các lớp dễ xác định phương hướng.

-Và bây giờ trò chơi bắt đầu!!!

Nghe hiệu lệnh bắt đầu từ thầy. Tất cả lập tức lao vào giải mật thư. Nó và cả lớp tập trung giải mật thư mà không để ý bên kia đang có những ánh mắt ác độc chia về phía nó.

-"Tội lạnh quá, xin cho tôi hơi ấm". Ngoài ra không còn cái gì nữa thì ai biết đâu mà giải trời?-Tuấn mập cầm cái mật thư lên coi rồi đọc nội dung. Tất cả ngòai suy nghĩ. Sau 5s, nó "A" lên một tiếng

-Các cậu có bật lửa hay diêm gì không?-nó hỏi cả lớp

-A, này mình đang lấy nước thấy cái bật lửa nên bỏ vào balo luôn nè-Hải Anh nói

-Tốt quá, đưa cho mình nhanh

Nó cầm tờ mật thư hơ trên lửa, từng chữ, từng chữ hiện ra trước mặt cả bọn "hayx ddi veef phias ddoong nowi caay daafu cos nguowi ddowi owr ddo"

-"Hãy đi về phía đông nơi cây dầu có người đợi ở đó"-hẩn dịch mật thư

-Đi thôi, hướng này này-Nhi cầm bản đồ xem rồi kêu cả lớp đi

Rất nhanh chóng, cả lớp di chuyển theo Nhi. Đúng nơi trong mật thư nói, ở cây dầu to có 1 người con trai đang đứng ở đó-Gia Bảo.

-Các em giỏi lắm, nhưng để lấy được mật thư tiếp theo, các em phải làm theo những yêu cầu của tôi-Gia Bảo mỉm cười nói

-Đầu tiên, bây giờ các em phải vừa hát vừa múa bài "một con vịt". Cả lớp ai cũng phải múa nhé-anh vừa nói vừa cười

Cả lớp nhìn nhau 1 lúc rồi nó bắt cho cả lớp hát bài "một con vịt". Cả lớp vừa hát vừa múa nhìn như mấy con vịt thật cứ "lạch ba lạch bạch" làm Gia Bảo không nhịn được cứ đứng cười như điên.

-E hèm-cười xong, Bảo tiếp tục hắng giọng-yêu cầu thứ 2 của tôi là các em phải...giả tiếng của 10 loại động vật và bắt chước loại động vật đó cho thật giống

Cả lớp nhìn nhau mặt méo mó, nó thì thầm nghĩ "ông Bảo này tính chơi mình chắc, được lắm để rồi sau này ta trả thù cho mà biết" và nhìn Bảo với ánh mắt sát thủ.

Bảo thấy nó nhìn mình thì cười toe. Chuyện! Lâu lâu mới được "hành hạ" nó một bữa mà lại. Phải chơi cho tới bến chứ.

-À nếu các em không muốn lấy mật thư tiếp theo thì thôi. Tôi không ép-Bảo nói rồi ngoi lơ chỗ khác. Nhìn anh lúc này đều không chịu được

-Haiz, được rồi. Nhi ơi! Người ta muốn lớp mình làm động vật kìa

-Nhi đây Nhi đây! -nghe nó kêu mình Nhi liền lên tiếng.

Bảo giờ mới giật mình, anh quên mất là Nhi "bé bỏng" của anh học cùng lớp nó. Đánh mắt qua chỗ 2 đứa đang đứng, anh thấy Nhi vẫn cười nhẹ còn nó thì nhe nguyên hàm răng ra cười với anh

-Giờ sao hả chị dâu, mình làm gì bây giờ-nó thôi cười với Bảo quay qua hỏi Nhi. Nhấn mạnh 2 từ "chị dâu". Cả lớp hồi tối cũng nghe nó nói Nhi đang quen Bảo rồi nên cứ ngồi xem kịch hay

Nghe từ "chị dâu" làm 2 anh chị mặt đỏ rần lên nhưng rất nhanh chóng Nhi lấy lại vẻ bình thường cười tươi

-À, Nhi nghĩ là nên có người làm mẫu trước cho chúng ta học tập-Nhi cười tươi nhìn về phía Bảo

-Ờ ha, đúng đó. Cần có người làm mẫu cho chúng ta trước chứ nhỉ. Đúng không các cậu?-nó thốt lên rồi quay qua cả lớp hỏi

-Đúng vậy-cả lớp đồng thanh

-Vậy thì....ai bày ra người đó làm mẫu đi-Nhi cười nham hiểm (tại chơi với nó đó) nhìn Bảo

Thôi xong đời anh, chưa gì mà 2 người đó đã cùng nhau hùa lại ăn hiếp anh rồi. Sau này không biết sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa

-À, anh làm con chó và con khỉ cho bọn em xem nhé-nó quay qua Bảo cười tươi thắm nghĩ "cho chết nè, ai biểu dám chơi em, kaka"

Liếc qua Nhi một cái thăm dò, anh thấy Nhi vẫn đứng đơ đực đực đầu, giờ sao được đây? Không làm thế nào 2 đứa nó cũng bám vằm anh ra và cả lớp cũng không ai làm, còn nếu làm thì mất mặt chết được (vậy ông này không sợ mấy đứa kia mất mặt à???)

Thấy Bảo cứ chần chừ không chịu làm, nó lên tiếng châm chọc

-Có 2 con mà anh cũng không làm được à?

Gia Bảo bây giờ mặt đen xì, hít một hơi lấy can đảm, anh chuẩn bị làm thì có lớp khác kéo đến nên bao nhiêu can đảm anh vừa lấy bay đi đâu mất tiêu. Nhi thấy anh tội nghiệp nên lên tiếng

-Thôi bỏ qua chuyện này đi, coi như chưa có yêu cầu nào cả

-Ừm ừm, được đó. Không có yêu cầu này, không ai phải làm hết. Các em cứ cầm mật thư rồi giải thôi-Gia Bảo mừng hóm hét đầu lia lịa nói rồi đưa mật thư cho bọn nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Nhận được mật thư, cả lớp kéo nhau đến một gốc cây gần đó ngồi xem. Gọi ý là A=1, H=8 rồi có một giảng số. Cả lớp cùng nhau viết bảng chữ cái ra, đánh số rồi ngồi giải khí thế. Ở phía Gia Bảo cũng có vài lớp giải được mật thư đầu tiên chạy đến để nhận mật thư tiếp theo, trong đó có lớp 10A1 của Nhà Vy. Cô ta và Hải Minh nhìn thấy nó thì quay lại nhìn nhau, ánh mắt ánh lên tia nguy hiểm.

-Ra rồi "ở phía nam nơi có dòng suối mát".-Quân lên tiếng

-Đi thôi, hướng này-Nhi tiếp tục cầm bản đồ chỉ hướng đi cho cả lớp

Cả lớp cùng đi thì không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà nó lại nhìn ra phía bãi cỏ cách đó không xa có con gì đó giống như con sóc đang lết đi rất cực nhọc

-Các cậu đi trước đi, mình qua đây một lát rồi sẽ đuổi theo liền

-Em đi đâu, anh đi với em-hắn nghe nó nói thì đòi đi theo

-Không cần đâu, anh cứ đi với cả lớp đi, tôi đi một lát rồi đuổi theo liền

-Nhưng...

-Không có nhưng nhị gì hết á, anh với mấy cậu mau đi đi, kéo thua bây giờ đó-không để hắn nói hết câu, nó đẩy hắn đi cùng cả lớp.

Thấy cũng không có gì nên mọi người đi trước. Và lại nghĩ rằng ở đây có nhiều người nhà của nó chắc không sao nên cả lớp không suy nghĩ nhiều, thẳng đến hướng nam mà đi.

Cả lớp bước đi rồi, nó bước lại nơi có con sóc nhỏ đang bị thương. Bế con sóc con lên, nó thấy chân của con sóc nhỏ bị trẹo đi, có vẻ như ai đó đã bẻ chân của nó vậy.

-Ôi tội nghiệp bé con, ai lại ác độc đi bẻ chân một con vật nhỏ dễ thương như vậy chứ.-nó nói rồi đặt con sóc nhỏ xuống, lấy trong balô ra một miếng vải nhỏ để bó chân lại cho con sóc mà không để ý rằng có 2 người đàn ông to cao đang tiến đến gần mình ở phía sau.

Trong lúc nó bước đến chỗ con sóc nhỏ bị thương thì ở phía chỗ Gia Bảo, Nhà Vy bỗng đứng ôm lấy bụng kêu lên

-A, đau bụng quá, đau quá

Tiếng kêu của cô thu hút ánh mắt của những người gần đó, ai cũng lo cho cô

-Cậu sao vậy?-Hương lo lắng hỏi han

-Em có sao không? Có cần đi bệnh viện không?-Hải Minh cũng lo lắng

-Em bị gì vậy?-Gia Bảo thấy cô ôm bụng kêu thì cũng lo lắng đi xuống hỏi thăm. Dù gì cô ta cũng là học sinh trong trường.

-Em...em...tự nhiên...đau bụng quá-thấy Gia Bảo xuống lo lắng cho mình, cô ta càng được đà giả bộ mình đau bụng hơn, mặt nhăn lại, mắt đã bắt đầu rơm rớm như là đau thật ấy rồi tự nhiên cô ta quỵ xuống ngất xỉu.

Gia Bảo hoảng quá liền bông cô ta chạy thẳng về trại chi huy. Trước khi đi còn kịp để lại 2 mật thư cho 2 lớp là 10A1 và 11B2 đang có mặt ở đó. Không thể vì một người mà ảnh hưởng đến thành tích của mấy lớp được.

Trong lúc mọi người nhốn nháo, nó thấy ồn ào nên tính quay lại ngó xem có chuyện gì thì...

"bụp"

Một cái khăn nhỏ được chụp lên mũi nó. Nó không ý thức được gì nữa, từ từ khép mi mắt lại.

Tất cả mọi chuyện đều được thu vào tầm mắt của Hải Minh. Khóe miệng nhếch lên nụ cười đều quen thuộc tỏ vẻ hài lòng "sau chuyện này chắc chắn Nhã Vy sẽ rất cảm kích mình, haha"

*****

Lớp nó bây giờ đã tới chỗ con suối phía nam như trong mật thư nói. Ở đó có một chàng trai đang đứng đợi. Người đó là Tuấn Kiệt

-Chúc mừng các em đã giải được mật thư thứ 2 và có mặt tại đây. Cũng như vòng trước, để lấy được mật thư từ tôi các em cũng phải làm theo những điều kiện của tôi-Kiệt mỉm cười nói với cả lớp

-Nửa hã.-cả lớp ỉu xiu nói nhảm trong miệng

Nhìn thấy thái độ của cả lớp anh không khỏi mỉm cười thỏa mãn, nhìn qua lớp một lượt anh phát hiện không thấy nó đâu cả, chỉ thấy hần đang thấp thỏm đứng ngồi không yên, cứ ngó nghiêng phía sau như chờ ai đó. Dù rất thắc mắc nhưng trước mặt cả lớp anh cũng không tiện hỏi.

-Bây giờ các em hãy đi kiếm cho tôi mỗi người 5 con kiến và...1 con sâu-Kiệt yêu cầu

-Hả?-phái nữ đồng thanh

-Eo oi, kiến còn được chứ sâu thì...-Thanh rùng mình cảm thán

-mấy con sâu thật gớm ghiếc-Lan lè lưỡi khi nghĩ đến những con sâu gớm ghiếc đó

-Tại sao lại bắt bọn mình kiếm mấy con sâu đó chứ-Trà Bực mình khoanh tay nói

...

-Đó là điều kiện, nếu các em không muốn thực hiện cũng được thôi. Các em có thể dừng trò chơi tại đây, không cần lấy mật thư nữa-Kiệt chậm rãi nói

-Thôi các cậu, cố gắng lên, bỏ notrồng chiếc lá cũng được mà. Cố lên-Nhi đưa tay phải lên ra dấu cố lên với cả lớp

-Đành chịu thôi.-mấy bạn nữ ỉu xiu nói rồi cả lớp cùng nhau đi tìm

-À, gợi ý cho các em biết là sâu ở trên cây nhiều lắm, cũng không khó kiếm đâu, có khi nó rơi trúng đầu các em nữa đó-Kiệt nói rồi cười tươi làm cả lớp tức hộc máu

Hần vừa kiếm vừa lo lắng nhìn phía sau "Sao cô ấy đi lâu vậy nhỉ, có chuyện gì xảy ra chẳng?"

-Này, Hạn đâu rồi? Sao anh không thấy con bé đâu?-Kiệt vỗ vai hắn hỏi

-Trời ơi, giật mình-Hần đang suy nghĩ thì Kiệt đập vào vai nên giật mình-Em không biết, cô ấy nói đi đâu đó rồi sẽ đuổi theo ngay nên bọn em đi trước, với lại chỗ đó gần chỗ anh Bảo nên em cũng yên tâm để cô ấy lại

-Haiz-Kiệt lắc đầu-Chắc giờ con bé đang loay hoay kiếm mấy đũa đó, nó bị bệnh mù phương hướng mà

-Hả?-hắn ngạc nhiên

-Đừng ngạc nhiên vậy chứ, nó tuy thông minh thật nhưng khả năng xác định phương hướng cực kì...ý ẹ-Kiệt nhún vai

-Vậy để em quay lại tìm cô ấy chứ để đi lạc thì khổ-hắn nói rồi lật đật quay lại chỗ cũ tìm nó

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngạo - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Kiệt nhìn theo bóng hắt chạy đi chỉ biết lắc đầu thầm nghĩ "con bé này đã không biết đường còn ở lại sau làm gì không biết, chỉ tội thằng Phong thôi. Cơ mà thằng này được, làm em rề rỏ tốt đây, haha" rồi tự nhiên đứng cười làm cả lớp nó thấy chỉ biết lắc đầu, tất cả đồng loạt suy nghĩ "không hiểu ông điên này làm sao mà được làm hiệu trưởng nữa" rồi lắc đầu tiếc cho một người đẹp trai mà thần kinh bị rung rinh.

Sau một hồi tìm kiếm, cả lớp bây giờ đã làm theo đúng yêu cầu của Kiệt, mỗi người cầm trong tay 4 con kiến và 1 con sâu đưa đến trước mặt Kiệt

-Tốt lắm, các em đã làm đúng theo yêu cầu của tôi. Giờ thì...vắt chúng đi-Kiệt bình thản nói

-Hả?-cả lớp đồng thanh hét lên. Máu nóng dồn lên mặt làm mặt người nào người nấy đỏ gay

-Grừ....rõ ràng là bắt ép lớp mình-Như lắm lắm

-Đúng đó, thật đáng ghét-Trâm cũng tức tởm không kém

-Thù này nhất định mình sẽ trả-Thanh bẻ tay kêu "rắc, rắc"

-Kiểu này thì phải kêu Hân phá "bay" cái trường này luôn mới được-Nhi cũng không kém phần bức bối.

-Đúng vậy. Phá tan nát cái trường của ông luôn đi.

Phá trường! Phá trường!-phái nữ cùng nhau hô khẩu hiệu nhưng chỉ hô nhỏ không cho Kiệt nghe thấy

Đứng phía sau mấy cô nàng, mấy chàng lớp 10C chỉ biết lắc đầu cười và thương thầm cho cái trường tội nghiệp.

-Nói mới nhớ, sao Hân đi lâu vậy nhỉ?-Lan thắc mắc

-Nãy mình thấy Phong chạy theo hướng cũ, không biết có chuyện gì không nữa-Tuấn Mập nói

-Phong quay lại tìm bé Hân rồi-Kiệt thấy mấy đứa thắc mắc thì lên tiếng

-Ừa, sao thầy biết? Mà sao Phong lại phải tìm Hân?-Nhi thắc mắc

-Con bé Hân bị bệnh mù hương hướng-Kiệt chậm rãi nói rồi đưa 2 tay lên bịt lỗ tai lại

-Hả?-cả lớp đồng thanh hét to. Chắc họ xui hết mất. Lớp trưởng tinh ranh của họ mà lại mù hương hướng á. Không thể tin được

-Không cần hét to vậy đâu. Từ nhỏ nó đã vậy rồi-Kiệt phẩy tay ra chiều đó là chuyện bình thường.

-Giờ thì một người đại diện lên lấy mật thư cho cả lớp rồi giải đi. Giải xong thì cứ đi trước, lát nữa 2 đứa nó đến tôi sẽ chỉ đường đến nơi tiếp theo giùm cho. Chắc Phong không bị mù hương hướng giống Hân đâu-Kiệt nói rồi đưa mật thư cho lớp.

-Chỉ bằng bây giờ chỉ đường cho lớp trước luôn đi thầy-Quân gian manh lên tiếng

-Còn lâu. Tính dụ tôi à, không được đâu, tự giải mật thư đi-Kiệt vừa nói vừa đưa ngón trỏ ra lắc qua lắc lại ý bảo không dụ được anh đâu.

****

Ở trại chỉ huy, mọi người có mặt ở đó lo lắng cho Nhã Vy. Vị bác sĩ đi theo đoàn cắm trại vội vàng đến bấm huyết và vỗ nhẹ mấy cái vào má Vy cho cô tỉnh lại.

-Em cảm thấy thế nào rồi? Đau ở đâu?-bác sĩ hỏi

-Em...em...đau..bụng...quá...-cô ta thấy nhiều người nên giả bộ mệt mỏi, nói giọng đứt quãng

-Bây giờ em ấy không được khỏe, mọi người nên ra ngoài để cho thoáng không khí, chứ ở đông quá em ấy mệt thêm.-Bác sĩ thấy cô có vẻ mệt mỏi thì

quay lại nói với mọi người

Mọi người nghe bác sĩ nói vậy nên kéo nhau ra ngoài, chỉ còn bác sĩ với Vy ở trong phòng, cô ta lập tức trở mặt nói

-Tôi không sao, không cần phải khám. Bây giờ tôi sẽ đưa ông 1 số tiền, chỉ cần ông ra ngoài nói với mọi người rằng tôi bị gì đó, nặng nặng 1 chút càng tốt. Nếu ông không làm theo lời tôi thì chắc ông cũng biết nhà họ Lý có thể làm được những gì chứ-Vy vừa nói vừa dùng ánh mắt đe dọa ông bác sĩ.

-Tôi...tôi...-bác sĩ bối rối không biết phải làm sao

-Sao? Nếu ông không muốn nhận tiền của tôi thì có thể nhận lương hưu trước vậy. Suy nghĩ cho kĩ đi-Vy vừa nói vừa nhếch môi cười đều. Rõ ràng là cô ta đang ép ông bác sĩ

Nuốt nước bọt cái "lực", ông khề gật đầu đồng ý:

-Được...tôi sẽ làm theo lời tiểu thư.

-Tốt! Ngày mai tôi sẽ kêu người đưa tiền đến cho ông. Bây giờ ông ra ngoài đi. Nhớ những gì tôi dặn-Nhã Vy nói rồi nhắm mắt lại

-Và..n.g-Bác sĩ run run đáp

Ra ngoài trại, ông ta thông báo với mọi người rằng Nhã Vy bị đau dạ dày cùng với do sức khỏe yếu nên ngắt xiu. Ông đã đưa thuốc cho cô ta uống nên không sao. Mọi người nghe vậy cũng yên tâm nên để cô ta trong trại nghỉ ngơi, rồi quay lại với công việc của mình.

*****

Còn hán sau khi nghe Kiệt nói vội vàng chạy lại chỗ cũ tìm nhưng không thấy nó đâu, chỉ thấy có 2 lớp đang ngồi giải mật thư và 3 lớp khác đang đứng chờ lấy mật thư nhưng không thấy Gia Bảo đâu cả. Ngó nghiêng xung quanh coi nó có gần đó không nhưng không thấy đâu, hán rút điện thoại ra gọi cho nó

Tút...tút....tút....3 tiếng tút dài rồi bỗng dưng tiếng tút tút vang lên dồn dập.

-Sao lại tắt máy không biết. Có khi nào tìm ra chỗ lớp rồi không nhỉ?

Nghĩ vậy rồi hán lại chạy về hướng nam nơi lớp đang đứng ở đó.

****

Nó sau khi bị chụp thuốc mê bất tỉnh thì bị 2 người đàn ông lạ mặt đưa đi.

-Ê mày, giờ bỏ nó ở đâu đây-Tên 1 nói

-Sao tao biết được-Tên 2 trả lời

-Vậy giờ sao?

-Thì...bỏ đại đâu đó đi. Ai biết cô ta(ý nói Nhã Vy) không chịu nói rõ chỗ để con nhỏ này làm gì.

-Ồ, vậy giờ đi hướng nào?-tên 1 tiếp tục ngu ngơ hỏi

-Hướng này. Tao thấy ở gần đây có 1 cái hồ cũng không sâu lắm nhưng cỡ con bé này leo lên không được đâu. Bỏ nó chỗ đó rồi lại chỗ cô ta lấy tiền nhanh mà về.

-Ồ

Đúng lúc đó, điện thoại nó vang lên bài "Shake it off" của Taylor Swift

-Giờ sao mày, nên nghe không?-tên 1 cầm điện thoại của nó lên rồi hỏi tên kia

-Ngu, nghe cho chết à thằng đàn-Tên 2 đánh vào đầu tên 1 rồi chưởi

-Chứ giờ sao?-Tên 1 lấy 1 tay ôm đầu, tay còn lại giữ nó ở sau lưng hỏi tiếp (do ngốc nên bị tên kia ăn hiếp, bắt công nó một mình)

-Sao mày đàn quá vậy. Nghe cho bị lộ hã, tắt máy đi, sao tao lại đi với 1 thằng ngu như mày cơ chứ-Tên 2 vò đầu nói

-Ồ ha. Tắt máy thì tắt máy-nói xong gã tắt máy luôn.

-Được rồi, đi nhanh lên, hướng này-tên 2 bỏ tay với tên 1. Tiếp tục chỉ đường đi.

Đi được thêm 1 lúc

-Sắp tới chưa mày. Tao mệt quá!-gã 1 mở hời nhể nhại nói

-Gần rồi-gã 2 nói

...

-Tới rồi-gã 2 nói rồi chỉ vào 1 cái hồ cao khoảng 2m

-Bây giờ bỏ con nhò này xuống đây hả mày?-gã 1 tiếp tục hỏi...ngu

-Chứ còn gì nữa hả thằng đàn kia, chứ không lẽ tao với mày nhảy xuống đó chắc-gã 2 bức xúc vì thằng bạn quá đàn nên hét lên

-Ờ, tao có biết đâu. Nhưng mà mày ơi, bỏ nó xuống đây sao nó lên được-Tên 1 tiếp tục phát ngôn gây nổ não cho tên 2

-Trời ơi là trời, sao mày ngu quá trời quá đất vậy hả thằng đàn kia. Thì tao bỏ nó xuống đó cho nó khỏi lên mà. Nó khỏi lên thì tao với mày mới có tiền. Hiểu chưa!!!!!!- lần này là hết chịu nổi luôn rồi

-Ờ, hiểu rồi-gã 1 suy nghĩ 1 hồi (lại phải suy nghĩ nữa đây =.=) rồi mới nói. Sau đó, gã bỏ nó xuống hồ rồi lại quay qua gã 2 nói tiếp-ê mày, bỏ nó xuống đây lỡ nó không lên được chết luôn thì sao?

-Cái này mày khỏi lo, có gì lấy tiền từ cô ta rồi ngày mai tao với mày quay lại, giả bộ cứu nhò này thế nào gia đình nó cũng cảm kích mà cho chúng ta thêm tiền, hahaha-hắn nói rồi phá lên cười sung sướng

-Mày tính toán hay quá, tao phục mày quá-Tên 1 nghe tên 2 nói có lý cũng cười theo

-Tao mà lại, hahaha-Tên 2 vẫn tiếp tục cười

Bỗng dừng...

Đùng....xoẹt....xoẹt....đùng....

Mây ở đâu kéo đến đen kịt cả bầu trời, gió bắt đầu nổi lên

-Chết, gần mưa rồi, đi tìm chỗ trú mưa đã mày ơi

-Ờ, đi mau...

*****

Hắn chạy một mạch đến chỗ Kiệt thì thấy lớp đang ngồi giải mật thư.

-A Phong quay lại rồi hả, bọn mình giải gần ra rồi nè. Ủa mà Hân đâu-Tuấn Mập thấy hân thì reo lên

-Hân chưa tới đây hả?-hắn nghe Tuấn mập nói thì hỏi lại

-Chưa. Cậu đi tìm cậu ấy mà?

-Mình quay lại tìm nhưng không thấy cô ấy đâu, đi tìm một lúc không thấy nên mình cứ nghĩ là cô ấy tìm ra các cậu rồi.

-Không có, này giờ bọn mình không thấy cậu ấy đâu hết-Nhi lắc đầu nói

-Kì vậy ta.

Nói rồi hân rút điện thoại ra gọi cho nó nhưng chỉ nhận được những tiếng "tút" liên hồi

-Khóa máy rồi. Không biết có xảy ra chuyện gì không nữa-hắn lo lắng nói

Nhi cũng lấy điện thoại ra gọi cho nó, kết quả nhận được cũng giống như hân

-Sao lại tắt máy ta, có khi nào hết pin không-Nhi bình tĩnh hơn đưa ra giả thuyết

-Không có đâu, mình nhớ lúc tối khi đi ngủ Hân có cắm sạc cục pin dự phòng mà-Lan nói

-Có khi nào có chuyện gì xảy ra rồi không, mình phải đi tìm cô ấy-Hắn nói rồi tinh chạy đi nhưng

Đùng....xoẹt....xoẹt....đùng

Sấm chớp nổi lên, mây đen mù mịt kéo đến làm cho trời bỗng dưng tối hẳn. Gió cũng bắt đầu nổi lên.

-Kì lạ, lúc này trời đang đẹp sao bỗng dưng lại....-hắn thắc mắc

Tất cả mọi người đều thấy lạ, mới đây thời tiết còn rất đẹp, nắng vàng trải dài khắp nơi vậy mà giờ đây mây đen đã kéo đến giăng kín cả bầu trời

-Các em mau mau tiến về trại của mình nhanh lên. Có thể có bão sắp tới đó-Kiệt ở gần đó đi lại nói cả lớp.

-Không được, em phải đi kiểm Hân, cô ấy có thể đã bị lạc đâu đó rồi-Hắn đang tính đi thì Kiệt giữ lại

-Chưa thấy con bé ư? Được rồi, mọi người mau về trại đi, tôi và cậu sẽ cùng đi tìm

-Không! Bọn em cũng muốn đi tìm-cả lớp đồng thanh nói

-Không được, nguy hiểm lắm, trời bây giờ sắp nổi dông lên rồi, các em mau quay về rồi báo cho Gia Bảo đi-Kiệt ra lệnh

-Nhưng....

-Không nhưng nhị gì cả, ai không nghe tôi sẽ đuổi học, lỡ các em đi kiểm con bé mà xảy ra chuyện gì nó sẽ tự trách mình đó-Kiệt nghiêm giọng nói

Nghe Kiệt nói vậy, cả lớp nhìn nhau rồi cùng thở dài chạy về trại. Hắn cùng Kiệt nhanh chóng tản ra 2 hướng đi kiểm nó, mưa đã bắt đầu rơi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Trời bắt đầu nổi dông, gió càng lúc càng lớn, những giọt mưa cũng nặng hạt hơn. Lúc này nhà trường đã thông báo cho các lớp trở về trại. Tất cả các lớp đều có mặt đầy đủ và ở trong trại của mình. Lớp 10C vừa về đến trại, cả lớp lập tức chạy đến trại chỉ huy mặc cho mưa đang to mà 2 trại lại cách nhau khá xa, khoảng 100m.

Gia Bảo đang ngồi tổng kết điểm của các lớp cùng với ông và ba nó. Ngoài ra còn 1 số thầy cô có chức trách lớn trong trường

-Kiệt nó đi đâu mà giờ chưa về đây nhỉ? Trời thì đang mưa to-ông nó sau 1 lúc ngồi tổng kết điểm mà không thấy Kiệt đâu thì thắc mắc

-Ừ nhỉ, đi đâu mà đi giữa mưa vậy không biết. Mà thời tiết cũng lạ ghê, rõ ràng coi dự báo thấy trời nắng, lúc sáng trời cũng nắng rất đẹp mà sao bây giờ lại đổ mưa lớn vậy chứ-ba nó cũng lên tiếng nói rồi nhìn ra ngoài trời đang mưa như trút nước

Đúng lúc đó Nhi từ bên ngoài chạy thẳng vào trong trại, người ướt nhẹp nước

-Anh Bảo, không hay rồi!-Nhi gấp gáp nói

-Có chuyện gì vậy? Sao các em lại chạy cả mưa vào đây?-Gia Bảo ngạc nhiên khi thấy lớp nó

-Gia Hân mất tích rồi anh ơi-Nhi vừa nói xong thì không kiềm chế được mà bật khóc

-Hả? Em nói cái gì?-Gia Bảo ôm chặt 2 vai của Nhi hét lớn

-Hân mất tích rồi, Phong và thầy Kiệt đang đi tìm Hân, hức-Nhi trả lời mắt ướt đầm

-Sao con bé lại mất tích được-Ba nó nghe Nhi nói thì hoảng sợ

Nhi kể lại đầu đuôi mọi việc cho 3 người nghe. Nghe xong, ông nó bỗng dưng nổi giận đùng đùng

-Sao các cô cậu lại có thể để nó ở lại 1 mình được chứ??? Lỡ nó bị gì thì sao? Hả??-ông nó hét lớn

Cả lớp thấy ông nó nổi giận thì cúi gằm mặt xuống, ai cũng cảm thấy như mình là người có lỗi. Nếu biết trước thì dù có về cuối cùng thì lớp cũng không bao giờ để nó lại một mình

-Ba bình tĩnh lại đi ba, bọn trẻ cũng không muốn chuyện xảy ra như vậy mà-ba nó giữ ông lại.

-Ba cháu nói đúng, ông cứ bình tĩnh. Bây giờ cháu sẽ đi tìm Hân ngay.-Gia Bảo cũng khuyên ông

-Ta sẽ đi cùng-ông và ba nó đồng thanh

-Không được, 2 người ở lại đây chờ, lỡ Phong hay Kiệt tìm thấy Hân đưa về còn có người chăm sóc-Bảo ngăn cản. Anh sợ 2 người cũng lớn tuổi mà đi dầm mưa sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe

-Ừm. Vậy con mau kiếm ra con bé nha. Ông lo cho nó quá-ông nó thấy anh nói có lý nên cũng đồng ý

-Dạ.-anh trả lời ông rồi quay qua lớp nó-còn các em mau vào phòng thay đồ của nhà trường thay đồ đi.

-Cho bọn em đi với-Nhi lên tiếng, cô cùng cả lớp rất lo cho nó

-Không được, trời mưa to lắm, đường đồi trơn trượt lỡ xảy ra chuyện thì không hay. Các em cứ về trại thay đồ đi, tìm thấy Gia Hân anh sẽ báo-Bảo phản đối

-Nhưng....

-Không nhưng nhị gì cả, mau về lớp thay đồ đi-Anh nghiêm mặt nói rồi chạy nhanh đi kiếm nó

****

Nó sau khi bị ném xuống hồ thì có cảm giác đau đớn lại thêm sấm chớp nổi lên làm nó tỉnh dậy.

-Ái!!-nó vừa đứng dậy thì ngã xuống, một cảm giác đau buốt từ chân nó truyền tới

-Ui da, đau quá. Mình đang ở đâu đây?-nó nhìn quanh thì thấy mình đang ở dưới một cái hồ. Điều đó làm nó hoảng sợ

Đùng....Xoẹt....Xoẹt.....

Sấm sét lại nổi lên, mưa bắt đầu trút xuống, những giọt mưa thấm vào da thịt nó, lạnh buốt..

Ngồi co ro một mình trong hồ, những giọt nước mát cứ theo những giọt mưa chảy ướt đầm khuôn mặt nó. Người nó run lên từng đợt vì lạnh, vì sợ...Bầu trời giờ đang tối sầm lại, sấm chớp càng lúc càng nhiều.

Nó giờ đã mệt lả đi, cái đói, cái lạnh, cái đau cứ thế hành hạ nó

-Hức, anh hai, anh Kiệt ơi, ba ơi, ông ơi, mọi người đâu hết rồi? Sao không ai đến cứu Hân Hân hết vậy, hức, hức....

-Phong, anh ở đâu? 10C ơi, mọi người đang ở đâu? Hức

Nó vừa lẩm bẩm kêu tên mọi người vừa thút thít khóc, nó sợ lắm, nó ước mọi người đến cứu nó...

-Mọi người ơi, Hân Hân lạnh và đau quá....-nó ngồi một góc, ôm hai chân mình lại vừa thì thầm, nước mắt vừa rơi không ngừng quyện vào những giọt nước mưa ướt đầm cả khuôn mặt xinh đẹp. Nước mưa ngấm vào da thịt làm nó lạnh buốt, đôi môi giờ đã tím tái đi vì lạnh, cả người không ngừng run lên. Nó mệt lả rồi, cả thân thể nó giờ đau nhức, nó sắp không chịu nổi nữa rồi.

-Phong, anh ở đâu, đến cứu tôi đi...tôi sắp không chịu nổi nữa rồi...anh mau cứu tôi...-nó vừa kêu tên hân vừa là người đi, mắt dần dần nhắm lại, ý thức cũng đang dần mất đi...

****

-Gia Hân, em ở đâu? Lên tiếng đi!-hân vừa chạy dưới mưa vừa lấy 2 tay đưa lên miệng làm thành cái loa gọi tên nó

-Gia Hân, anh Phong đây, em ở đâu?-hân cứ vừa chạy vừa hét to tên nó

-Hộc..hộc...Hân à, em đang ở đâu chứ? Em nhất định không được có chuyện gì nếu không anh sẽ không tha cho bản thân mình đâu-hân đứng lại thờ dốc nói nhỏ, hân đã chạy suốt 1 tiếng đồng hồ trong cơn mưa to để tìm nó.

-Hân! Em ở đâu? Lên tiếng đi!-hân tiếp tục chạy đi tìm nó, tâm trạng càng lúc càng hoảng loạn

-Hân Hân! Lên tiếng đi, anh Kiệt đây, em mau lên tiếng đi-Kiệt cũng hét lên tìm nó này giờ

-Anh cũng chưa tìm ra cô ấy sao?-hân hỏi Kiệt, giọng bất lực-nếu em không để cô ấy lại 1 mình thì đã không ra có sự này. Tất cả là lỗi của em!

Hắn vừa nói xong thì ôm mặt khóc, hắn cảm thấy thật bất lực

-Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì thì em sẽ không tha thứ cho chính mình-hắn ôm mặt nói

-Không phải lỗi của ai cả đâu, bây giờ việc lớn nhất là phải tìm ra con bé, cậu cứ bình tĩnh đi. Tôi tin nhất định sẽ tìm được nó mà-Kiệt đặt tay lên vai hắn an ủi rồi lại tiếp tục kêu tên nó

-Hân, lên tiếng đi em! Anh Kiệt đây!

Hắn nghe Kiệt nói thì đứng dậy, vuốt nước mắt lẫn nước mưa trên mặt đi, rồi cũng tiếp tục lên tiếng gọi nó.

-Gia Hân!

Hắn tiếp tục chạy thì thấy một cái hồ khá to, tính tránh ra để tìm nó tiếp thì nghe ở dưới có tiếng nói nhỏ như đang gọi tên hắn. Nhìn xuống dưới thì hắn hốt hoảng xen lẫn vui mừng khi thấy nó, vội vàng kêu Kiệt rồi nhanh chóng nhảy xuống hồ, hắn kêu lên:

-Hân à, tỉnh lại đi em, Hân, Hân!-hắn vừa kêu nó vừa lấy tay đập nhẹ vào má nó

-Phong? Anh..đến..cứu..tôi..hà? Hay...là...ảo..giác?--nó nửa tỉnh nửa mê thấy hắn thì nói đứt quãng, nó mệt lắm rồi, không còn sức lực đâu nữa

-Anh đây, là anh đến cứu em đây, không phải ảo giác đâu-hắn vui mừng trả lời nó

Nó mỉm cười nhẹ rồi lại ngất đi, nhưng khác với lúc này, bây giờ nó hoàn toàn yên tâm khi có hắn ở bên.

Kiệt nghe hắn kêu thì vội vàng chạy đến. Hai người đỡ nó lên rồi nhanh chóng bế nó về trại chỉ huy. Trên đường về cũng gặp Gia Bảo đang đi kiểm nó. Vậy là mọi người cùng nhau đưa nó về

-Nhi à, tìm được Hân rồi, em mau qua phòng thay đồ giúp anh thay đồ cho con bé!-Bảo nói rồi không để Nhi ứ gì liền cúp máy, bây giờ thời gian là vàng bạc phải lo cho nó trước đã

Nhi cũng hiểu bây giờ đang rất cấp bách nên vội vàng thông báo với mọi người

-Tìm thấy Hân rồi-rồi cũng nhanh chóng chạy qua phòng thay đồ. Bây giờ trời cũng đã dần tạnh mưa nên cũng không sao

Sau khi Nhi thay đồ cho nó, Gia Bảo liền kêu bác sĩ đến khám cho nó.

-Sao rồi bác sĩ, cháu/cón tôi có sao không?-ông và ba nó cùng hỏi, tay chân cứ luống cuống vì lo cho nó

-Tiểu thư không sao, là do dầm mưa quá lâu, chân lại bị bong gân nên mới ngất xỉu, lát nữa sẽ tỉnh lại thôi ạ-Bác sĩ trả lời sau một hồi khám cho nó

-Phù, may quá-mọi người thở dài nhẹ nhõm

-Để con đi nấu một ít cháo để lát nữa Hân tỉnh lại ăn cho khỏe-Hải Anh nói rồi chào mọi người đi

-Mình giúp cậu-Như nói rồi cũng chào mọi người đi theo Hải Anh

Cả lớp 10C bây giờ cứ đứng nhìn nhau chẳng dám làm gì, thấy nó nằm trên giường ai cũng lo lắng nhưng chẳng dám bước đến vì sợ ông và ba nó không cho (họ vẫn cảm thấy có lỗi khi để nó ở lại một mình) mà đi về trại thì lại không muốn nên cứ đứng đó hết nhìn nó rồi lại nhìn nhau.

-Các cháu lại đây ngồi cùng đi, không phải căng thẳng vậy đâu. Gia Bảo đi lấy thêm ghế cho các em đi con-ba nó thấy lớp cứ đứng ngơ ngơ thì nhẹ nhàng nói

-Dạ-Gia Bảo đáp rồi ra ngoài lấy thêm ghế.

-Tôi giúp ông-Kiệt nói rồi 2 người cùng đi

Cả lớp vẫn còn ngẩn ngai cứ đứng nhìn nhau chưa dám bước tới (hắn thì ngồi cạnh giường nhìn nó này giờ rồi).

-Các cháu cứ lại đây đi. Đừng ngại. Lúc này do ông lo cho con bé quá nên hơi nóng. Cho ông xin lỗi các cháu nhé-ông nó cũng mỉm cười nói

-Dạ không có gì đâu ông. Lỗi cũng 1 phần do bọn cháu mà-lớp thấy chủ tịch họ Trần xin lỗi thì vội xua tay luống cuống đáp

-U..m..

-Hân, Hân. Em tỉnh rồi-hắn thấy nó khẽ lên tiếng, lông mày hơi nhíu lại thì mừng rỡ kêu lên

Cả lớp đang ngại ngùng đứng ngoài giờ thấy nó tỉnh dậy thì vội vàng chạy lại

-Hân, cậu không sao chứ!

-Làm mình lo quá

-May quá. Cậu tỉnh rồi!

.....

Cả lớp cứ bu lại quanh giường nó thành 1 đám lúc nhúc hết người này đến người khác hỏi thăm. Thậm chí "đá" cả người nhà nó qua một bên. Dường như cái đáng về e sợ lúc này mà ông và ba nó thấy không phải là của lớp ấy

-Mình không sao. Mọi người yên tâm-nó trả lời giọng còn khá yếu ớt

-Em không sao thì may quá!-Gia Bảo lấy ghế vào thấy nó tỉnh lại thì mừng quá vội "chen" vào giữa cả lớp đến bên nó

-Em khỏe lắm. Sao mà bị gì được-nó vừa nói vừa cười hi hi

-Còn dám nói. Có biết là mọi người lo lắng cho em lắm không hả? Phong nó lọ chọ ẹm lắm đó. Cái cợn bé ngốc này-Kiệt cũng "chen" vào vừa nói vừa giơ tay lên tính cốc nó

-Em là người bệnh đó. Anh không được ăn hiếp bệnh nhân đâu!-nó chu mỏ nói

-Em còn nói được vậy thì khỏe rồi-Gia Bảo cười hiền.

-Hi hi. Phong, cảm ơn anh nhiều lắm-nó nhìn hân cười, trong lòng tự dưng dâng lên một cảm giác ấm áp

Hân không nói gì, chỉ nhìn nó bằng ánh mắt ấm áp, miệng mỉm cười.

-Ủa mà ba với ông đâu. 2 người đó không thương em nữa. Bỏ rơi em rồi hả?-nó không thấy ông và ba thì vội hỏi

-Bọn ta đây. May quá con còn nhớ bọn ta-Ông và ba nó nói

-Ấy, bọn cháu xin lỗi-cả lớp giờ mới nhớ ra 2 người vội vàng xin lỗi

-Không sao-ông nó cười hiền-là bạn của bé Hân thì cũng như con cháu trong nhà, không cần phải e ngại bọn ta như vậy đâu.

-Con gái ngốc, sao lại để rơi xuống hồ vậy hả-ba nó vừa vuốt trán nó vừa mắng yêu.

-Hi hi, tại con không để ý nên trượt chân rơi xuống hồ. Sau đó chân con bị bong gân nên không lên được-nó nói dối

-Con thật là...-ba nó lắc đầu

-Cháo đến rồi đây!-Như cùng Hải Anh bước vào trên tay là tô cháo thơm lừng

-A, thơm quá. Mình đang đói chết đi được-nó vội cầm tô cháo ăn ngon lành, mọi người ai cũng chỉ biết mỉm cười nhìn con heo tham ăn, trong lòng vui mừng khi thấy nó đã khỏe hơn nhiều

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Một ngày mới lại lên, hôm nay tất cả học sinh lại phải tiếp tục trở lại trường với một đống bài vở, cũng sắp tới ngày thi rồi mà.

-Đạp nhanh lên coi, con trai gì yếu xiu vậy?-nó ngồi đằng sau cứ đập đập vào vai hân, mặt thì nhăn nhó

-Hờ...em không biết là em...nặng như con heo sao....phù...chờ em mệt chết được...phù...-hân vừa chò vừa chọc nó

-Anh nói ai nặng như heo hả??-nó nghiêng răng trêu trọc nói rồi nhéo hân một cái thật mạnh ở ngay eo.

-Ái đau!-hắn hét lên rồi lẩm bẩm trong miệng-híc, ăn gì ác vậy không biết

-Anh nói gì, nói lại xem-nó lại nghiêng răng

-À anh có nói gì đâu-hắn chối

-Anh coi chừng tôi đó!

....

Cuối cùng cũng đến trường, hắn chở nó vào nhà để xe rồi đỡ nó lên lớp. Vừa bước xuống xe thì

-Chu choa, hôm nay chàng chở nàng đi học bằng xe đạp luôn. Lãng mạn giữ ta-Ái Nhi vừa chọc vừa lấy tay ôm miệng cười khúc khích

-Lãng mạn gì, con trai gì yếu xìu à, chạy xe gì chậm rì-nó bĩu môi

-Ai biểu anh kêu em đi xe hơi mà em không chịu, cứ đòi đi xe đạp-hắn chống chế. Thật ra không phải hắn yếu đâu, mà là hắn muốn chạy chậm để chở nó lâu hơn ấy mà. Ông này cũng gian lắm ;))

-Anh điên hử? Đi xe hơi cho người ta dòm ngó à?-nó lại nạt hắn

-Thôi thôi, 2 người này, ăn rồi cãi nhau suốt à, mau đi lên lớp thôi-Nhi mỉm cười nói rồi cùng hắn đỡ nó lên lớp.

Vừa ngồi vào bàn, bỏ cặp xuống tính nhét vào ngăn bàn thì thấy có cái gì đó đang chặn lại. Bỏ cặp ra nó cúi đầu xuống nhìn vào ngăn bàn thì thấy một mớ thư cùng những hộp quà nhỏ có, lớn có với đủ mọi màu sắc

-Ồ hơ hơ hơ-nó sau khi thấy "đống" đó thì cười mà miệng méo xẹo

Hắn kể bên nhìn qua thấy dù trong lòng hơi tức tức vì có người tặng quà và viết thư cho nó nhưng không biểu lộ ra ngoài

-Chu choa, nhiều người hâm mộ quá ha-hắn chọc

-Tất nhiên, tôi mà-Nó nói nhưng mặt thì chả biểu lộ gì là vui vẻ cả

-Chưa hết đâu, đây nữa nè lớp trưởng-Quân quay xuống nói nó rồi giờ lên 1 bọc đựng thư to quá trời to luôn

-Đây nữa-Như cũng đưa lên thêm mấy hộp quà nữa

-Chưa hết, đây nữa-Thanh nói rồi đưa lên mấy bó hoa

-Hơ hơ-mặt nó bây giờ méo không thể tả-bây giờ các cậu hiểu vì sao mình không mang bộ dạng này đi học rồi chứ

Tất cả nhìn nó cảm thông rồi gạt đầu cái rụp. Nó mệt mỏi gục đầu xuống bàn

-Cậu cho mình gặp bạn Hân được không?-ở ngoài cửa có 1 người con trai hỏi Trà vì chỗ Trà ngồi gần cửa chính

Trà quay xuống tính gọi nó nhưng thấy nó nằm gục xuống bàn rồi nên quay lại mỉm cười với người con trai đó nói:

-Hân ra ngoài rồi bạn.

-Vậy à, tiếc quá-người con trai đó gãi đầu rồi đưa cho Trà 1 bó hoa-vậy cậu đưa cái này cho Hân giúp mình nha.

-Ok!

Sau khi ngó lớp thêm 1 vòng mà không thấy nó, anh chàng đó mới lượn tiếc rồi đi. Nhìn theo bóng dáng anh chàng thấy đi cũng xa xa rồi Trà mới quay xuống kêu nó

-Hân, lên nhận hàng nè

-Thôi cậu giữ luôn giúp mình đi-nó ư ư lên tiếng

-Thôi má, hoa người ta tặng má mà kêu con giữ là sao?-Trà nhăn mặt. Cả lớp ai cũng thấy mấy cái của nợ này thật rắc rối.

-Ai biểu cậu cầm làm gì, cậu cầm thì cậu giữ luôn đi-nó chu mỏ lên nói

-Ồ hay cái bà này (nãy má giờ lên bà luôn) tui mà không lấy thì người ta còn đến kiếm bà dài dài-Trà đứng lên chống nạnh nói

Reng...Reng...

Chuông vào lớp kêu lên, bà cô Hồng bước vào lớp nên Trà đành quay lên tha cho nó. Bà cô bước vào nhìn nó với ánh mắt khó chịu, vì tại nó mà học sinh lớp bà chỉ được giải á quân, mà bà này thì cực coi trọng thành tích. Vậy là suốt cả tiết học cứ bài nào khó là bà lại kêu nó lên giải nhưng nó là ai chứ, là thủ khoa của một trường danh giá cơ mà, mấy bài tập của bà sao làm khó được nó chỉ có điều chân nó đang đau nên nó hơi tò ý khó chịu khi bà cứ kêu nó lên. Thế là bà đã tức nó nay còn tức hơn nữa nhưng chẳng làm được gì nó vì những bài của nó làm quá đúng, không có một sơ hở nào để bà bắt lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Giờ ra chơi đến. Chia cho một số người đến "lướt" mua đồ ăn cho cả lớp xong. Cả bầy túm tụm lại một chỗ quanh bàn nó, bắt đầu vừa ăn vừa 888

-Ủầy, cái bà Hồng lúc nãy rõ ràng là cô ý nhắm vào cậu. Cái gì khó khó là bà kêu cậu lên giải à.-Thanh vừa nói xong thì bỏ nguyên cái miếng snack vào miệng nhai rôm rốp.

-Đúng á, cái bà rõ là khó chịu à-Lan cũng hùa vào nói.

-Chắc bà tức vì mình thắng Nhã Vy ấy mà-nó trả lời-mà không sao, rồi mình cũng cho bà tức dài dài, há há

Nói xong nó cũng cho mấy miếng bánh vào miệng ăn ngon lành.

-Đúng là lớp trưởng. À nói về quậy phá, chọc tức mới nhớ. Cái hôm đi cắm trại ấy, cái ông hiệu trưởng dám "chơi" lớp mình đó Hân-Như bắt đầu "mách" tội của Kiệt với nó.

Vậy là cả lớp thay nhau kể về việc ngày hôm đó, tất nhiên là có thêm mắm dặm muối cho câu chuyện thêm phần "hấp dẫn" hơn rồi. Hân ngồi kế bên nó nghe mọi người thay nhau kể với những khuôn mặt hết sức biểu cảm mà chỉ biết ngồi cười thầm tội nghiệp cho Kiệt "anh Kiệt ơi, lần này anh tiêu thật rồi". Còn Kiệt ngồi trong phòng hiệu trưởng mà cứ hắt xi liên tục.

-Hừm. Ông này ghê vậy à. Dám chơi lớp mình luôn. Cả ông Bảo nữa. Để mà coi, cái trường yêu dấu ời. Xin lỗi nhé, haha-nó nói với cái mặt nham hiểm vô cùng. Cả lớp nhìn cái mặt nham hiểm của nó cũng cười gian theo, không biết trong cái đầu của nó nghĩ gì nữa.

-Được rồi, chuyện này tính sau đi. Cũng gần thi học kì rồi. Có gì sau khi thi rồi tính-hắn nói, dù gì thì cũng tội nghiệp Kiệt.

Nó liếc hân một cái sắc lẹm, làm tụt hứng à. Hân nhìn nó chỉ biết cười trừ. Lớp nghĩ đi nghĩ lại thấy hân nói cũng có lý, có gì thì xong rồi phá một trận cho ra trò luôn chứ giờ mà lo phá thì thời gian đâu mà học, mà thi không tốt thì chết luôn.

-Ừm, Phong nói cũng có lý á Hân-Nhi lên tiếng khi thấy nó cứ nhìn hân với ánh mắt "triu mến".

-Hừm-nó hừ rồi quay mặt đi-chán quá!!!!

-Ừm, chán thật, có gì chơi không ta-Trà tay chống cằm nói

-Ê Quân, carô tiếp không-nó cười tươi nhìn Quân

-Thôi thôi, cho con xin, con làm sao thắng nổi mẹ, mẹ tha cho con sống hết tháng này với-Quân nghe nó hỏi thì hốt hoảng vội vàng xua tay làm mọi người phì cười.

-chán quá à-nó than xong như nhớ ra điều gì đó, mắt sáng trưng, lôi trong ngăn bàn ra mớ quà và thư.

-Mấy cậu giúp mình bóc quà đi, để xem hôm nay mình "thu" được gì, ít ra thì người ta cũng tặng rồi-nó hớn hờ nói, khác hẳn với lúc sáng khi vừa thấy mớ quà

-Ôê-cả lớp, nói chung thì...mấy ông bà này cũng nhiều chuyện ghê gớm lắm

-Chu choa, cái đồng hồ bằng bạc nhìn cũng xinh ghê cơ.

-Ê, các lác tay bằng bạch kim đẹp chưa nè

-Trời, dây chuyền vàng

-Ê, gấu bông nè, xinh quá

-wow, nước hoa Channel nè

-Đồng hồ con cú dễ thương quá, đồng hồ Thụy Sỹ đó.

....

Tất cả những hộp quà lần lượt được bóc ra, toàn là những món quà quý giá, thì trường này toàn học sinh con nhà danh giá cơ mà.

-Chà, bán cũng được kha khá ấy nhỉ-nó vừa nói vừa lấy tay vuốt cằm

-hử?-cả lớp ngạc nhiên, ai chẳng biết nó là tiểu thư của 2 tập đoàn lớn mạnh đâu có thiếu thứ gì đâu mà sao lại đòi bán những thứ này chứ.

-Hử? Sao vậy? Những thứ này không bán thì để làm gì?-nó thấy mọi người ngạc nhiên thì hỏi lại

-Nhưng...

-À, mình không bán để lấy tiền cho mình đâu. Lát nữa các cậu giúp mình đem bán những thứ này rồi mình dẫn đến một nơi-nó cười rồi nháy mắt với cả lớp.

Reeng....Reeng...

Chuông vào lớp, mọi người ổn định lại chỗ ngồi. Cô Phương bước vào lớp mỉm cười rồi nhẹ nhàng nói

-Chào các em, hôm nay lớp chúng ta lại có thêm 1 thành viên mới-nói rồi cô nhìn ra cửa-vào đi em

Bước vào lớp là 1 chàng trai phải nói là vô cùng đẹp trai với khuôn mặt baby, đáng chuẩn khỏi nói. Đẹp ngang ngửa hán chứ chẳng chơi.

-Hello mọi người, mình là Trần Tuấn Khanh, mới ở Mỹ về, rất vui được làm quen với các bạn-nói rồi Khanh nháy mắt chào mọi người.

-Em ngồi bàn cuối dãy giữa nha. Em chịu khó ngồi một mình vì lớp giờ hết chỗ rồi-cô Phương nói

Phải nói là cái lớp này gặp nhiều trai đẹp nên "miễn nhiễm" hết rồi nên cũng thấy Khanh hơn bình thường chút xíu thôi chứ không đến nỗi "đắm đuối" như những cô nàng khác. Khanh có hơi buồn buồn khi thấy mình không được mọi người chú ý, ngưỡng mộ như từ trước đến giờ nên lui thủ đi về chỗ cô vừa chia cho mình. Bước xuống nửa lớp, Khanh nhìn xuống thì thấy có một cô gái xinh xắn, đáng yêu đang chống cằm nhìn mình thì

-A Hân Hân, Hân Hân đáng yêu ơi, qua ngồi với Khanh nha nha nha-Khanh vừa thấy nó thì chạy lại ôm chầm lấy nó

-Xê ra-hắn thấy Khanh ôm nó thì liền đứng dậy đẩy Khanh ra

-Này, anh là ai mà vô duyên giữ vậy. Tôi ôm Hân chứ ôm bồ anh chắc-Khanh tức tối hét lên

-Chính xác là cậu đang ôm vợ chưa cưới của tôi đó-mặt hắn giờ đã xuất hiện mấy vạch đen

-Vợ chưa cưới chứ đã cưới đâu mà làm ầm lên vậy! Ủa mà khoan, anh vừa nói gì cơ, vợ chưa cưới á??? Đúng vậy hà Hân?-Khanh lại hét lên không thêm để ý gì đến hình tượng đẹp trai lãng tử gì nữa. Dầu gì thì trong lớp cũng có ai để ý cậu đâu.

Nó này giờ vẫn bình thân ngồi chống cằm nhìn 2 người cãi nhau giờ mới chậm rãi lên tiếng

-Tào lao!

-Ồ hơ hơ, vậy là cha này nhận vợ đúng không?-Khanh kéo cái ghế lại ngồi gần nó (nó bàn cuối dãy ngoài cùng)

-Chính xác-nó gạt đầu cái rụp xác nhận

Cô Phương thì ngồi ở trên bàn giáo viên cùng cả lớp xem kịch, bây giờ là tiết của cô nên cũng không sao

-Cái đồ thấy gái đẹp nhận lung tu...-Khanh ngẩng mặt lên chưa nói hết câu thì im bặt khi thấy cái mặt hắn bây giờ không khác chi cái đĩa nồi đen thùi lùi

-Ê này, sao mặt anh ta nhìn ghê quá vậy-Khanh ghé sát tai nó nói nhỏ, cử chỉ thân mật đó càng làm hắn tức hơn

Nghe Khanh nói nó quay sang nhìn hắn thì cũng hết hồn. Tự nhiên nhìn hắn vậy nó lại thấy hơi sợ sợ "Thôi an toàn là trên hết, cái mặt này giống muốn giết người quá, không nên động vào" nó thầm nghĩ

-Khanh, anh về chỗ đi-nó nói Khanh

Khanh cũng biết ý nên rút về chỗ ngồi, lâu lâu lại liếc qua nhìn nó và hần

-Ê-nó huých tay hần

Hần vẫn ngồi im không ừ hử gì cả, mặt lạnh băng không cảm xúc. Kiểu này là giận thật rồi đây

-Giận rồi thì thôi-nó nói rồi quay mặt đi chỗ khác. Ngoài mặt thì giả bộ bình thường vậy thôi chứ thật ra trong lòng nó bây giờ có cảm giác thật khó chịu khi hần lơ nó."đồ nhỏ mọn, con trai gì mà giỡn có tí xú cũng giận. Hừ" nó thầm nghĩ

Cô Phương sau khi thấy tình hình căng thẳng quá nên vội vàng kêu lớp mở sách vở ra học bài mới. Cả lớp cũng răm rắp làm theo khi nhìn thấy cái bản mặt như "hung thần" của hần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Suốt cả buổi học hần cứ để nguyên khuôn mặt lạnh băng, không thềm nói một lời nào với nó. Tuy ngoài mặt thì lạnh vậy nhưng trong lòng lại gào thét "sao em không nói với anh 'thằng kia' là ai chứ. Còn thằng nhóc kia, dám dành Hần với ta hả. Được lắm, cứ để đó mà coi. Hừ hừ". Nó thấy hần vậy thì chán nản chả thềm mở miệng nói câu gì luôn. Khanh bàn kế bên lâu lâu lại khều khều tay nó rồi ngồi dịch qua một bên ý kêu nó qua ngồi cùng mình. Mỗi lần như vậy nó lại nhìn hần xong lại quay qua Khanh lắc đầu. Tự nhiên nó không muốn làm hần giận thêm và đặc biệt là nó...không muốn ngồi xa hần

Reeng....reeng...!!

Tiếng chuông báo hiệu đã đến giờ về. Nó nhanh chóng ôm một mớ quà trong học bàn ra dúi dúi vào người hần ý bảo hần phải cầm

-Cầm nhanh lên!-nó nói theo kiểu ra lệnh cho hần

-Sao anh lại phải cầm chứ? Em tự đi mà cầm không thì kêu tên đó-chỉ tay về hướng Khanh-cầm giúp đi. Anh không cầm.

-Á à, có người ghen kia-Như quay xuống nói rồi ôm miệng cười khúc khích

Cả lớp nghe Như nói cũng bật cười theo làm mặt hần giờ đỏ lựng cả lên

-A..i ai thềm ghen chứ-hần chối

-Thật á?-nó nhìn hần với ánh mắt đều đều hỏi lại

-Th..ật

-Thật hay giả gì cũng được. Anh vẫn phải bê mớ đồ này cho tôi.

-Không!

-Này đừng có thất hứa nhá. Hôm đó anh đã hứa tôi mà thắng trong kì thi sắc đẹp thì tôi muốn gì cũng được mà-nó lấy tay chống hông nói hần

-Ồ...-hần chưa biết nói sao thì Khanh nhảy vào

-Ê. Nói mới nhớ. Hần còn mắc Khanh một châu đó nhá. Hôm đó mà không có Khanh thì khỏi múa máy gì luôn nha-Khanh nói rồi cười nham nhở

-Ồ...-cả lớp đồng thanh

-Vậy ra đây là người múa cùng cậu hôm đó à? Mình cứ thắc mắc mà quên hỏi-Nhi hỏi nó

-Ừm. Hôm đó Khanh mới từ Mỹ về nên mình gọi điện đến luôn. Múa xong cậu ấy bận việc nên về trước

Mọi người cứ lo nói mà không để ý đến khuôn mặt hần giờ đã xám xịt. Hôm đó hần cũng rất thắc mắc nhưng thấy nó được giải nhất nên quên mất. Bây giờ nghe Khanh nói thì đã bức náy còn bức hơn.

-Ê ê. Đừng có phá quà của tui chớ-nó hét lên khi thấy hấn đang bóp méo những hộp quà.

Đúng lúc đó, Tuấn Kiệt ló mặt vào phòng học lớp nó

-Hề ló mấy bấy bề-anh cười nhăn nhăn ra chào cả lớp

Mấy bạn nữ trong lớp vừa thấy anh thì mặt mày xám xịt lại chỉ muốn bay ra túm tóc anh mà đánh cho hả giận. Người thấy mùi sát khí, anh vội vàng nói với nó

-Hân, ông kêu em tới nay đến dùng cơm với ông đó, Khanh cũng về sớm nghe chưa.

-Em biết rồi-nó trả lời

-Yes anh hai-Khanh đưa tay lên chào theo kiểu quân đội vừa cười vừa trả lời anh

-Vậy nha, anh đi nha, bái bai mấy đứa-Kiệt nói rồi chạy thật nhanh

Cả lớp sau mấy giây đơ người(trừ nó với Khanh) thì đồng thanh hét

-What? Anh hai á???

-Ừ. Minh là em anh Kiệt mà-Khanh trả lời tỉnh bơ

-Vậy có nghĩa là 2 người là anh em họ?-Nhi chỉ tay vào nó và Khanh hỏi

-Ừm, vậy mà có người ghen mới hay chứ-Khanh ôm miệng cười làm mặt hấn đỏ bừng lên

Nó thì lắc đầu chán nản bê một mớ quà đi ra khỏi lớp trước. Cả lớp thấy vậy cũng lon ton đi theo. Còn hấn vẫn đứng ôm đống quà trên tay mặt ngu ngơ suy nghĩ "chết thật chứ, sao mình không nghĩ ra sớm hơn nhỉ? Cùng họ Trần mà. Trời ơi Phong ơi là Phong, bình thường mày thông minh lắm mà sao giờ lại ngu thế này chứ???"

Khanh thấy hấn vẫn đứng như trời trồng thì huých nhẹ vào vai hấn

-Đi thôi, nghĩ gì mà đứng như trời trồng thế?

-À...à...không có gì-hấn luống cuống bước đi

-Hãy, nói nghe, tôi biết cậu là hôn phu của Hân từ trước rồi-Khanh thông thả nói

-Vậy sao lại...

-Vì tôi muốn thử xem, cậu có ghen tôi với Hân như cậu đã từng ghen với anh Kiệt không thôi-Khanh nói rồi cười nham nhở.

-Ồ...-hấn không biết nói gì nữa luôn. Ghen với cả 2 người anh họ của nó, xấu hổ chết được

-2 người kia có đi mau không há????-nó thấy hấn và Khanh bước chậm chạp đằng sau thì quay lại hét. Thế là 2 chàng cuống cuống đi nhanh để đuổi kịp mọi người.

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện rôm rả đến cổng trường thì gặp Nhã Vy cùng Hải Minh và 2 cô bạn có vẻ như đang chờ xe tới rước.

Vừa thấy nó đi cùng 2 anh chàng đẹp trai hiếm có (hấn và Khanh) thì nổi cơn ghen tỵ.

-Haiz, đúng là người đẹp có khác, đi đâu cũng được những anh đẹp trai vây quanh nhỉ-cô ta nói đến nó

-A, cảm ơn cô nhé, được Á QUÂN khen, tôi thấy thật vinh dự-nó cười đáp lại không quên nhấn mạnh 2 từ Á QUÂN ý nói cô ta cũng chỉ là kẻ thua cuộc

Nghe nó nói vậy, Nhã Vy tức tối nắm chặt 2 bàn tay lại

-Con khốn, mày cứ chờ đó, tao sẽ không để mày yên đâu-Nhã Vy buông những lời khiếm nhã khác hấn với hình tượng tiểu thư đài các hằng ngày của cô ta. Dù sao ở đây cũng chỉ có lớp nó và những người quen nên cô ta không cần phải đóng kịch làm gì nữa

-Ôi ôi, thật không ngờ 1 tiểu thư đài các lại có thể nói những lời như vậy. Thật thất vọng, thất vọng quá đi-nó giả bộ ngạc nhiên lắc đầu

-Mày...-cô ta tức tối nói không nên lời dơ tay lên định tát nó thì bị hấn nắm lấy bàn tay(quà được chuyển hết qua cho Khanh) lạnh lùng nói

-Này, cô ấy nói không đúng sao? Là tiểu thư danh giá thì nên cư xử sao cho đúng mực. Lý Nhã Vy ạ!

-Buông tay cô ấy ra-Hải Minh cố đẩy tay của hắn ra khỏi tay Nhã Vy

-Hừ, tôi đây cũng không muốn cầm nó đâu-hắn nói rồi lạnh lùng đẩy ra làm cô ta ngã xuống đất rồi phúi phúi tay mình.

-Mấy người coi chừng đó.-Thư vừa đỡ Vy dậy vừa liếc mắt cảnh cáo bọn nó

-Tôi sẽ chờ-nó khinh khỉnh đáp rồi bước đi. Cả lớp cũng đi với nó

Nhã Vy được đỡ dậy, phúi tay chậm rãi nói đủ to để cả lớp nó đi trước đều nghe thấy

-Vậy thì cứ chờ đi "công chúa ngủ trong rừng" ạ. Để xem ai là hoàng tử của cô!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Câu nói của Nhã Vy làm nó khựng lại 1 giây, ánh mắt chợt sắc lạnh trong giây lát, nhanh đến nỗi không ai nhìn thấy được. Rồi lại bước chân đi như bình thường.

-Tôi biết tôi đẹp như công chúa mà-nó quay lại cười như thiên thần rồi nói một câu làm cho Nhã Vy càng tức tối còn cả lớp thì phì cười.

"Để coi cô sẽ làm gì được tôi và cứ chờ xem tôi sẽ làm gì cô" nó suy nghĩ.

Mọi người nhanh chóng đi bán hết những món quà mà nó được tặng, không hề giữ lại cho mình bất cứ món quà nào cả. Tổng giá tiền bán được khá cao 134 triệu. Cũng phải thôi, toàn người giàu có tặng toàn những món quà đắt tiền, mà quà nó nhận được đâu phải ít. Cả lớp cùng nhau đi siêu thị mua nhiều quà bánh ngon như lời dặn của nó rồi bắt xe buýt đến nơi mà nó hứa dẫn cả lớp đi.

-Wow, cứ cái đà này giàu mất thôi Hân ạ-Thanh trêu nó

-Chà chà, nếu mình mở 1 cửa hàng để buôn bán chắc giàu-nó giả bộ đưa tay lên vuốt cằm ra chiều suy nghĩ

-Thôi đi cô nương, em còn chưa đủ giàu à-hắn cốc đầu nó

-Ui đau, anh thì biết gì, đó là của ba, của anh hai tui làm ra chứ có phải của tui làm ra đâu mà kêu tui giàu. Hừ-nó ôm đầu nói lại hắn.

-Ồ hay, mấy món quà này cũng là người ta tặng chứ có phải em làm ra đâu-Khanh cũng hòa với hắn chọc nó

-Thì....ai biểu họ tặng đâu-nó cãi bướng

Mọi người chỉ biết lắc đầu cười, nó thật cái gì cũng nói được mà.

Sau 15 phút đi xe buýt, cả lớp bước xuống rồi đi bộ thêm khoảng 10 phút nữa. Hiện lên trước mắt mọi người là 1 căn nhà 2 tầng màu xám khá cũ, căn nhà cũng nhỏ chứ không to. Ở phía ngoài là vườn hoa với đủ màu sắc và một vườn rau xanh mướt đối lập hẳn với căn nhà. Bước vào căn nhà mọi người thấy một người phụ nữ khoảng ngoài 40 đang cho 1 bé trai bú bình sữa, còn các bé khác thì đang ăn cơm rất ngoan ngoãn. Bỗng có 1 bé lên tiếng:

-A, chị Hân đến kìa

-A, chị Hân, em nhớ chị Hân

-Chị Hân ơi

....

Nghe bé kia nói, mấy bé khác nhao nhao lên gọi tên nó. Đặt đồ xuống, nó lễ phép

-Con chào dì Mai

-Hân lại đến đó à con-di Mai cười hiền rồi quay qua cả lớp-Chào các con, các con là bạn của Hân à

-Dạ, chúng con chào dì ạ-cả lớp cùng nhau chào người mà nó gọi là dì Mai

Bỗng có một bé gái chạy đến ôm chầm lấy nó

-Chị Hân, bé Su nhớ chị Hân lắm lắm-cô bé vừa ôm nó vừa nhõng nhẽo nói

-Chị Hân cũng nhớ bé Su nhiều nhiều luôn-nó hiền lành cười với bé

-Em cũng nhớ chị Hân.

-Em nữa, em nhớ chị Hân hơn

-Không phải. Là Nu thương chị Hân nhất

-Bi thương chị Hân hơn

....

Vậy là mấy đứa nhỏ cứ nhao nhao cả lên, ai cũng bảo mình thương và nhớ nó hơn, không ai chịu nhường ai.

-Thôi thôi, ai cũng thương chị Hân hết, được chưa nào?-Dì Mai lên tiếng giảng hòa

-Dạ-các bé đồng thanh đáp

-Vậy bây giờ các con có muốn chị Hân thương nhiều hơn không?-dì Mai bắt đầu "dụ" mấy đứa nhỏ

-Dạ có ạ-lại đồng thanh trả lời

-Vậy mấy đứa lại ăn com ngoan tiếp đi nào, ai ngoan thì chị Hân thương nhiều, không ngoan là chị Hân không thương nữa đâu. Phải không chị Hân?-Dì Mai quay qua nó nháy mắt

-Đúng rồi, ai ngoan chị mới thương, mới có quà-nó nói rồi cười

Mấy đứa nhỏ nghe vậy liền chạy lại ăn com ngoan ngoan như lúc đầu, không còn nhao nhao nữa. Cả lớp thấy vậy thì lác đác cười, mấy đứa nhỏ đúng là dễ thương quá mà. Còn hân thì tìm đập lỗi mấy nhíp khi thấy nụ cười hiền của nó khi nói chuyện với mấy bé, lúc đó nhìn nó như thiên thần vậy. Không chỉ có hân mà Quân gần như cũng bị nụ cười của nó "hớp hồn" làm tim cậu đập chệch đi mấy nhíp "chết tiệt, mình sao vậy nè. Không được, không được. Cậu ấy đã có hôn ước, mình không thể chen vào. Mình chỉ coi cô ấy là bạn. Đúng rồi, mọi người đều là bạn, là bạn thôi"Quân tự an ủi mình, bỗng cậu nhớ lại ánh mắt như hút hồn của nó khi cậu đang hiểu lầm ba mình. Hình ảnh đó cứ quanh quẩn trong đầu cậu làm cậu khó chịu lác đác đầu, cố xua đi những hình ảnh đó, cậu không muốn là người thứ ba

-Quân, cậu sao vậy?-Tuấn mập đứng kế bên thấy biểu hiện lạ của Quân thì hỏi thăm

-Không có gì đâu, mình hơi nhức đầu tí thôi-Quân chối

-Ừ, mệt thì cậu nên nghỉ ngơi đi kẻo bị gì mọi người lại lo.

-Ừ, cảm ơn cậu

Trong lúc mấy đứa nhỏ ăn thì cả bọn kéo nhau lại làm quen với từng bé rồi hỏi han đủ điều. Còn nó thì kéo dì Mai ra ngoài vườn. Ở đây là một vườn rau có rất nhiều loại rau củ do chính tay dì Mai trồng và chăm sóc.

-Có chuyện gì vậy con?-dì Mai hỏi nó

-Dì cầm lấy chút quà của con để tu sửa lại căn nhà cho các em-nó không dài dòng vào luôn vấn đề rồi dúi vào tay dì 1 túi nhỏ màu đen.

-Thôi con ạ, dì không nhận được đâu. Con giúp mái ấm nhiều quá rồi, dì không thể nhận sự giúp đỡ của con nữa-dì Mai lắc đầu từ chối

-Dì cứ nhận mà chăm cho mấy bé-nó cứ dúi túi tiền vào tay dì Mai

-Nhưng...

-Dì đừng có nhưng gì nữa mà. Dì cứ cầm đi. À hay dì cứ coi như là con cho các bé nhà, vậy là dì cầm giùm mấy đứa nhỏ nên dì không được từ chối đâu đó-nó nói một đặng

-Dì...cảm ơn con-di Mai cuối cùng cũng nhận tiền nó đưa cho

2 người cùng tiến vào bên trong, các bé đã ăn com xong. Bé nào cũng ngoan, ăn com xong biết tự động dọn xuống không cần ai nhắc nhở. Cả lớp cùng nhau chơi đùa và phát quà cho mấy bé rất vui vẻ.

Ai cũng yêu quý mấy bé vì nét dễ thương đáng yêu của mấy bé và mấy bé cũng rất quý cả lớp. Mọi người cùng nhau chơi đùa vui vẻ mãi đến 5h chiều mới chịu cùng nhau ra về trong sự "hú kéo" của mấy bé nên cuối cùng phải 5:30 mới có thể "dứt khoát" ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngõm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Về đến nhà nó mới nhớ là hôm nay ông hẹn nó tới nhà ăn com cùng ông. Lật đật chạy vào nhà tắm rửa sạch sẽ, sửa soạn thật đẹp. Xong xuôi đầu đó, nó bước xuống nhà thì gặp ba nó và Gia Bảo đang đứng đợi, có cả hấn nữa

-Đúng là con gái, sửa soạn gì mà lâu quá đi-Bảo than thở

-Kệ em, ai biểu anh đợi đầu-nó cãi lại

-Đến nhà ông mà để em đi sau cho ông "chém" anh chết à?

-Thôi được rồi hai đứa. Chúng ta đi mau không ông lại đợi lâu-ba nó lên tiếng giảng hòa

-Dạ!-2 anh em đồng thanh.

-Ế? Anh đi đâu đây?-nó thấy hấn cùng đi với gia đình mình thì ngạc nhiên hỏi

-Đến nhà ông-hấn thân nhiên trả lời

-Ai cho anh đi.-nó chống nạnh nói với hấn

-Ba cho, ông cho, anh hai cho-hấn vừa nói vừa cười hơi...đều đều

-Hơ, ai là ba anh, ai là ông anh, ai là anh hai anh hả?

-Đây nè, ba nè, anh hai nè-hấn vừa cười vừa chỉ vài ba nó và Gia Bảo

-Ai cho anh nhận vợ, đây là ba tôi, là anh hai tôi. Nhá!!!

-Thì ba với anh hai em thì cũng là ba với anh hai anh mà-hấn nháy mắt cười đều với nó

-Anh.....-nó tức đến đỏ cả mặt

-Anh sao? Ôi, em đỏ mặt kìa. Anh biết mà, thích anh rồi chứ gì.-hấn được đà tiếp tục chọc nó. Đầu phải lúc nào cũng chọc được nó đâu, phải tận hưởng chứ.

Nó tức muốn xi khối liền đập một cái thật mạnh vào chân hấn rồi bỏ đi thẳng ra xe.

-Ai da!-hấn la lên nhưng miệng thì vẫn cười nhìn theo dáng nó đi. Cũng may nó không thích mang cao gót, không thì không biết chân hấn giờ thế nào nữa

Ba nó và Gia Bảo sau một hồi xem kịch và cười khúc khích thì cũng nhanh chóng đi theo nó ra xe.

Cả con đường từ nhà nó đến nhà ông, nó không nói một câu, mặt cứ hầm hầm tức tối làm ba người trên xe muốn cười nhưng không dám cười to, sợ nó giận lên thì khổ.

Đến nhà ông, mọi người đang chờ gia đình nó ở phòng ăn. Có đầy đủ cả 2 bác và 2 anh họ nó nữa. Vừa vào đến là nó đã xả vào lòng ông nũng nịu

-Ông ơi, con nhớ ông quá à!!!

-Ông cũng nhớ cục cưng của ông lắm-ông vừa cười hiền trả lời nó vừa véo nhẹ cái mũi nhỏ xinh của nó.

-Hi hi, à ông ơi, sao ông mời anh ta đến làm gì vậy?-nó vừa chỉ hần vừa hỏi ông

-Thì nó là cháu rể ta, ta phải mời chứ.

-Không có chuyện đó đâu!!! Ai cho anh ta làm cháu rể ông chứ! Hừ-nó hét lên rồi khoanh tay kiêu giạo.

-Ồ, không phải 2 đứa yêu nhau rồi à-mặt ông ngơ ngác

-Hờ? Ai nói ông vậy?-nó cũng ngạc nhiên

Hai bác nó cười khúc khích nãy giờ bây giờ mới lên tiếng

-Thì không phải nó ghen con với Khanh sao?

-Ồ? Cái đó thì kệ anh ta chứ liên quan gì con đâu?-nó phụng phịu

-Ờ thì kệ anh ta, nhưng có ai đó mình rủ mãi mà không chịu qua ngồi với mình ta?-Khanh giả vờ nói....vu vơ

-Á à. Là anh nói đúng không?-nó bắt đầu "sắn tay áo".

Khanh không biết sợ, gạt đầu cái rụp rồi vội vàng bỏ chạy lên phòng khóa cửa lại

-Anh hay lắmmm. Ngon thì ở trên đó luôn điiii! Hừ hừ, tức chết mà-nó tức đỏ mặt, xì khói tai.

Nhìn bộ dạng nó bây giờ cực kì mắc cười làm mọi người nín cười nãy giờ bây giờ nhìn không nổi bật cười ha ha làm nó đã tức còn tức hơn. Không biết trút giận vào ai cho đã tức vì là con cái nhỏ nhất trong nhà mà. Nhìn qua hần thấy hần đang cười tươi nó tức tối chạy đến đập hần "lọt ghế" rồi mới chịu ngồi vào bàn ăn. Bữa ăn diễn ra trong không khí hơi bị...phức tạp. Có những người thì cứ ngồi vừa ăn vừa cười còn có ai đó thì tức tối lấy nĩa đâm nhiều nhất vào miếng thịt. Còn có người thì không dám bước xuống phòng ăn luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Lại một ngày mới. Hôm nay nó cũng đi học với hần, chân nó vẫn còn hơi đau chưa đi xe đạp được nên nó tiếp tục "hành" hần. Vừa bước vào đến cổng trường nó đã gặp những ánh mắt khinh thường, miệt thị từ bọn con gái và những ánh mắt thương cảm từ bọn con trai. Nó đang thấy rất lạ vì từ trước giờ chưa có ai nhìn nó với ánh mắt khinh thường đến mức này cho dù nó là học sinh nhận học bổng. Đánh mất một vòng quanh sân trường, nhận cả hàng trăm tia miệt thị. Cuối cùng nó phát hiện ra "nguyên nhân" là ở bảng thông báo của trường nó liền đi cả nhắc tới. Nó vừa đi một đoạn ngắn thì hần lại đỡ nó đi, đang vội nên nó cũng không nói gì.

-Ha, đúng là hồ ly mà. Chắc ý mình có chút nhan sắc nên "câu" hết anh này đến anh khác chứ gì-một giọng nữ cất lên.

-Hừ, đáng khinh. Nghèo mà cứ đòi tèo cao, có ngày té đau cho mà coi.

-Nói gì nữa, hồ ly mà. Một anh làm sao đủ được

-Không hiểu sao ả ta lại có thể vào được trường này nữa.

-Ha, bà không thấy cô ta câu dẫn cả chủ tịch trường à? Không biết có phải điểm số thật của cô ta nữa không kìa

-Có lý. Có khi là bán thân mà vô trường này cũng nên, hahaha

.....

Những lời bàn tán với những lời lẽ cay độc được thốt ra từ miệng của những người con gái nhưng nó chẳng thèm để ý làm gì, cứ ung dung để hần dìu đi, thậm chí còn cố ý dựa sát vào người hần để trừu tức mấy nhỏ kia làm mấy nhỏ đó tức điên lên vì ghen tị.

Nó giờ đã ở trước bảng thông báo của trường. Trên đó là những tấm hình nó đi cùng hần, tấm hình nó đang kéo tay Gia Bảo khi đi cắm trại, tấm nó nói chuyện với Kiệt và cả Khanh nữa, ngoài ra còn có sơ yếu lý lịch của nó nữa.

-Trần Gia Hân, cha là Trần Nhân (hồ sơ giả nên cái gì cũng giả, có tên nó là thật thôi) làm nghề thợ xây. Mẹ mất sớm, anh là Trần Nhật đang thất nghiệp. Xem ra gia thế của nữ hoàng sắc đẹp cũng ghê nhỉ?-Nhã Vy không biết từ đâu xuất hiện đọc sơ yếu lý lịch của nó rồi mĩa mai. Đi với cô ta tất nhiên còn có 2 à bạn thân và cả Hải Minh nữa.

-Cô im đi. Chẳng lẽ ai vào trường này cũng phải giàu có như cô sao?-Nhi cùng cả lớp bước đến lên tiếng bênh vực nó.

-A, đông quá, sợ quá-cô ta làm thái độ giả vờ sợ sệt rồi lại cười to kiểu đầy khinh miệt-haha, cũng là một loại như nhau, bênh nhau là đúng rồi, hahaha

-Hahaha-2 cô bạn của Nhã Vy cũng cười theo cô ta. Hải Minh thì vẫn theo phong cách cũ, nhếch môi nhìn tui nó cũng đầy khinh miệt.

-Thợ xây không phải là nghề sao?-nó nhún vai trả lời tinh bơ-nó còn cao quý hơn gấp vạn lần những kẻ nhờ dôi trá mà trở nên giàu có.-Nó nói mà nhìn Nhã Vy đầy ân ý.

-Ừ đúng rồi, thợ xây thì có làm sao đâu

-Cũng là nghề mà

-Yêu anh đi em, anh không quan trọng gia thế đâu

-Làm người yêu anh đi, anh sẽ cho em tất cả

-Yêu anh đi, anh không đòi quà

.....

Bọn con trai nghe nó nói thì lại nhao nhao lên làm Nhã Vy và bọn con gái tức điên lên

-Hừ, cô cũng giỏi nhỉ, "câu" được không biết bao nhiêu là đại gia-vẫn là ý khinh miệt, Vy nói đều nó

-Cô im đi, cô không đủ tư cách để nói cô ấy đâu-hắn tức giận lớn tiếng khi thấy Vy cứ khinh miệt nó rồi dìu nó đi vào lớp. Cả lớp thấy vậy cũng đi theo

Bọn con gái thấy nó được hắn bênh vực thì tức tối rửa thắm trong miệng không dám nói to vì sợ hắn nghe thấy. Chỉ có Nhã Vy tức giận vì bị hắn mắng không biết trời cao đất dày là gì, lớn tiếng hét với theo:

-Đúng là đồ không có mẹ dạy dỗ, chỉ giỏi dụ trai!

Nghe câu nói của Nhã Vy, nó đứng khựng lại, mọi người đều mở to mắt nhìn Vy, tất cả đều im lặng. Hắn giờ đã rất tức giận khi Nhã Vy dám nói nó như vậy, Khanh đứng đằng sau nó và hắn, quay người lại nhìn chằm chằm vào cô ta với ánh mắt không thể lạnh hơn

-Cô vừa nói gì?

Nhìn ánh mắt của Khanh bây giờ làm cô ta rùng mình, nhưng vì danh dự của một đại tiểu thư con nhà danh giá, cô ta vẫn tỏ ra không sợ hãi mà trả lời

-Tôi nói nó là đồ không được mẹ dạy dỗ, chỉ giỏi dụ trai. Có khi mẹ cô ta cũng như cô ta mà thôi.

Chát!!!

Một tiếng "chát" khô khốc vang lên. Má của Nhã Vy bây giờ đã đỏ ửng hẳn rõ dấu 5 ngón tay. Nhìn lại người đã tát mình, cô ta sùng sờ. Mọi người sùng sờ. Không ai ngờ người tát Nhã Vy không phải Khanh cũng chẳng phải hắn. Nó cũng khá ngạc nhiên khi thấy người tát cô ta lại là Hoài Như. Mọi người không khỏi bất ngờ.

Nhã Vy bàng hoàng ôm má của mình sùng sờ nhìn Hoài Như mà không thốt lên được từ nào

-Đù rồi, dừng lại đi-Như nói giọng chậm rãi bình thường giống như cô chưa hề tát Vy một cái nào cả

-Sao Vy phải nghe loại cặn bã như cô chứ-Thư lên tiếng bênh cho Vy

-Cô là gì mà dám nói với chúng tôi như vậy-Thanh Hương cũng tức tối khi thấy Như dám tát Vy

Sau 5s bàng hoàng, Nhã Vy nhếch môi cười đều

-Cùng một loại, không việc gì tới cô

-Tôi đã cảnh cáo. Không nghe? Tùy-nói rồi Như quay người đi trước. Nó thấy vậy cũng đi theo. Nó thấy có gì đó không ổn ở đây, sao Như lại tát Vy thay nó chứ? khó hiểu. Cả lớp đều thấy khó hiểu.

*****

Vào đến lớp, mọi người lại tiếp tục xúm vào một chỗ, hần thắc mắc lên tiếng

-Hồ sơ này ở đâu ra vậy? Anh Bảo làm hồ sơ khác mà????

-Tự sửa-nó trả lời tỉnh bơ

-Sao lại sửa?

-Hồ sơ giả kia anh Bảo làm khôn lắm, anh ấy ghi là anh trai được nhận học bổng từ trường Harvard. Ghét, sửa lại thành thất nghiệp cho chưa

-Trời!!!-cả lớp bó tay với nó

-Hề hề. Ồ mà này. Như, này liệu thế?-nó chuyển chủ đề qua Như

-Gi đâu. Nói chuyện thấy ghét. Ngửa tay, tát phát cho đã ngứa-Như cũng nhe răng ra cười trả lời tỉnh bơ

Thua, thua với cái lớp này mất thôi, chắc lây cái tính nghịch ngợm, thất thường của nó hết rồi

-Ủầy, mà cậu dễ yên được à lớp trưởng, tớ thấy cô ta ngày càng lão rồi đó-Thanh có ý kiến

-Từ từ rồi mình cũng "xử đẹp" cô ta thôi. Lão quá, lão không chịu nổi-nó nói làm mọi người bật cười. Biết thế nào nó cũng "trả thù" mà.

Reeng...Reeng...!!!

Mọi người tập trung học, dù gì thì cũng gần thi rồi, không học thì có mà chết. Vào trường Mary cũng giống như đánh cược số phận của mình vậy. Học đủ tiêu chuẩn của trường thì tương lai sáng rạng, còn không đáp ứng được thì chỉ có cách tìm việc gì đó mà sống chứ không thể nào học tiếp được nữa vì không trường nào dám nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Cuối buổi học mọi người được nhà trường thông báo nghỉ 1 tuần để chuẩn bị cho kì thi sắp tới. Mọi người ai về nhà nấy. Hần lại phải đèo nó trên chiếc xe đạp và tất nhiên là vẫn bị nó "hành" khi thì néo, khi thì đánh.... Làm hần ức chế nhưng vẫn cố chịu đựng. Cuối cùng cũng về đến nhà, nó thông thả đi vào nhà, hần thì thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng....có gì đó không ổn thì phải.

-Ê? Em....đi bình thường được rồi sao?-hần ngạc nhiên khi thấy nó thông thả đi một cách hết sức bình thường.

-Tất nhiên, nghĩ sao mà "què" mãi được. Đi được từ hôm qua rồi cơ. Có anh ngờ ngờ nên mới không biết đó. Há há-nó nói rồi cười một cách bá đạo làm hần ức chế vô cùng. Máu lên tới não, nóng cả mặt.

-Em....

-Plè-nó le lưỡi làm mặt xấu rồi nhanh chóng chạy vào nhà.

-Em được lắm, coi chừng anh đó-hần hét rồi cũng chạy theo nó

-Hehe. Anh làm gì được tôi, plè plè-nó quay lại chọc hần cái nữa rồi nhanh tay mở cửa phòng ra chui vào rồi khóa trái cửa lại.

-Mở ra, em....đồ chơi xấu-hần cúi lên đập cửa phòng nó nhưng chỉ nhận lại được điệu cười man rợ của nó "há há há"

Làm vẻ tức tối hần dậm chân "bịch bịch" đi về phòng nhưng mặt thì cười rõ tươi. Khoảng cách giữa nó và hần ngày càng được thu hẹp lại rồi. Chắc ngày "rước nàng về dinh" không còn xa nữa đâu.

Nó nghe tiếng hần dậm chân thì cười khúc khích trong phòng, vòng tay ôm con mèo dưới chân lên bỗng nó xoay vài vòng rồi ôm con mèo ngã lăn xuống giường

-Meow....

-Miu Miu tục tung, xuong MiuMiu quá hà-nó vuốt vuốt cái mũi con mèo làm con mèo kêu "rừ rừ" vì thích.

-Chà, nói sao nhĩ...ừm...Miu Miu à, hân ta thì cũng được. A ha ha, nghĩ đến cái mặt hân lúc nãy kia, "cung" chết được-nó vừa ôm mèo vừa đọc thoại vừa nhớ lại khuôn mặt hân lúc nãy rồi cười cười (cũng hơi...điên điên nhẽ =)))

Cứ như vậy, nó hết nói cái này đến nói cái nọ với con mèo rồi ôm, rồi vuốt rồi nựng con mèo, cuối cùng là cả chủ lẫn mèo ôm nhau ngủ luôn ==".

****

Sáng hôm sau nó vừa dụi mắt vừa bước xuống nhà trong bộ đồ ngủ hello kitty cực dễ thương.

-Con chào ba, chào anh hai, chào dì năm-nó chào mọi người rồi kéo ghế ra ngồi xuống, bỗng thấy thiếu thiếu-Ê, anh ta đâu?

-Chào con gái, thằng Phong nó về bên nhà nó rồi, vài hôm nữa bama nó về Việt Nam nên nó phải về nhà chuẩn bị trước.-ba nó vừa cười hiền vừa trả lời nó.

-Có nhà mà không chịu ở, cứ ở ké nhà người ta, xì-nó bĩu môi nói, ngoài mặt là vậy nhưng trong lòng bỗng thấy buồn buồn, thiếu thiếu. Thảm trách hân đi mà không báo một tiếng

-Vậy mà có người không thấy là hỏi liền đó thôi-Bảo giả vờ nói...vụ vờ

-Không thấy thì hỏi thôi,đi rồi cũng tốt, đỡ chật nhà- nó thản nhiên trả lời

-Ừ, rồi hôm nay ở nhà 1 mình nhá cung, lát nữa anh và ba phải đến công ty rồi-Bảo nhéo má nó nói

-Đau! Anh hơi liều rồi đó nhá-nó lườm Bảo làm Bảo chỉ biết cười trừ-ở nhà một mình cũng khỏe, tý nữa lên phòng....ngủ tiếp, hờ hờ

-Cái con bé này, lớn đầu còn ham ngủ, ngủ như heo ai thêm rước -Bảo lại chọc nó.

-Không ai rước thì em ở với ba luôn. Ba ha, con gái ở với ba suốt đời luôn, ha ba ha-nó quay qua ba nó ôm cánh tay nũng nịu

-Thôi, ba không dám nhận cái "phước" lớn vậy đâu-ba nó cũng chọc nó, giả vờ hốt hoảng xoa tay.

-Baaaa!!!!-nó hét lên

-Haha, chọc con tý thôi, chỉ sợ sau này con lại "ba ơi, con muốn lấy chồng" lại bỏ ông già này một mình thôi.

-Không có đâu, mà nếu con có lấy chồng thì còn có anh hai và chị dâu mà. Phải không hai...-nó quay qua Bảo nói, mặt đều đều (ba nó chưa biết Bảo và Nhi là 1 cặp)

-Ơ...sao lại lôi anh vào-Bảo ngờ ngác

-Thì anh cũng phải đưa chị dâu về cho ba coi mắt rồi nhanh chóng rước chị dâu về dinh nữa chứ

-Bảo có bạn gái rồi hả? Sao ba không biết?

-Có rồi ba, xinh lắm, dễ thương cực kì, giỏi giang, hiền thực, nhu mì, đáng yêu, con nhà danh giả....-nó tuôn ra 1 đống toàn những lời lẽ tốt đẹp để nói về Nhi.

-Chà, ai mà lại được con gái ba khen lấy khen để thế nhĩ, làm ba cũng tò mò quá-ba nó cười nhìn Bảo

-Dạ, là Ái Nhi đó ba-Bảo ngại ngừng gãi đầu

-A, Ái Nhi à, ha ha, được, ai chứ con bé này thì không có gì để nói rồi, haha, ba duyệt ba duyệt-ba nó vỗ đùi cười khoái chí

Nó quay lại nhìn Bảo, mắt thì đều đều, ngón cái và ngón trỏ cứ xoa xoa vào nhau ý nói "công em lớn, trả công đảng hoàng đó nhá" làm Bảo méo mặt.

-Thôi ba đi làm đây, con ở nhà đừng quậy phá gì đó nhá-ba nó nhìn đồng hồ rồi đứng dậy, không quên dặn dò nó

-Ba làm như con phá lắm á-nó chu mỏ nói lại

-Còn không à, dặn ai chứ dặn em thì không bao giờ thừa đâu-Bảo trêu nó rồi quay qua ba-mình đi thôi ba

Thế là 2 ba con cùng nhau đi ra xe để lại nó ngồi 1 mình ở bàn ăn khỏe môi cứ giật giật, bất thành hình nó hét lên

-Gia Bảo, anh chết đi!!!!

Làm Bảo nhà ta đi 1 đoạn khá xa rồi cũng phải giật mình quay qua ba nói:

-Chắc đồ đạc trong nhà rơi rụng hết rồi á ba ha. Sức công phá quá lớn mà.

-Có lẽ, con phải chịu trách nhiệm mua lại những món đồ đổ bể đó nha-ông Tài cười cười nói

-Ồ, sao lại là con?-Bảo ngờ ngạc hỏi lại.

-Thì tại con nên Gia Hân mới tức giận hết lên như vậy còn gì. Không đòi con thì đòi ai đây.

-Ồ....-Bảo đứng tại chỗ luôn

-Con có lên xe đi chung với ba không, hay đi riêng để ba đi trước.-ông Tài đã ngồi yên vị trong xe mà Bảo cứ đứng ngờ ngạc nên ông giục

-Ồ...có ạ-Bảo nói rồi nhanh chóng lên xe đến công ty.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Hắn hiện tại đang phải ở nhà kêu người đến dọn dẹp lại căn nhà để chào đón ba mẹ về nước. Nói là "để chào đón" nhưng thực ra là ba mẹ hắn bắt hắn về coi nhà trước khi họ về làm hắn phải xa nó nên hiện tại tâm trạng hắn không được tốt cho lắm.

-Dọn dẹp này! Bắt về nhà này! Làm xa "vợ" này!-cứ sau 1 câu nói là hắn lại lấy cái kéo cắt mất 1 nhánh cây cảnh mà ba hắn cực kì yêu quý.

-Trời ơi, nghĩ sao vậy trời, nhà có cái quái gì đâu tự nhiên bắt về coi là sao tròiiii-hắn nhìn lên trời cảm thán. Thật ra là bama hắn bắt hắn về chứ ông trời có biết gì đâu.

-Không biết giờ này cô ấy đang làm gì nữa, không có mình cô ấy vui hay buồn? Có nhớ mình không-hắn cứ ngồi lảm bảm như thằng dờ làm mấy người đến dọn dẹp chỉ biết lắc đầu tội nghiệp kiểu như "đẹp trai mà hư học. Tội" á.

****

Còn nó thì sao? Nó giờ cũng đang vô cùng vô cùng chán nản

-Trời ơi, sao mà chán vậy nè, hic-nó vùi mặt vào cái gối than thở

-Miu miu ơi, dậy chơi với chị đi, chán quá-nó lấy tay cào nhẹ vào bụng con mèo đang ngủ.

-Meow...-con mèo đuổi người ra meo 1 tiếng rồi lại tiếp tục cuộn tròn người lại...ngủ tiếp.

-Hic, cung cũng bỏ chị 1 mình à-nó nói giọng vô cùng tội nghiệp

Quá chán nản nó bước ra khỏi phòng tính ra vườn chơi, nhìn qua phòng kế bên tự nhiên nó thấy nhớ nhớ hân. Trí tò mò nổi lên, nó nhìn trước ngõ sau rồi âm thầm bước đến chỗ cánh cửa, kĩ lưỡng ngó lại lần nữa (rõ khổ, làm việc mờ ám sợ bị phát hiện). Cơ mà nhà nó giờ này làm gì có ai, chỉ có nó và bà Năm ở trong bếp thôi. Bàn tay nó cầm lấy nắm cửa, xoay nhẹ....Bàn tay vẫn giữ nắm cửa nhưng trên mặt nó đã xuất hiện mấy vạch đen, khóe miệng nó giật giật. Cửa đã bị KHÓA! Thật là làm nó mất công ngó trước ngõ sau, ngó tới ngõ lui mà =.=

Đạp cửa 1 cái thật mạnh, nó hậm hực bước xuống nhà. Lại đi 1 vòng quanh nhà, rồi ra vườn. Cuối cùng cũng không có gì chơi được, nó chán nản lại đi vào phòng nằm phịch xuống giường than thở

-Chán quá! Nếu như có anh ta ở đây thì có lẽ mình cũng đỡ buồn.

-Tự nhiên cũng thấy nhớ nhớ ghê ta, chắc ở quen rồi nên giờ đi cũng thấy thiếu thiếu, thật trống vắng quá đi

Nó cứ nằm đó suy nghĩ về hân, về ngày đầu tiên hân đến, rồi những lúc nó chơi xò hân, rồi hình ảnh hân lúc nào cũng bám theo nó và lúc hân đến cứu nó ở buổi cắm trại, khuôn mặt lo lắng của hân lúc đó làm tim nó lồi đi 1 nhịp nhưng với văn tính ương bướng nó chưa chịu thừa nhận việc hân giờ đây cũng đã có 1 vị trí nào đó trong tim nó rồi.

****

Ở 1 biệt thự xa hoa khác, có 1 người con gái xinh đẹp và 1 chàng trai đang có những dự tính không được "đẹp" cho lắm dành cho nó. Người con gái đó

không ai khác chính là Nhã Vy.

-Hừm, kì thi sắp tới, tôi không thể thua cô ta nữa.-Nhã Vy lớn tiếng nói

-Vậy em muốn gì?-chàng trai cũng chính là Hải Minh hỏi.

-Không thể cho cô ta tham gia kì thi này, chỉ có như vậy cô ta mới biến ra khỏi trường và ngôi vị "nữ hoàng sắc đẹp" sẽ vào tay tôi. Hahaha-Nhã Vy cười 1 điệu cười man rợ mà nếu mọi người trong trường nghe thấy sẽ mất hết hình tượng thực nữ của cô ta mất.

-Em muốn anh cho người bắt cóc cô ta vào ngày thi?

-Đúng! Anh có thể không?

-Vì em, cái gì anh cũng có thể làm, chỉ cần em đền đáp anh xứng đáng-Hải Minh nói, ánh mắt gian tà nhìn Nhã Vy

-Chỉ cần cô ta ra khỏi trường, tôi sẽ là bạn gái của anh. Ok?-Nhã Vy khoanh tay trước ngực, nhàn nhã nói.

-Ok. Quyết định vậy đi. Giờ thì tạm biệt em yêu, anh đi đây-Hải Minh nói rồi nhanh chóng hôn nhẹ lên má Nhã Vy.

-Không tiễn!-Nhã Vy nhếch mép cười ngĩ thâm "đồ ngu, anh chỉ là con cò của tôi thôi, sau khi con nhỏ kia bị tổng khứ ra khỏi trường thì Gia Bảo sẽ là của tôi và anh sẽ chẳng là gì cả. Hahaha".

Vừa bước ra khỏi nhà của Nhã Vy, Hải Minh quay lại nhìn ngôi nhà, miệng nhếch lên cười nụ cười đều quen thuộc

-Em tưởng tôi không biết em nghĩ gì sao, Nhã Vy? Nhưng vì yêu em, tôi chấp nhận làm con cò nhưng ván cò này, nước cuối cùng sẽ là do tôi đi, chứ không phải em.

****

Quay lại với nó, sau khi mất cả tiếng đồng hồ để...nhớ hần, nó cảm thấy chán nản nên quyết định thay đồ đi ra ngoài cho dễ chịu. Diện 1 cái áo crop top và 1 chiếc quần jean lửng được mài rách từ 1/3 đùi xuống gần đến gấu quần, thêm 1 chiếc mũ lưỡi trai nên giờ đây nhìn nó cực kì cá tính pha chút bụi. Xuống nhà leo lên chiếc xe audi r8 của mình, nó lại phải suy nghĩ

-CƠ mà mình đi đâu được nh? Shopping à, nếu vậy thì đến công ty chỗ anh 2 "vo" về là được, đi đâu cho tốn tiền. À há, đến công ty 2 phá mới được, cho chừa cái tội hay chọc ghẹo mình nè. Được rồi, cao ộc BH thắng tiến thôiiiiii-Nó nói rồi lao xe bay vun vút trên đường (chém)

Nói thêm 1 chút là nhà nó kinh doanh rất rất nhiều mặt hàng, tòa cao ốc mà Gia Bảo làm việc chỉ là 1 chi nhánh trong tập đoàn nhà nó nhưng có đến 14 tầng, tầng 14 là tầng của giám đốc còn lại 13 tầng là để kinh doanh các mặt hàng như quần áo, vải lụa, trang sức, nước hoa, mỹ phẩm....

Nó đến nơi, đi thẳng đến thang máy dành cho giám đốc (=.=), tính đưa tay bấm nút trên thang máy thì có 1 anh bảo vệ tốt bụng lại nhắc nhở nó.

-Em ơi, thang máy đó không đi được đâu, em qua bên này có thang máy dành cho khách nè em.

Anh bảo vệ vừa nói xong thì những tiếng xì xầm vang lên

-Coi con nhỏ đó kìa, chắc mới đến lần đầu

-Ừ, quê quá (người ta mặc đồ hiệu không mà quê gì chời)

-Nghĩ sao mà đòi đi thang máy của giám đốc vậy trời.

.....

Nhiều tiếng xì xầm của cả khách hàng lẫn nhân viên vang lên, những ánh mắt kinh bỉ và những cái bĩu môi hướng về nó.

Nó nhún vai bình thản như họ đang nói ai chứ không phải nói mình rồi tiếp tục ấn nút thang máy

-Xin đưa thẻ hoặc đặt dấu vân tay-tiếng phát ra từ thang máy

-Em qua bên kia đi, thang máy này không thể tùy tiện đi được đâu em-Anh bảo vệ tiếp tục khuyên nó

Nó nhìn anh bảo vệ mỉm cười rồi nhìn ra phía những con người đang nhếch môi cười khẩy coi nó như 1 đứa quê mùa lần đầu được bước vào nơi sang trọng (hàng nhà nó chỉ có nhà giàu mới mua nổi)

Nó từ từ rút từ trong ví ra 1 cái thẻ xanh, nhẹ nhàng nói với anh bảo vệ

-Thang máy cho khách thì không thể đến phòng giám đốc-nói rồi nó đặt thẻ vào nơi cần đặt

-Thẻ hợp lệ

Thang máy từ từ đóng lại trước con mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi người đang đứng ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Ở trong thang máy nó đứng cười như 1 con điên ==

-Haha, nhìn mặt mấy người đó ngạc nhiên mà mắc cười dễ sợ. Cũng may mình "chôm" được cái thẻ của anh 2, hí hí.

Ting..Ting...

Nó bước ra khỏi thang máy, đi lại chỗ cái bàn của cô thư kí (do Gia Bảo không thích có ai trong phòng làm việc của mình nên thư kí được xếp ở 1 bàn làm việc phía ngoài phòng giám đốc).

-Chị ơi, em...

Nó chưa kịp nói hết câu thì cô thư kí mặt đã vênh vào lên cắt ngang lời nó

-Ở đây không có chỗ cho con nít!

Cố gắng bình tĩnh, nó hít một hơi dài, nhấn mạnh từng chữ một, giọng đã có vài phần lạnh lùng

-Tôi muốn gặp giám đốc!

-Ồ, nhóc muốn gặp giám đốc à? Có hẹn trước không? Không đúng không, vậy về đi. Giám đốc không rảnh để gặp mấy đứa con nít như nhóc đâu.

Thật ra là vì cô thư kí này thương thầm anh Bảo nhà ta, nay thấy nó đến tìm Gia Bảo mà khuôn mặt lại xinh đẹp nên ả ta ghen ghét, không muốn để nó gặp. 1 phần vì thấy nó còn nhỏ nên khinh thường.

-Cô có quyền?-Nó hỏi ngược lại

-Tất nhiên!-à ta vẫn vênh mặt lên

Tức rồi đó nha, mặt nó giờ đỏ lựng lên vì giận. Bà thư kí này đúng là chán sống rồi mà. Lấy điện thoại ra, nó gọi cho Gia Bảo nói gọn có 4 chữ

-Em đang ở ngoài!

Rồi cúp máy cái rụp. Chỉ 5s sau, Gia Bảo đã mở cửa ra đón nó

-Em đến đây rồi sao không vào luôn, còn gọi cho anh nữa-Gia Bảo cốc nhẹ lên đầu nó trách yêu.

Cô thư kí thấy cảnh này thì đứng hình, đây là lần đầu tiên cô thấy giám đốc nổi tiếng lạnh lùng của công ty dịu dàng đến thế (trong công việc anh Bảo nhà ta khác hẳn lúc ở nhà với nó và Nhi)

-Ui đau-nó lấy tay ôm đầu rồi bắt đầu meo máo-em cũng muốn vào lắm chứ, mà người ta không cho.

-Ai?-Gia Bảo nhíu mày hỏi lại, ai lại dám cả gan không cho em gái yêu quý của anh vào chứ

-Đó, người ta kêu con nít không được ở đây-nó chỉ vào cô thư kí, mặt xị xuống nhìn yêu lắm (cơ mà đang đóng kịch ấy ạ).

Cô thư kí thấy nó mách tội thì hốt hoảng, mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra như tắm

-Giám đốc à, em...-cô thư kí ấp úng không biết phải giải thích ra sao nữa.

Gia Bảo thở dài, đi vào trong phòng làm việc lấy 1 cái phong bì đưa cho cô ta

-Ngày mai cô không cần đến nữa.-nói rồi Gia Bảo đi vào phòng. Nó lại gần cô thư kí, nói nhỏ vào tai cô ta

-Đừng bao giờ khinh thường người khác.

Rồi lon ton đi theo Gia Bảo vào phòng, để lại cô thư kí đứng như trời trồng.

Bước vào phòng Gia Bảo, nó hết ngó cái này rồi lại xem cái nọ, sau khi xem xét khắp căn phòng, cuối cùng nó chui vào phòng nghỉ ngơi rồi nằm trong đó luôn.

-Em làm cái gì vậy? Đừng nói với anh là em lên đây chỉ để ngủ thôi đó nhá-Gia Bảo đứng trước cửa khoanh tay hỏi nó

-Tại ở nhà chán quá, với cái giường này êm quá...-nó mắt lim dim trả lời Bảo

-Bỏ tay em, vậy ở đây đừng có quậy phá anh làm việc đó nha

Nghe thấy 2 từ "quậy phá" nó liền bật dậy hét lớn

-Em không có quậy!!!!

-Đó đó thấy chưa, em mà cứ hét kiểu này thì sập tòa cao ốc này mất-Gia Bảo tiếp tục ghẹo nó

-Anh...anh...-Nó tức đến nói không nên lời.

Đúng lúc này thì điện thoại Gia Bảo reo, không biết bên kia nói gì mà thấy vẻ mặt Gia Bảo thay đổi, trở nên nghiêm túc hẳn

-Ừ, tôi biết rồi, để tôi coi lại. Cậu cố gắng liên lạc với Black, kêu cậu ấy giải quyết vấn đề này cho tôi.

Vừa cúp điện thoại, Gia Bảo lao vào máy tính xem xét tình hình, tay vo thành nắm đấm đập mạnh xuống bàn, miệng phát ra 2 chữ

-Chết tiệt!

Nó thấy Gia Bảo cuống cuống, mặt lộ rõ sự lo lắng và tức giận thì thấy lạ. À mà lúc này Gia Bảo nói với người kia cái gì nhỉ? Liên lạc với Black à? Black chẳng phải nó sao? Vậy là công ty có chuyện gì rồi sao? Lúc này đi nó lại quên cảm theo điện thoại nữa.

-Anh 2, có chuyện gì vậy?-nó lo lắng hỏi

-Dữ liệu mật của công ty đang bị 1 hacker nào đó muốn xâm nhập vào, nếu không nhanh chóng thì họ sẽ ăn cắp được dữ liệu mật mất thôi.-Gia Bảo giải thích với nó, vừa cố gắng ngăn chặn-Chết tiệt, không ngăn chặn được, nếu cứ như vậy thì dữ liệu sẽ bị mã hóa mất thôi. Bây giờ chỉ còn trông cậy vào Black.

Gia Bảo rút điện thoại ra gọi cho ai đó

-Liên lạc được chưa?-trong giọng nói có phần gấp gáp

-....

-Chết tiệt, sao lại không liên lạc được vào lúc này chứ-Gia Bảo giận quá ném mạnh chiếc điện thoại xuống sàn, tay vò mớ tóc trên đầu thể hiện rõ sự tức giận của anh.

-Để em-nó nói gọn lọn rồi đẩy Gia Bảo ra khỏi máy tính

-Lúc này không phải lúc chơi đầu Hân-Gia Bảo nói, vì đang lo lắng nên trong giọng nói có phần gắt gỏng

Nó không nói gì tiếp tục gõ gõ vào máy tính, sau 10p nó quay qua Gia Bảo đang mở 2 con mắt to như mắt ếch ra nhìn nó, lấp bắp

-Sao...sao....

Hiện giờ nó đã chặn được tên hacker kia, không cho xâm nhập vào hệ thống dữ liệu của công ty, ngoài ra nó còn thả mấy con chuột chạy qua chạy lại trên màn hình máy tính làm cho bên kia tức điên.

-Hê hê, không cần phải cảm ơn em đâu, cứ gửi tiền vào tài khoản cho em là được-nó nhe răng ra cười.

-Giúp công ty cũng là bổn phận của em, nên miễn đi nhá-Gia Bảo trêu nó.

-Đó là lý do em không muốn ra mặt-nó phụng phịu

-Nói vậy em là....-Bảo lại thêm 1 phen ngạc nhiên

-Black xinh đẹp, tài ba chính là em-nó đưa tay cái quạt ngang mũi 1 cái tự hào nói

Cốp....

Gia Bảo cốc lên đầu nó mắng yêu

-Vậy mà lâu nay dám giấu 2 nè.

-Ui, đừng cốc nữa, cốc hoài à. Nói ra thì làm gì có thêm "thu nhập" chứ-nó ôm đầu biện minh

Gia Bảo chỉ biết bó tay với nó, thật ra thì tiền của nó đâu có thiếu, nó muốn gì cũng được, tiền tiêu vặt hàng tháng cũng không nhỏ, vậy mà mở miệng ra là cứ tiền tiền, anh thật không hiểu nổi mà.

****

Trong khi 2 anh em nhà nó đang vui vẻ cười đùa với nhau thì trong 1 căn phòng tối, 1 bóng người đập mạnh lên bàn phím máy tính, cả người run lên vì tức giận.

-Khốn khiếp! Nếu không có tên Black đó thì giờ này ta đã có tài liệu mật đó rồi. Hừ, Black hãy đợi đó, rồi cũng có ngày ta hạ gục ngươi và cả cái tập đoàn BH chết tiệt đó!-người đó vừa nói vừa nghiêng răng ken két.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Sáng sớm hôm sau, nó vẫn tiếp tục đến công ty của Gia Bảo chơi, lần này là 2 anh em đi chung nên không ít người bắt đầu chỉ chỏ, nhỏ to nói xấu nó nhưng nó mặc kệ, cứ vậy bước đi không quan tâm, còn giả vờ ôm tay Gia Bảo nũng nịu làm mấy cô kia cứ phải nói là gato hết sức nhưng không làm gì được vì có mặt Gia Bảo ở đó.

-Em đó nha, người ta nói xấu vậy mà cũng không chịu công khai là tiểu thư BH là sao, cứ để người ta soi mói hoài à?-vừa vào phòng Gia Bảo đã vừa mới vừa cốc yêu nó.

-Ai da. Hai nha, mấy hôm nay toàn cốc đầu em không đó nha-Nó ôm đầu lườm lại Gia Bảo.

-Cũng tại em cả thôi, ai bảo đi theo anh, ple-Gia Bảo vừa nói vừa làm mặt xấu trên nó.

-Hai...hừ, không chơi với hai nữa-Nó nói rồi leo lên cái giường trong phòng nhỏ nằm xuống cái "phịch".

-Nè, đến công ty không lo làm việc, còn chiếm phòng nghỉ của anh là sao?-Gia Bảo chống nạnh hỏi nó.

-Hừ, anh hai đi mà làm một mình, ba có bắt em đến đây làm đâu- nó vừa nói vừa lấy điện thoại ra nghịch.

-Á à, không làm việc thì đừng mong có lương nha Black, lười như em chắc phải sa thải sớm (nói vậy thôi chứ việc công ty giao lúc nào nó cũng hoàn thành)-Gia Bảo khoanh tay trước ngực, người dựa vào tường nói, mặt đều hết sức.

-Ây da, nếu công ty không cần em nữa thì em đành nghỉ thôi, cơ mà sau này tên hacker kia có đến thì đừng kêu em nha-nó bình thản nói.

-Em...được lắm đó-Gia Bảo đuôi lý không biết nói gì, nói sao thì nói đúng là công ty rất cần nó.

-Hô hô, em mà-nó còn cười trên tức Bảo-Ể mà chuyển tiền cho em chưa? Sao em chưa thấy tin nhắn báo?

-Lát nữa anh chuyển cho, tiểu thư gì mà cứ mở miệng ra là tiền thôi, thua em luôn-Gia Bảo lại nheo nhẹ vào cái mũi nhỏ xinh của nó.

-Bỏ tay ra! Đó là chuyện của em-Nó đập vào tay Gia Bảo rồi trả lời.

-Không muốn nói thì thôi-Gia Bảo đứng lên làm mặt không quan tâm đi về phía bàn làm việc-Em cứ ở đó chơi đi, anh làm việc đây.

Nó không trả lời, tay cầm điện thoại cứ nhìn chăm chăm vào 1 số điện thoại, là số của hắn! Bàn tay cứ phân vân không biết có nên bấm gọi cho hắn hay không "gọi hay không đây ta? Gọi chắc cũng không sao, gọi đi....trời ạ, mình nghĩ gì thế này, mắc mớ gì gọi cho anh ta, cả ngày hôm qua không một lần liên lạc, mắc gì mình phải liên lạc với hắn chứ. Nhưng nhờ hắn có chuyện gì xảy ra thì sao? Trời ơi, làm gì bây giờ, có nên gọi..." nó đang suy nghĩ không biết nên gọi cho hắn hay không thì bản nhạc chuông điện thoại vang lên, là số của hắn! Nó mừng như bắt được vàng nhưng lại làm bộ không quan tâm cứ để điện thoại reo như vậy.

-Hân, sao không nghe điện thoại đi kìa-Gia Bảo nhắc nhở nó.

-Kệ đi, để coi gọi được bao nhiêu lần-nó nói, sự giận dữ vô hình nào đó trong nó lại nổi lên, nó đang dỗi hắn.

Bảo chỉ biết lắc đầu với cô em gái của mình, đúng là nó còn bé lắm, cái tính con nít không đổi được.

-Alo-sau 5 cuộc gọi nhờ nó mới chịu bắt máy.

Đầu dây bên kia là một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

-Em không sao chứ?-hắn hỏi.

-Sao là sao?-nó hỏi lại.

-Bây giờ em không bắt máy làm anh tưởng có chuyện gì chứ.

-À, chẳng sao cả, chỉ là muốn coi thử kiên nhẫn được bao lâu thôi.

-O? Thôi, em không sao là được rồi, đi chơi không?-giọng hắn phấn chấn hẳn lên.

-Ở đâu?

-Đâu cũng được, tùy em chọn.

-Không phải lo việc nhà nữa à?-nó nói kiểu hơi dỗi

-Xong hết rồi, hôm qua anh cố gắng làm xong hết để có thời gian đi chơi với em nè.

"Thì ra lo hết việc nên mới không gọi được cho mình, ế mà mình cũng không cần anh ta gọi. Được rồi, ở đây cũng chán thôi thì đi chơi cho khỏe" nó nghĩ.

-Được rồi, khi nào đi thì tới chỗ công ty anh Bảo đón tôi-nó trả lời hắn.

-Anh biết rồi, vậy anh chuẩn bị đây, em cúp máy đi.-hắn nói như reo lên.

Nó "ừ" một tiếng rồi cúp máy mang theo tâm trạng vui vui.

30p sau, ở trước công ty BH xuất hiện một chiếc BMW màu đen cực sang trọng. Từ trong xe hắn bước ra làm tất cả mọi người không khỏi suýt xoa, nhất là nữ.

-Trời ơi, mỹ nam bà con ơi-một cô suýt xoa

-Ôi, đẹp ngang ngửa giám đốc chứ đùa-một cô khác nữa lên tiếng.

-Là người mẫu nổi tiếng Duy Phong đó-một người thốt lên.

-Ồ ngoài còn đẹp hơn trên tạp chí nữa-Một cô khác nữa chắp tay trước ngực nói.

....

Rất rất nhiều lời bàn tán+ngưỡng mộ vang lên dành cho hắn. Cũng phải thôi, hôm nay hắn mặc đồ tuy đơn giản nhưng nhìn cực cool, áo thun đơn giản màu trắng khoác ngoài là áo da, quần đen hơi bó cùng đôi giày bata adidas màu đen, trên mặt còn có cặp kính mát gucci, mái tóc bông bênh tự nhiên càng làm tăng nét lãng tử. Không để ý đến mấy bà cô hám trai đó, hắn lấy điện thoại ra gọi cho nó.

-Alo, anh đến rồi nè, em xuống đi

-Ok

Khoảng 10p sau, nó bước ra. Hắn mở cửa xe cho nó. Mọi ánh mắt nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống. Tiếng xì xầm lại vang lên nhưng chủ yếu là nói về nó

-Coi kìa, đúng là hồ ly tinh

-Đúng đó, chắc ý chút nhan sắc nên dụ dỗ đàn ông. (khô thân nó, lúc nào cũng bị người ta nghĩ là dụ dỗ đàn ông trong khi nó có làm gì đâu)

-Hết giám đốc giờ lại đến anh Phong, đúng là không biết xấu hổ

....

Nghe những lời nói đó mặt hấn sa xầm xuống như muốn giết người. Mấy người này thật to gan mà, lại dám nói nó như vậy. Đáng chết!!

Hấn đang định lên tiếng bênh vực nó thì nó lên tiếng trước

-Kệ họ, ta đi thôi.

Dù tức lắm nhưng hấn vẫn nghe lời nó lên xe, khởi động máy chạy đi. Hậm hực trách nó

-Sao em cứ để người ta soi mói, nói xấu mình hoài vậy?-hấn trách nó y như Gia Bảo.

-Anh y chang anh hai. Kệ họ đi, hơi đâu chấp mấy người không đâu-nó nhún vai.

Nghe nó nói vậy hấn cũng không biết nói gì nữa, lặng lẽ quan sát nó. Hôm nay có thật xinh xắn với cái váy trắng dài gần đến đầu gối, đôi giày búp bê đơn giản màu đen, mang thêm một cái giỏ nhỏ xinh bên người nữa, mái tóc đen mượt được xõa tự nhiên. Nhìn nó thật cuốn hút, một vẻ đẹp thánh thiện lại có chút tinh nghịch làm người ta thật muốn ôm vào lòng mà.

-Nè, coi chừng!!!-nó hét lên

Hấn nghe nó hét thì giật mình nhìn về phía trước, nhanh chóng bẻ tay lái sang hướng khác. Suýt tý nữa là hấn gây ra tai nạn rồi, nguy hiểm quá. Do lo ngấm nó mà hấn không để ý đèn đỏ nên vượt luôn, suýt nữa là tông vào người qua đường, may mà nó hét lên.

-Phù!-nó thở phào nhẹ nhõm rồi quay qua hấn gắt-Anh chạy xe kiểu gì thế hả??

-Anh xin lỗi-biết mình sai nên hấn lí nhí nói, chẳng lẽ giờ lại nói do lo ngấm nó nên không để ý chứ.

Thấy hấn xin lỗi nó cũng không nữa chấp nhất gì nữa, lên tiếng hỏi

-Giờ đi đâu?-nó hỏi hấn

-Ừm...hay em chọn đi

-Vậy đến khu giải trí nhé, lâu rồi chưa đi-mắt nó sáng rỡ, cười toe toét nhìn yêu vô cùng.

-Được, vậy giờ ta đến khu giải trí-hấn nói rồi nhấn ga phóng đi (giờ lái xe đường hoàng rồi nên không sao)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Nghịch Ngâm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Ở khu giải trí.

Nó vô tư kéo hấn đi chơi hết trò này đến trò kia, hết câu cá lại đến đập thú...nó còn cố ý lấy cái búa nhựa dùng đập mấy con thú nhô lên để đánh lên đầu hấn nữa cơ, đánh xong còn cười hi hi. Hấn chỉ biết xoa đầu chứ cũng không nổi làm gì nó. Nhìn nó hôm nay thật rạng rỡ.

-Em dám vào kia không?-hấn hỏi nó, tay chỉ vào nhà ma phía trước khi cả 2 đang ngồi ăn kem.

-Hả? À cái đó á, chuyện nhỏ-nó vô tư nói

"Con gái thường sợ ma lắm, chắc là già bộ nói để mình không vào thôi" hấn trầm nghĩ rồi nói:

-Vậy lát mình vào đó nhé.

-Ok-nó vừa ăn kem vừa trả lời.

Sau khi ăn kem, nó kéo hẳn đi 1 mạch đến gần chỗ nhà ma mà không cần hẳn nói gì hết. Tìm 1 góc khuất nó bắt đầu ngồi xuống lấy ra 1 hộp phấn còn mới tinh từ trong cái bóp, bắt đầu bôi bôi, trét trét đánh thật đậm làm hẳn khó hiểu.

-Em làm gì vậy?-Hắn nhú mày hỏi. Cũng đúng thôi, vào nhà ma tự nhiên lôi đồ ra make up à, bình thường cũng có khi nào thấy nó xài mấy cái này đâu. Thật khó hiểu.

-Anh yên lặng chút đi, gần xong rồi-nó vừa nói vừa kẻ mắt đen sì

Nghe nó nói vậy hẳn cũng không để ý lắm nữa, lấy điện thoại ra chơi game chờ nó.

5p sau...

-Xong-nó nói rồi nhìn hẳn cười hi hi làm hẳn chết khiếp.

-Khiếp đi, em vào nhà ma đi dọa ma người ta à?-hắn bắt ngờ khi thấy mặt nó bây giờ, y như ma, tóc thì rũ xuống, mặt trắng toát, mắt đen sì, nó còn lấy son bôi lên khoe miệng cho đỏ đỏ giống máu nữa chứ, lại còn vẽ 1 đường giống như đường chỉ may bên má nữa, hôm nay còn mặc đầm trắng mới ghê chứ. Nhìn nó bây giờ chỉ được miêu tả trong 2 từ thôi "Khùng khiếp".

-Hề hề, đã đi chơi thì phải quấy hết mình chứ, mau mau mua vé rồi vào nhà ma thôi.

Nó không biết lấy từ đâu ra 1 cái mũ lưỡi trai đội sụp xuống che mặt mình lại rồi đẩy hẳn đi mua vé tiện thể mua thêm mấy...cục đá lạnh.

Hắn chỉ biết lác đầu làm theo. Cái tính nghịch ngợm đi đâu cũng chọc phá người ta mà.

Sau khi mua vé, 2 người cùng nhau tiến vào trong nhà ma. Nó và hẳn đứng phía ngoài ngoài gần cửa vào, gỡ mũ ra, xòa tóc xuống, nó đưa tay vào túi đá cho lạnh một chút, chờ người bước vào. Những người vừa mới bước vào nhìn thấy nó thì giật mình, nó còn đưa bàn tay lạnh toát lên chạm vào mặt người ta, độ sợ của mấy người đó phải nói là tăng thêm mấy phần, mặt giờ xanh lè, cắt không 1 giọt máu. Nó từ từ mở miệng, giọng nói trở nên cao vút, trong trẻo nhưng lại rợn người từ từ hỏi từng chữ.

- Các người đi đâu?

Khỏi phải nói cũng biết, mấy người đó thần hồn nát thần tính, sợ chết khiếp vội bỏ chạy thật mau.

Nó cười haha kiểu thích thú lắm, hẳn không nhịn được cũng bật cười. Nó thật...lắm trò mà. Hai người tiếp tục đi, nó giờ đã đội nón lại bình thường, những con ma góm ghìếc bắt đầu hiện ra dọa nó và hẳn. Hẳn vẫn bình thản đi, còn nó không những không sợ mà còn tỏ ra thích thú, thậm chí nó còn đưa bàn tay còn hơi lạnh của mình chạm vào mặt mấy con ma đó, miệng mấp máy.

-Bằng hữu...

Làm mấy con ma giả đó cũng giật mình nhưng vì làm việc trong nhà ma, được luyện độ can đảm nên cũng vẫn bình tĩnh tiếp tục dọa. Cái nón rơi ra, tóc nó xòa lòa xòa thêm cái kiểu trang điểm của nó làm con ma kia bị đơ, nó nhanh chóng lướt qua thật mau làm họ sau khi tỉnh lại không thấy nó đâu càng tăng thêm độ hoang mang. Hẳn đi cách nó 1 đoạn để mấy người kia khỏi phát hiện, thấy nó dọa người như vậy thì lác đầu bó tay. Nó tiếp tục dọa thêm không biết bao nhiêu là người nữa rồi mới nhanh chóng đội mũ lên đi ra khỏi nhà ma, chạy nhanh về phía nhà vệ sinh để tẩy trang. Xong xuôi nó bước ra nhìn hẳn cười toe, dơ 2 ngón tay trước mặt tình nghịch.

-Thế nào? Vui không?-nó hỏi hẳn, miệng vẫn nhe răng ra cười.

-Anh thua em rồi đó-hắn vừa cười vừa lác đầu-Nghịch hết chỗ nói mà.

-Kaka, không nghịch thì đâu phải Trần Gia Hân-nó cười điệu cười khùng bỏ tiếp tục nắm tay hẳn dắt đi chơi đủ trò cho đến khi khu giải trí gần đóng cửa 2 người mới chịu đi về, kết thúc 1 ngày quậy phá của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Ngày hôm sau, mới sáng sớm nó đã gọi cho hẳn bắt hẳn chở đi trung tâm mua sắm World. Sau 1 hồi chọn cái này, cái kia, chọn tùm lùm tùm la...cuối cùng là bây giờ hẳn đang phải bung 1 đồng đồ cao gấp đôi hẳn ==".

-E..m..oi..xong..chưa-hắn hỏi mà giọng đứt quãng, cũng phải thôi, ôm 1 đồng đồ to thế cơ mà.

-Chưa đâu, còn phải mua nhiều lắm-nó vừa chọn đồ vừa nói. Vừa dứt câu thì...

Rầm!!!

Nó hét hồn quay lại thì thấy hân nằm chèm bẹp dưới đất, đồ văng tung tóe, mấy người đi mua sầm thấy hân ngã mà thương, mấy cô mấy bà thì rửa thềm nó không biết lo cho trai đẹp (ặc ặc)

-Anh sao vậy?-Sau khi bình tĩnh nó hỏi hân một câu tỉnh bơ, mắt chớp chớp ngây thơ.

Hân mặt méo xẹo, dờ khóc dờ cười nhìn nó. Bây giờ mà nó còn có thể hỏi hân như vậy, tất nhiên là vì ôm đồng đồ cho nó rồi. Sáng sớm thấy nó gọi, hân mừng hân bất mảy vì đây là lần đầu tiên nó chủ động gọi điện cho hân, hân hái chuẩn bị thật nhanh đến đón nó đi mua sắm, ai ngờ bây giờ hân mới hiểu nó gọi cho hân là vì cần có người cầm đồ giúp nó. Làm mừng hụt à.

-Nè, anh không sao chứ? Không sao thì đứng lên đi tiếp nhanh lên, còn phải mua nhiều thứ lắm-nó vừa nói vừa lụm đồ đặt vào tay hân.

-Nè...em...anh...-hân ấp úng không biết nói sao nữa, chẳng lẽ nói anh không bụng nổi nữa, mắt mặt với nó quá, mà không nói thì hân chết chắc, tay mò rã rồi luôn rồi.

-Hử? Nói gì nói đi-nó vẫn vô tâm tiếp tục lụm đồ.

-À...anh...

-Ừa, 2 cậu đi mua sắm sớm vậy?-Quân ở đâu xuất hiện cười tươi.

-Quân hả, mình tính mua mấy thứ cho mấy đứa trẻ ở chỗ mái ấm hôm bữa mình dẫn lớp đến á nên phải đi mua sớm nè-nó tươi cười trả lời.

-Có cần mình giúp gì không? Mình cũng muốn đến thăm mấy bé nữa.

-Thật hả, vậy đi với tụi mình đi-Hân nghe Quân nói thì mắt sáng rỡ đáp lại liền.

-Hay rủ cả lớp mình đi đi, mấy hôm nay nghỉ học, thấy nhớ mấy bạn quá-Quân đưa ra ý kiến.

-Đúng ha, vậy để mình gọi-Nó nói rồi nhanh chóng gọi cho tất cả mọi người trong lớp.

30p sau cả lớp đã có mặt đông đủ ở trung tâm. Cùng nhau đi đến mái ấm

***

Tại mái ấm, bọn trẻ đang đùa nghịch với nhau hết sức vui vẻ, vừa thấy bọn nó thì reo lên:

-A chị Hân!-bé Su thấy nó thì reo lên

-A còn có các anh chị hôm bữa nữa kìa

-Chị Hân ơi, có quà cho em không?

-Em nữa

-Em nữa

....

Vậy là mấy đứa nhỏ lại nhao nhao lên, đứng quanh bọn nó đòi quà. Con nít mà, chỉ cần 1 món quà nhỏ xíu cũng đủ làm cho chúng cảm thấy hạnh phúc.

-Thôi nào các con-di Mai nhắc nhở bọn nhóc

-Không sao đâu di-nó nhìn di Mai mỉm cười rồi quay qua bọn nhóc-Mấy đứa nhìn nè, ta da!!

Nó chỉ tay ra ngoài cửa, theo hướng chỉ của nó bọn nhóc nhìn ra ngoài thì thấy có 3,4 người con trai (trai lớp nó) đang xách những cái bọc to tướng nào là đồ ăn, nào là sách vở, đồ chơi....

Bọn nhóc thấy vậy thì mắt sáng rỡ, thích thú kêu lên:

-Thích quá!-Đồng thanh

-Chị có mua bánh cho mấy đứa, lát nữa mấy đứa chia nhau ăn, không có dành giết nhau nha, không là sau này chị Hân không thèm đến thăm mấy đứa nữa đâu, biết chưa?

-Dạ!-đồng thanh tập 2

-Chỉ còn mua đồ chơi cho mấy đứa, người này chơi xong rồi trao đổi cho người khác cùng chơi, không có dành nhau nha.

-Dạ!-đồng thanh tập 3

-Chỉ có mua sách giáo khoa lớp 3 cho Su và Bi, lớp 2 cho Bo và truyện cổ tích bằng tranh cho mấy đứa, mấy đứa biết đọc rồi nhớ đọc cho mấy em nghe nữa, biết chưa nè.

-Dạ, em biết rồi, em sẽ thường xuyên đọc truyện cho mấy em nhỏ như Nu, Na nghe.-Su trả lời nó, cái mặt phúng phính dễ thương.

-Ngoan lắm-nó bẹo nhẹ má Su-Bây giờ mấy đứa lại chỗ mấy anh chị nhận bánh nha, nhớ là ngoan nha.

-Dạ!-bọn trẻ đáp rồi nhanh chóng đi đến chỗ cả lớp để nhận quà. Cả lớp lại tiếp tục phát quà bánh và chơi cùng bọn nhỏ, mấy đứa nhỏ nói chuyện ngây ngô mà dễ thương làm cả bọn thật thoải mái.

Mọi người đang chơi đùa vui vẻ thì có tiếng xe hơi dừng ngay ngoài cửa, 4-5 người áo đen từ trên xe bước xuống, lớn tiếng quát:

-Bà Mai đâu? Mau ra đây!

Nghe tiếng quát, di Mai mặt giờ đã trắng bệch, vội vàng chạy ra

-Dạ...Thưa ông...-di Mai lắp bắp

-Dạ thưa cái gì? Phiên phức-1 ông có vẻ là ông chủ ngồi xuống ghế, nhìn rất là hách dịch, phẩy tay nói-Giờ sao? Tiền đâu?

-Thưa ông...tôi...-di Mai sợ sệt

-Thưa cái gì mà thưa, bây giờ tôi hỏi bà lần nữa, có tiền hay không? Trả lời mau!-ông ta lớn tiếng quát, tay hất mạnh cái bàn gần đó phát ra 1 tiếng "Rầm" làm bọn trẻ hoảng sợ núp vào người tụi nó.

Cả lớp thấy vậy thì rất bức bối, lão già này là ai mà lại hách dịch như thế chứ?

-Ông thư thả cho tôi vài ngày, tôi nhất định sẽ trả đủ tiền cho ông mà-gọng di Mai van xin làm nó càng tức.

-Hừ, lần nào cũng chỉ nói được mấy câu này, bà không có câu nào hay hơn sao?-ông ta khinh khỉnh vừa nói vừa đưa điều thuốc vào miệng hút-không nói nhiều nữa, nếu bây giờ bà không có tiền thì cuốn gói ra khỏi đây ngay đi, đưa cả bọn nhóc phiên phức này đi. Tôi sẽ siết căn nhà này để trả nợ.

Bọn trẻ nghe vậy thì khóc thút thít, ôm lấy bọn nó sợ hãi.

Đến đây thì cả bọn nóng máu lắm rồi đó, đứa nào đứa nấy bắt đầu sẵn tay áo lên rồi đó.

-Bao nhiêu?-nó lạnh lùng hỏi.

-Hừ, nhai ranh, mày thì làm được gì nà hỏi-lão ta vừa nói vừa quay sang nó, sau khi thấy gương mặt xinh đẹp của nó thì nói với giọng hết sức dễ tiện-A à, ở đây cũng có cô bé lớn như vậy à, nếu cô bé này chịu theo ta thì ta sẽ xóa nợ, haha.

-Cầm mồm-hắn rít lên qua kẽ răng, thái độ của ông ta đối với nó làm hắn khó chịu.

-Nhóc con, mi mới phải cả....

Ông ta chưa nói hết câu thì đã bị hắn đá cho 1 phát vào mặt, nằm bẹp dưới đất

-Đá hay lắm-nó giơ ngón cái lên trước mặt hắn

Mấy tên đàn em của ông ta thấy vậy thì xông lên, tính đánh bọn nó thì

Cạch!

-Ai lên, tôi sẽ bắn chết ông ta-Như trên tay cầm 1 khẩu súng đen dí sát vào thái dương của lão già đòi nợ, gương mặt lạnh lùng như sát thủ làm mấy đứa đệ tử của cũng hết hồn.

-Thôi, di xin các con, cái này là lỗi của di, là di nợ tiền ông ta.-Di Mai thấy tình hình căng thẳng thì lên tiếng van xin bọn nó.

-Di nợ bọn họ bao nhiêu?-hắn hỏi.

-Cả vốn lẫn lời là 2 tỷ 2-di Mai cúi thấp đầu, nhỏ giọng trả lời.

-Trời, sao đi nợ nhiều vậy? -cả bọn hoảng hốt.

-Năm ngoái bé Su bị bệnh tim, phải phẫu thuật liền lại thêm tiền sữa cho bé Nu lúc đó có người để trước cửa mái ấm, rồi còn tiền học cho mấy đứa nhỏ, đi từng quá nên...-di Mai nói, mắt đã hơi ướt. Ngày đó đi chưa quen nó, cũng không biết nhờ vả ai nên đành vay nặng lãi, lãi mẹ đẻ lãi con nên đến giờ vẫn chưa trả được.

-Trời, sao đi không nói sớm cho con hay-nó trách.

-Đi sợ làm phiền con, dù sao con cũng mới là học sinh cấp 3 thôi, làm sao có thể...-di Mai giọng buồn rầu nói.

-Số tiền lớn quá, bây giờ con cũng không có đủ-nó nói, giọng cũng mang chút buồn.

-Mình cũng có 1 số tiền tiết kiệm, mình cũng sẽ giúp-Nhi nói.

-Còn có anh nữa mà-hắn vỗ ngực nói.

-Còn có bọn mình nữa-1 số người trong lớp nói.

-Mình không có tiền nhưng sau này mình sẽ thường xuyên đến đây giúp các em học-Lan nói, mẹ cô còn đang dưỡng bệnh, nhà cũng khó khăn may mà có bọn nó giúp nên cô rất thương bọn nhỏ.

-Ừm, tốt quá rồi-nó nói, giọng ngập tràn hạnh phúc, quả nhiên 10C là tốt nhất.

-Anh cũng sẽ giúp!

Nghe tiếng nói, cả bọn ngó ra cửa thì thấy 1 chàng trai tựa lưng vào cửa, 2 tay đút vào túi quần, mỉm cười nhìn tụi nó.

-Anh hai/Bảo-cả lớp đồng thanh.

-Sao hai lại ở đây?-nó ngạc nhiên hỏi.

-Lúc nãy điện thoại anh báo tin nhắn những món đồ em đã mua, anh thấy lạ nên bật định vị GPS trên điện thoại em xem em đi đâu. Đang rảnh rồi nên anh...theo luôn-Gia Bảo vừa nói vừa cười.

-Ra đây là lý do em cứ mở miệng ra là tiền có phải không-Gia Bảo hỏi nó.

Nó gật đầu liền bị cốc 1 cái

Cốp!

-Ai da đau, sao lại cốc em, em làm việc tốt mà-nó ôm đầu quay qua trách Bảo.

-Cái tội gì đó, làm việc tốt sao không nói anh biết hả-Giờ lại đến Bảo trách.

-Hi hi-nó không biết nói gì nên cười trừ, cầm tay Gia Bảo lắc lắc rồi lại nói-Thôi mà hai, em sai rồi, vậy giờ hai giúp mái ấm nha, nha, nha.

-Được rồi, lần sau có chuyện gì nhớ nói hai biết đó nghe chưa.

-Dạ!

****

Mọi chuyện diễn ra êm đẹp, bọn cho vay nặng lãi cầm tiền bỏ đi. Bảo trở thành nhà tài trợ cho mái ấm. Mọi người cùng nhau nấu bữa trưa, nói là mọi người nhưng thật ra chỉ có di Mai, Hải Anh và 4 người nữa làm, còn lại ra ngoài chơi với mấy bé. Con nít thì mãi là con nít, lúc này mới sợ hãi đến phát khóc, giờ đã có thể vui chơi thoải mái, thật là thích.

-Có đồ ăn rồi đây, mọi người rửa tay vào ăn cơm nào-Hải Anh vừa bưng đồ ăn vừa gọi.

-Tới liền-nó hằng hái chạy trước.

-Bọn nhỏ dễ thương ghê em nhi-Bảo nói với Nhi.

-Dạ, đứa nào cũng đáng yêu và ngoan ngoãn-Nhi nhìn bọn trẻ, mỉm cười trả lời.

-Vậy sau này chúng mình cũng phải sinh thật nhiều đứa nhỏ như vậy nha-Mặt Bảo gian hết sức.

-Anh....kì cục-Nhi ngượng đỏ mặt, cúi đầu trả lời.

-À há, nghe rồi nha-nó từ đằng sau 2 người hét lên làm 2 người giật mình, mặt nó còn gian hơn mặt Bảo lúc này.

-Nghe gì, nghe gì? nói cả lớp nghe đi Hân-Tuấn mập bắt đầu nhiều chuyện.

-Đúng đó, nói đi nói đi, có gì hót mà hai người kia giật mình, đỏ mặt quá vậy?- Thanh cũng nhiều chuyện không kém

-Em cũng muốn biết nữa chị Hân ơi-cả bé Bo cũng nhiều chuyện làm 2 người kia càng đỏ mặt hơn

-Tại anh đó, nói lung tung-Nhi đánh nhẹ vào người Bảo trách.

-Ai biết con bé Hân đứng đằng sau đâu-mặt Bảo tội hết sức, chỉ muốn trêu Nhi 1 chút, ai ngờ con em "trời đánh" lại nghe được, rõ là khổ mà.

-Hai ơi, có gì hỏi lộ không-nó nhếch mép cười, mặt gian xảo.

-Được rồi, về nhà hai sẽ hỏi lộ cho-mặt Gia Bảo đau khổ, lúc nào hỏi lộ nó xong anh cũng nghèo hết một tuần.

-Ê, kì vậy, nói đi chứ-Quân không chịu khi thấy nó nhận hỏi lộ.

-Đâu có gì đâu-nó chối-A,Như, này súng đâu ra đó.

-Súng giả, đồ chơi cậu mua đó, thấy giống thật nên dọa chơi, ai dè bọn họ sợ thật-Như tỉnh bơ nói làm cả bọn bật cười.

-Ôi cái bọn này, súng thật súng giả cũng không phân biệt được mà đòi làm giang hồ, cho vay nặng lãi-Tuấn mập tặc lưỡi.

-Ừ, nhưng như vậy mới dọa được họ chứ.

...

Mọi người vừa ăn cơm vừa nói chuyện rôm rả, tất cả đều vui vẻ chơi đến tận chiều mới chịu về. Chỉ là có 1 sự thật chỉ 3 người biết là nó, hân và Như biết rằng khẩu súng kia không phải là đồ giả, vì nó không hề mua súng đồ chơi cho bọn nhóc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Hôm nay nó bỗng dậy sớm nên muốn đi dạo mát 1 mình. Bây giờ chỉ mới 5h30 sáng, trời vẫn còn hơi tối, những cơn gió mát lạnh lùa vào làn tóc nó khẽ bay bay. Trên cành cây những con chim đang hót véo von chào ngày mới. Cảnh vật buổi sáng thật yên bình. Nhắm mắt lại, nó hít 1 hơi thật sâu cái không khí trong lành của buổi sáng, cảm giác mát lạnh nơi đầu mũi làm nó cảm thấy thích, mọi thứ khác hẳn so với khi trời đã sáng rõ.

Nó vừa đi dạo vừa hít thở bầu không khí ấy cho thỏa mãn "chắc sau này phải dậy sớm để cảm nhận bầu không khí này nhiều hơn nữa. Tuyệt quá" nó nghĩ.

Bỗng đâu có 4 người chặn trước mặt nó, cất giọng khinh khinh:

-Cô em đi đâu mà chỉ có 1 mình thế này. Cần bọn anh đi chung không?-vừa nói hân ta vừa đi lại gần nó.

Khuôn mặt nó hiện lên rõ ràng 2 chữ "khinh bỉ" trả lời:

-Hừ, ô nhiễm hết không khí trong lành buổi sáng.

-Cô....-hân ta tức giận nói không nên lời-không nhiều lời, bọn bây xông lên bắt nó cho tao!

Nói rồi cả 4 tên đồng loạt xông lên

-Ê ê, chơi gì kì cục, 4 tên con trai ăn hiếp 1 đứa con gái không biết nhục hả-nó vừa đánh trả vừa nói.

-Không nói nhiều, khôn hồn thì ngoan ngoãn đầu hàng đi.

-Nghĩ gì vậy ba? Đầu có d....-nó chưa nói hết câu thì bị 1 tên đánh lén đánh vào sau gáy, ngất xỉu.

-Đưa nó đi nhanh lên, trời gần sáng rồi

Mấy tên đó liền đưa nó lên xe. 1 tên lấy điện thoại gọi cho ai đó:

-Alo, đại ca, đã bắt được con bé đó.

-Tốt lắm, sẽ có thưởng cho các người-bên kia đầu giây trả lời.

-Dạ, cảm ơn đại ca.-tên áo đen vui mừng nói.

Cuộc điện thoại kết thúc, bọn người đó đã đưa nó đi...

*****

Ở một nơi khác, trong 1 căn phòng tối, có 1 người khề nhếch mép

-Tiểu thư Trần gia ư? Hay rồi đây, hahahaha-1 tràng cười đê tiện vang lên.

*****

-Chào ba buổi sáng-Gia Bảo chào ba.

-Chào con-ông Tài đặt tờ báo đang đọc xuống mỉm cười chào Bảo.

-Hân Hân chưa xuống hà ba-uống 1 ngụm nước, anh hỏi.

-Ba không thấy-ông Tài lắc đầu.

-Đề con lên gọi, có muốn ngủ thì cũng phải ăn sáng cái đã chứ-Bảo nói rồi đứng lên.

-Dạ, lúc sáng tôi thấy cô chủ dậy sớm ra ngoài rồi ạ-di Năm lên tiếng.

-Vậy à, đi đâu mà sớm vậy chứ-Bảo nói rồi ngồi xuống.

-Chắc cô chủ không đi xa đâu ạ, tôi thấy cô ấy mặc đồ ở nhà.-Di Năm tiếp tục nói.

-Chắc nó dậy sớm nên đi dạo quanh đây thôi, hôm nay con bé vẫn được nghỉ mà đúng không?-ba nó.

-Dạ, hôm nay là ngày cuối cùng.

-Thôi con cứ ăn rồi đi làm đi, chắc lát nữa con bé về thôi.

-Dạ.

*****

Nó từ từ mở mắt ra, mặt khề nhăn lại vì đau.

-Ai da, đau đầu quá!

Nó tính đưa tay lên xoa đầu nhưng không được, nhìn lại thì nó mới thấy là mình đang bị trói cả tay chân trên 1 cái ghế gỗ. Có vẻ như nó đang bị nhốt trong 1 cái nhà kho cũ kĩ nào đó.

-Chết tiệt-nó chửi thầm-năm gì mà toàn bị bắt cóc vậy nè trời.

Cạch!

Cánh cửa mở ra, 3 người đi vào, dẫn đầu là 1 cô gái.

-Xin chào công chúa ngủ trong rừng-à ta nói với giọng mỉa mai.

-Nhã Vy?-nó nhíu mày-Sao cô lại bắt tôi?

-Hừ, hỏi hay lắm, tao không những chỉ bắt mày mà tao còn muốn giết mày nữa kia-Ả ta giật mạnh tóc nó ra sau, gằn giọng nói.

-Phì-nó nhổ nước bọt vào mặt ả ta, lạnh giọng-Đồ điên!

-Hừ-thả tóc nó ra, ả lau nước bọt trên mặt mình.

Chát!!!!

Ả ta bất ngờ tát nó 1 cái như trời giáng, khuôn mặt nó đỏ hỏn 5 ngón tay. Rát! Nhưng nó sẽ không khóc đâu, còn lâu nó mới tỏ ra yếu đuối trước bọn người này.

-Hừ, tát hay lăm-giọng nó càng lạnh lùng hơn-thì ra đây là cách cư xử của NHỊ TIỂU THƯ họ Lý

Nhã Vy giật mình khi nghe nó nhấn mạnh 3 chữ "nhị tiểu thư"

-Mày....

-Sao vậy, không đúng sao? Hay cô vẫn muốn làm đại tiểu thư?-nó mỉa mai nói.

-À quên, tôi nhầm lẫn mất rồi, hiện tại ai cũng biết cô là đại tiểu thư mà nhĩ, quên mất-nó làm ra cái vẻ mặt như nói nhầm gì đó làm ả ta càng tức tối.

-Mày....này là ai?-Ả ta gầm lên.

-Tôi á? cô đã cho điều tra lý lịch tôi rồi mà nhĩ. Trần Gia Hân-nó nói rồi nhoén miệng cười tươi rói trên gương mặt cô ta.

-Mày...hay lắm, giỏi lắm. Để xem ngày mai thi rồi, mày có còn giỏi được hay không, ngôi vị đầu bảng sẽ về tay tao thôi, hahaha-Ả ta cười to.

-Phi, nhục nhĩ, để tôi nói cho cô biết, dù mai tôi không thi thì cô cũng sẽ chẳng lọt được vào top 10 bảng xếp hạng đâu.

-Vậy à? Cứ chờ xem, dù tao không ở đầu bảng thì mày cũng sẽ bị cuốn gói ra khỏi trường thôi-Nhã Vy cầm chặt cằm của nó nói.

-Ha, để rồi xem-thái độ của nó bình tĩnh đến lạ.

-Hừ, người đâu?-ả ta quát

-Vâng thưa tiểu thư-2 tên đi theo ả này giờ lên tiếng

-Canh chừng nó cẩn thận, không cho nó ăn 1 hột com, uống 1 giọt nước nào cả, nghe rõ chưa?

-Dạ!!

Rồi ả bỏ đi, 2 tên kia cũng theo sau để nó trợ lại 1 mình.

****

12h trưa, tại phòng giám đốc

Cả ngày hôm nay tự nhiên Bảo cứ có cảm giác bồn chồn không yên, anh lo lắng không biết có chuyện gì không nữa. Cầm điện thoại lên, anh tính gọi cho nó thì chuông điện thoại reo lên, là hân gọi.

-Alo, anh nghe Phong?

-Anh Bảo ơi, Hân có đến chỗ anh không ạ, sáng giờ em gọi cô ấy mà không được-đầu dây bên kia suốt ruột nói.

-Gi cơ? Em đến nhà chưa?-Bảo bỗng cảm thấy lo lắng hơn nữa.

-Em đang ở nhà anh, di Năm nói là từ sáng đến giờ cô ấy vẫn chưa về-hắn cuống quýt nói.

-Em gọi cho mấy bạn cùng lớp hỏi thử chưa?-Bảo cũng sốt ruột không kém.

-Dạ rồi, mấy bạn cũng lo lắng nên đang tập trung nhà anh. Hôm nay chúng em có hẹn ôn bài chung mà giờ không thấy Hân đâu hết.

-Mấy đứa cứ ở đó đi, anh về ngay!

-Dạ.

****

Tại nhà nó

Sao mình thấy lo quá à, không biết có chuyện gì xảy ra không nữa-Nhĩ lo lắng.

- Chắc không có gì đâu, đừng lo quá- Thanh cầm tay Nhi trấn an

- Hy vọng không có chuyện gì. Hân ơi, bình an nha- Lan cũng lo lắng, nắm chặt 2 tay lại cầu nguyện- cầu trời cho mọi chuyện tốt đẹp.

Ai cũng lo lắng cho nó, cả lớp 20 con người cứ đi đi lại lại trong nhà nó.

- Sao rồi, mấy đứa hỏi hết những nơi Hân có thể đi chưa?- vừa vào tới nhà, Gia Bảo đã cất tiếng hỏi.

- Dạ rồi anh, nhưng không có ai thấy cô ấy hết- hân lên tiếng.

- Đã gọi cho Tuấn Khanh chưa?- anh hỏi

- Dạ chưa, em quên mất- hân nói rồi lật đật gọi cho Khanh.

Tít....tít.....

- A...lô- bắt máy, Khanh lười nhác trả lời

- Cậu đang ở đâu vậy, có Hân ở đó không?- hân hỏi.

- Ai vậy? Hân nào? Không ai cả, oáp- Khanh mơ mơ màng màng trả lời, còn ngáp nữa.

- PHONG ĐÂY, DẬY ĐI BA, HÂN HÂN BỊ MẤT TÍCH RỒI KÌA, Ở ĐÓ MÀ NGỦ NUỐNG- Hân bực bội hét qua điện thoại làm Khanh tỉnh luôn.

- Cái gì cơ? Được rồi, cậu đang ở đâu? Tôi đến- Khanh trở nên nghiêm túc hẳn.

- Nhà Hân, khoan hãy báo với ông và 2 bác- hân nói.

- Ok.

15p sau Khanh đã có mặt tại nhà nó

- Sao vậy, chuyện gì vậy? sao Hân lại mất tích?- vừa vào nhà Khanh đã hỏi 1 đấng.

- Không biết nữa, giờ mọi người đang rối lăm nè, anh Bảo bật định vị GPS nhưng không được, cô ấy để điện thoại ở nhà- hân ôm đầu nói.

- Có khi nào.... bị bắt cóc không?- Nhi đưa ra giả thiết.

- Nhưng ai lại làm chuyện đó chứ- Quân hỏi lại.

- Mình không biết nhưng có thể lăm chứ- Nhi trả lời.

- Có...1 người- Như nãy giờ im lặng giờ mới cất tiếng.

- Ai?- mọi người đồng thanh.

- Lý Nhã Vy- Như chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Nghịch Ngộm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Quay lại chỗ nó nhé.

Cạch!!!

Cánh cửa lại mở, nó nheo mắt lại vì ánh sáng bên ngoài hắt vào đột ngột. Khi đã quen với ánh sáng, nó mở mắt ra nhìn người vừa bước vào. Quen quen, hình như nó đã gặp thì phải.

-Cậu là ai?-nó hỏi, giọng lạnh.

-Học sinh ưu tú trường Mary mà sao trí nhớ kém thế-nhếch môi cười nửa miệng, cậu ta đáp.

Nó nhắm mắt lại, hiện lên trong đầu nó là 1 chàng trai từng kéo tay nó và nói những câu kì cục, rồi hình ảnh 1 anh chàng thường hay xuất hiện cùng Nhã Vy. Nó đã từng điều tra thử về người này, cũng biết được khá khá thông tin mà không phải ai cũng biết. Mở mắt ra, nó chậm rãi phun ra 2 chữ:

-Hải Minh?

Bóp bóp bóp

Tiếng vỗ tay vang lên khô khốc trong không gian tĩnh mịch, Hải Minh ngồi xuống cái ghế gần đó.

-Thật vinh dự khi được tiểu thư duy nhất của Trần gia biết đến-khóe miệng lại nhếch lên nụ cười đều quen thuộc.

-Anh biết?-nó nhú mày hỏi-còn Nhã Vy?

-Tôi biết, nhưng cô ấy thì không-nhún vai, anh ta trả lời.

-Ồ-nó gật gù như hiểu ra chuyện gì đó. Thông minh mà.

-Xem ra cô cũng còn khỏe lắm, cứ giữ sức đi. Cô còn ở đây lâu dài. Tôi đi đây.-Hải Minh đứng lên, 2 tay bỏ vào túi quần, kiêu ngạo bước đi.

Cánh cửa đóng sập lại, căn phòng lại chìm trong u tối, chỉ có chút ánh sáng mờ mờ từ cái lỗ hổng ở phía đông căn nhà. Nó cố gắng mở nút dây trói ở tay ra, cái dây được nói lỏng ra 1 chút, rồi 1 chút nữa, cuối cùng cái dây cũng tuột ra khỏi tay nó. Nhanh chóng tháo cái dây trói ở chân ra, thật thoải mái. Giờ nó phải tìm cách để thoát ra khỏi đây mới được. Nhưng ở đây là đâu? Nó không hề biết ở đây là đâu, làm sao trốn thoát được? Còn nữa, phía ngoài chắc chắn có ít nhất là 4 tên lúc sáng bắt nó đang canh giữ, từ sáng đến giờ chưa được ăn gì, tuy là không quá đói nhưng cũng sẽ không đủ sức để đánh lại mấy tên đó, rồi còn phải chạy trốn nữa, nếu là ở thành phố có thể bắt taxi, nhưng nếu họ đưa nó đến 1 nơi hẻo lánh thì nó chết chắc.

-Chết tiệt, giờ phải làm sao đây-nó đưa tay lên vò đầu.

****

Ở nhà nó, mọi người đang nhao nhao cả lên

-Nhã Vy?-mọi người đồng thanh khi nghe Như nói.

Như gật đầu.

-Rất có thể, nhưng làm sao ta biết được cô ta đang ở đâu chứ?-Hắn lên tiếng, hắn đang rất lo cho nó.

-Chết tiệt, cô ta là ai mà dám bắt cóc Hân chứ-Bảo vỗ tay thành nắm đấm đập xuống bàn kêu "Rầm"

-Anh bình tĩnh đi, giờ ta phải suy nghĩ cách để biết cô ta đang ở đâu-Hắn khuyên Bảo.

-A, hôm bữa khi về nước, em có tặng cho Hân 1 cái đồng hồ, nó có chức năng như 1 cái điện thoại, để em tìm vị trí xem thử, hy vọng là Hân có mang-Khanh nói rồi nhanh chóng tìm vị trí của nó.

Mọi người như có 1 tia hy vọng nhưng nhanh chóng thất vọng khi nghe Khanh nói

-Không xác định được vị trí-Khanh xì mặt xuống

-Hay ta báo công an đi-Trà đưa ra ý kiến..

-Chưa đủ 24h, họ sẽ không tin chúng ta-hắn lắc đầu.

-Vậy giờ phải làm sao?

*****

Nó đưa tay lên vò đầu thì phát hiện cái đồng hồ trên tay, nó nhớ trước đây Khanh có nói là cái đồng hồ này có tác dụng như 1 cái đồng hồ nên nó có mua sim bỏ vào, tính là vài bữa nhắn tin trêu mọi người, không ngờ bây giờ nó lại có ích. Bấm bấm mấy cái, màn hình vẫn tối đen. Nó bấm thử nút mở nguồn, được rồi, chắc lúc bị bắt cóc nó bị va chạm đầu đó nên tắt nguồn.

-May quá, có thể gọi mọi người rồi, nhưng đây là đâu, không biết cái này có định vị GPS không nữa.-nó vừa vui vừa lo-a, có cách.

Nó quấn sơ cái dây vào chân như vẫn đang bị trói. Cầm cái dây trói tay, nó quấn sơ cái tay rồi giấu đằng sau như lúc đầu. Sau đó hét to lên:

-Có ai ở ngoài đó không??? Có ai không???

-Có chuyện gì vậy?-1 tên chạy vào hỏi

-Tôi khát nước quá-nó giả bộ nói rồi bấm nút gọi cho Gia Bảo.

Ở bên kia Gia Bảo thấy có người gọi thì nhanh chóng bắt máy:

-Alo

Vừa cất tiếng thì Gia Bảo nghe tiếng của nó

-Anh cho tôi xin miếng nước được không?-nó làm ra bộ mặt van nài

-Không được, cô Nhã Vy đã dặn, không được cho cô uống nước-Tên kia lắc đầu.

-Nếu không có nước, tôi sẽ chết mất-nó giả bộ xỉu xuống-nếu không cho tôi nước vậy anh có thể cho tôi biết đây là đâu không, để tôi còn biết tôi sẽ chết ở đâu.

-Nhịn nước 1 hôm không chết được đâu-tên đó nói

-Nhưng tôi qua tôi quên uống nước, chắc sắp chết thật rồi-nó gục đầu xuống như sắp chết đến nơi thật rồi á.

-Nhưng...-gã kia thấy nó vậy thì ngập ngừng, nửa muốn cho uống nước nửa lại sợ Nhã Vy

-Tôi cũng không muốn làm khó anh, tôi chỉ muốn biết ở đây là đâu để lỡ có xuống âm phủ, anh Vương hỏi tôi còn biết trả lời để sau này còn xin chuyển kiếp-nó ngẩng mặt lên, nước mắt chảy tề le (xạo đó)

-Ừm...cũng được-gã đó ngập ngừng rồi cũng đồng ý-ở đây là phía tây bờ rừng Rain(bịa bịa bịa nha) và cô đang ở trong nhà cũ của một người gác rừng.

-Cám ơn anh, tôi sẽ không bao giờ quên ơn anh-nó vờ tỏ vẻ biết ơn

****

Ở nhà nó, mọi người chưa biết phải làm sao thì điện thoại Bảo vang lên, vội vàng bắt máy, anh nghe giọng nó thì cuống lên, nhanh chóng nhận biết chiêu trò của nó, anh bật loa ngoài cho tất cả mọi người cùng nghe.

-Phía tây bìa rừng Rain à, chỗ đó khá xa nơi này, chúng ta phải nhanh lên thôi-Bảo hối thúc mọi người.

-Vâng-tất cả đồng thanh rồi nhanh chóng ra ngoài lấy xe chạy đi đến chỗ nó đang bị bắt cóc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Tên kia sau khi nói cho nó biết nơi ở thì lại ra ngoài. Nó lại ngồi 1 mình trên ghế

Qt...qt...

Bỗng bụng nó kêu lên. Gì chứ, sáng giờ đã ăn gì đâu, ngày nào cũng ăn uống đúng giờ. Bây giờ thì lại bị bỏ đói, bỏ khát. Nhã Vy đúng là đồ độc ác mà. Nó thẳm rửa Nhã Vy trong bụng thì lại nghe tiếng mở cửa.

Cạch!

Lần này là cả Nhã Vy và Hải Minh đi vào, còn có cả 2 cô bạn đồng đánh của cô ta nữa.

-Cảm giác thế nào? Tốt chứ?-cô ta nói với giọng khinh khỉnh.

-Cảm ơn, vẫn chưa chết-nó khinh bỉ trả lời.

-Cái thứ như mây lẽ ra nên chết đi-Anh Thư đứng kể Nhã Vy khoanh tay trước ngực kiêu ngạo nói.

-Cái đồ giẻ rách, sống làm chi cho ô uest cuộc đời-Thanh Hương cũng hòa theo Anh Thư (cái bọn cò hó hòa -_-)

Nhã Vy nhếch mép lên cười nhìn 2 con bạn đang sỉ nhục nó. Hải Minh nãy giờ cũng không lên tiếng, chờ xem mấy cô bạn sẽ giờ trò gì với nó.

-Không biết ai mới làm ô uest cuộc đời này. Bần thiêu-nó trả lời với thái độ hết sức khinh bỉ. Nói thẳng ra công ty gia đình 2 cô này cũng chỉ là chi nhánh nhỏ xíu của tập đoàn nhà nó. Vậy mà giờ đây lại dám đứng đây kiêu ngạo với nó. Thật đáng khinh bỉ.

Chát! Một cái tát như trời giáng từ Anh Thư dành cho nó. Nhịn, nó nhịn.

-Mày nói ai đó hả con ranh?-cô ta tức giận hét lớn.

-Ai có tật thì giật mình-Nó không vừa đốp chát lại làm à càng thêm tức giận.

-Vậy đủ rồi-Nhã Vy đưa tay can ngăn Anh Thư. Cô à như 1 con chó nhỏ cụp đuôi xuống nghe lời chủ.

-Đưa vào đây-Nhã Vy nói bên ngoài.

Ở bên ngoài, 1 thằng áo đen đưa vào 1 hộp com và 2 chai nước khoáng.

Nhếch môi cười nửa miệng, Nhã Vy cầm lấy chai nước, mở nắp uống 1 ngụm nhỏ, tỏ vẻ sảng khoái, à khinh khinh nói.

-Sao? Khát không? Muốn không? Muốn thì gọi 1 tiếng CÔ CHỦ đi, rồi tao sẽ cho mày nước-Nhã Vy lắc lắc cái chai nước trước mặt nó, nhấn mạnh 2 từ CÔ CHỦ ý bảo nó chỉ đáng làm ô sin.

-Hừ, khinh bỉ-miệng nó nhếch lên 1 chút tỏ ý khinh bỉ cô ta.

-Không chịu gọi à?-cô ta bình thản nói như biết trước-Được thôi, tao cũng không phải dạng hẹp hòi.

Nói xong à ta ra hiệu cho 2 cô bạn. Hiểu ý, 2 à kia đi lại chỗ nó, nắm mạnh tóc, kéo ngược đầu nó ra đằng sau. Nhã Vy từ từ tiến lại, đổ từ từ chai nước xuống mặt nó.

-Nước đây, uống đi. Hahahaha-Nói rồi cô ta lại cười lên khá ó. Thật mất mặt cho 1 tiểu thư trước giờ nổi tiếng đài các.

-Hahahaha-2 à kia cũng cười theo.

Hải Minh vẫn đứng đó nhìn 3 cô à kia giờ trò, khóe miệng cũng nhếch lên kiểu cười đều quen thuộc kia.

-Khụ, khụ, khụ-nước chảy vào mũi, vào miệng làm nó sặc lên ho khù khụ. Tức lắm nhưng nó vẫn phải nhịn. Bây giờ mà đánh lại là hồng bét. "Không biết anh Bảo đến đâu rồi nữa" nó nghĩ thầm.

-Sao? Thích chứ-Sau khi đổ hết chai nước lên mặt nó, à ta khinh khinh quăng cái chai đi, cúi mặt xuống gần mặt nó nói.

-Phì, tiểu thư đài các? Kinh tởm-nó phì nước vào mặt Nhã Vy khi cô à cúi sát mặt nó.

Đưa tay lên vuốt mặt, cô à bình thản lau hết nước, nói:

-Tao là người có đủ cha đủ mẹ, cũng không hẹp hòi đến mức chấp nhận mấy đứa không có mẹ.

Máu nóng nó dồn lên. Thật muốn 1 cước đá văng à ta ra cửa mà.

-Vy, còn com-Thanh Hương lên tiếng nhắc nhở.

-A, mình quên mất ha. Đưa com cho mình. Xem nào, à, tay cô bị trói thế này thì sao ăn được nhì. Thôi thì bọn tiểu thư đây sẽ giúp-à vừa nói vừa mở hộp com ra-Nói "A" đi nào.

Nó ngoảnh mặt đi chỗ khác, 2 hàm răng nghiến lại, lần đầu tiên trong đời nó chịu nhiều sự sỉ nhục thế này, nước mắt như muốn trào ra nhưng nó phải nén lại. Không thể tỏ ra yếu đuối trước bọn này được.

-2 cậu, giúp người ta đi-thấy nó không nghe, Nhã Vy ngoắt 2 cô kia.

Lại 1 lần nữa, 1 cô thì kéo ngược tóc nó, 1 cô thì bóp 2 má nó, ép nó mở miệng ra. Nó vẫn cố gắng nghiến chặt 2 hàm răng lại, quyết không mở miệng.

-Haiz, tao muốn làm việc tốt mà mày lại không muốn. Thật hết sự kiên nhẫn của tao mà-Nói rồi à ta đưa hộp com lên cao, dùng chiếc muỗng gạt nhẹ com xuống mặt nó như đã đổ nước lúc nãy. Những hạt com rơi xuống dính trên mặt, trên tóc nó. Hết sức chịu đựng, nó vùng lên đẩy à Anh Thư đang kéo tóc nó ra, sẵn chân đá một phát vào bụng Nhã Vy đang đứng trước mặt

-Tôi nhìn mấy người như vậy là đủ rồi-nó hét lên.

Bóp bóp bóp

Tiếng vỗ tay khô khốc vang lên, Hải Minh giờ mới lên tiếng:

-Tháo được dây trói, quả không tầm thường-môi nhếch lên, Hải Minh tỏ ý khen ngợi.

-Hừ, giờ này mà anh còn khen ngợi được à. Người đầu, mau vào đây.-Nhã Vy hét lên

Ở ngoài cửa hơn chục tên áo đen to con chạy vào, có vẻ là dân được đào tạo võ chuyên nghiệp.

Nó lau hết com, nước trên mặt, trên tóc mình đi, mặt căng thẳng hết sức "Tiêu rồi, giờ chết chắc" nó nghĩ thầm, mồ hôi mẹ, mồ hôi con túa ra.

-Bắt nó lại cho tao, trói cho chặt vào-à ta ra lệnh.

Nó bây giờ đang ở trong thế bí, phải làm sao đây, quay qua phải thấy à Anh Thư đang đứng gần mình, nó nhanh chóng chụp lấy cánh tay à, xoay người à đưa cánh tay à ra phía sau.

-Ai lại gần, tôi sẽ bẻ gãy tay cô ta-nó đe dọa.

-Vy....-Anh Thư lo sợ nhìn Nhã Vy.

-Hừ, lo gì, chỉ là bẻ tay thôi mà. Bọn bay, lên bắt con đó lại cho tao-không quan tâm đến cô bạn của mình, Nhã Vy phũ phàng lên tiếng.

-Anh Thư bất ngờ, nó cũng bất ngờ, không ngờ là cô ta lại máu lạnh đến như vậy.

Nó nhanh chóng bị hạ gục bởi 10 tên to con, võ công cũng thuộc hạng không phải dạng vừa. Thôi thì nhanh chóng đầu hàng để khỏi mất sức, nó giờ cũng không còn bao nhiêu sức lực nữa.

10 tên nhanh chóng trói tay và chân nó lại, lần này tất nhiên là trói chặt hơn, không để cho nó dễ dàng thoát ra nữa.

-Kể ra thì mày cũng giỏi, tháo được cả dây trói-Nhã Vy vòng ra đằng sau nó, cúi người ngắm nghía sợi dây trên tay nó nói.

-Nhưng rất tiếc, bây giờ mày vẫn ở trong tay tao thôi, hahaha-cô ta lại cười giọng cười như phù thủy.

-Rồi cô sẽ không cười được bao lâu nữa đâu-nó khinh bỉ lên tiếng, nó không thể ngừng dành sự khinh bỉ cho cô ta được.

Chát!!!

Lại là 1 cái tát giáng xuống má nó

-Đừng bao giờ đe dọa Vy-Thanh Hương lên tiếng.

Nhắc đến Thanh Hương lại nhớ đến Anh Thư, sau khi nó bị trói lại thì à ta cũng như người mất hồn, cứ đứng đơ ra đó vì câu nói vô tình lúc nãy của Vy.

****

Trong lúc nó đang bị bọn phù thủy hành hạ thì ở phái tây bìa Rain, 1 dàn siêu xe đang tiến tới. Gia Bảo dẫn đầu dừng xe rồi ra hiệu cho mọi người dừng lại. Sau khi tất cả đã xuống xe (bọn họ đi xe hơi nhá), mọi người tập hợp lại thành 1 vòng tròn.

-Cách đây 100m có 1 căn nhà bằng gỗ cũ, anh nghĩ là Hân đang bị giam ở đó. Bây giờ anh và 1 số bạn nam biết võ sẽ đi vào trong giải cứu cho Hân. Mấy bạn nữ sẽ ở lại đây trông chừng, có gì liên lạc qua điện thoại nhé.-Bảo.

-Vâng-tất cả đồng thanh.

Nói rồi Bảo cùng hân, Khanh và mấy đứa con trai lớp 10C cùng nhau đi theo Bảo. Mục tiêu là căn nhà gỗ mà nó đang bị giam giữ.

Mấy đứa con gái ngồi lại thì sốt ruột, ai cũng lo lắng muốn cứu nó nhưng bọn họ thừa biết là đi theo chỉ làm vướng chân bọn con trai mà thôi. Lúc đó, Như đi ra 1 đoạn khá xa, rút điện thoại gọi cho ai đó

Tút...tút...

-Alo-bên kia trả lời

-10 người giỏi nhất, phía tây bìa rừng Rain. 5 phút.

- Vâng!

Cúp máy, Như quay lại với mọi người chờ tin của bọn con trai.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thur Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Cầm thấy chưa đủ khi tát nó, ả Hương còn cầm chai nước còn lại đổ ào xuống đầu nó. Nước chảy từ đầu, xuống mặt, thấm qua áo. Do bị tát quá nhiều nên má nó giờ sưng lên, bông rộp, lại thêm nước thấm vào. Cầm giác khó chịu vô cùng. Nó khẽ nhăn mặt lại vì đau.

Trên khuôn mặt của Nhã Vy bây giờ là nụ cười hài lòng, ả rất thỏa mãn với cách làm của Hương lúc này. Thur bây giờ chỉ đứng phía sau Vy, không nói không làm gì cả, chỉ biết nhìn thôi.

- Tốt lắm, Hương.-Vy nhếch môi cười rồi quay ra phía ngoài hét lên-đưa roi vào đây!

Ở phía ngoài, 1 tên áo đen chạy vào cung kính đưa cho Vy 1 cái roi da. Cầm cái roi lên, ả ta ngắm nghía cái roi, miệng vẫn giữ cái nhếch môi cao ngạo.

-Ha, tao vừa được tặng cái roi da này, chưa ai được ném thử nó đâu. Mày phải hạnh diễn khi mày sẽ là người đầu tiên được ném thử nó, hahaha-ả ta nâng cầm nó lên nói rồi cười man rợ-rồi mày sẽ phải quỳ xuống dưới chân tao xin tha, hahaha.

-Phì, ta khinh-nó ánh mắt không chút sợ hãi, khuôn mặt tỏ rõ sự khinh ghét dành cho Vy.

-Để rồi xem mày còn kiêu ngạo được bao lâu.-Ả cười khinh khinh rồi vung cái roi lên rồi lại hạ xuống, giọng nói làm như ta đây thánh thiện:

-A! Tự nhiên tao thấy lòng từ bi của mình trời dấy, tao thấy thương mày quá à-ả ta lấy bàn tay không cầm roi của mình vỗ vào má nó-bây giờ mày mà xin tha và rút khỏi trường Mary thì tao sẽ tha cho mày.

-Đừng có mơ-nó nhấn mạnh từng chữ.

-Haiz, tao đã cho mày cơ hội rồi đó nha, là do mày không chịu nắm lấy nên đừng trách tao độc ác, hahaha-ả vừa nói xong thì vung cái roi lên lần nữa.

Vút! Chát!

Tiếng roi vút trên không trung rồi chạm mạnh vào da thịt nó. Rát! Lực khá mạnh làm mảnh áo trên cánh tay nó rách ra, để lộ phần da thịt đỏ tấy lên, 1 ít máu bắt đầu rỉ ra.

-Thật tuyệt Vy ả! Tiếng kêu của cái roi khi chạm vào da thịt nó nghe thật vui tai-Ả Hương đứng kế bên khoanh tay kiêu ngạo nhìn nó mà tán thưởng Vy.

-Haha, tất nhiên rồi, ta cũng thích tiếng kêu này rồi đó-Ả tiếp tục giơ cái roi lên tính đánh vào người nó tiếp thì nghe có tiếng ồn ào phía ngoài.

-Có chuyện gì vậy?-Nhã Vy nhú mày nhìn ra ngoài thì thấy cảnh đánh nhau. Những tên con trai lớp 10C đang đánh nhau với người của ả.

-Mẹ kiếp-ả chửi tục 1 tiếng-thế quái nào mà lũ ô hợp kia lại biết đến chỗ này chứ.

-Hừ, không biết ai mới là lũ ô hợp-nó nhếch môi cười khinh bỉ, thật ra giờ nó đã liệt lắm rồi. Bị bỏ đói, bỏ khát, bị hành hạ này giờ cũng đủ làm nó đuối sức, lại thêm 1 roi của Nhã Vy làm nó thêm đau rát.

Vút! Chát!

Cái roi lại vung lên để lại trên người nó 1 vết hằn đỏ. Nó khẽ nhíu lông mày lại vì đau nhưng quyết không than nửa lời.

-Cầm mồm, đồ bẩn thỉu-Nhã Vy quát.-mày nghĩ cái bọn kia sẽ cứu được mày sao, đừng có mơ.

-Vậy sao?-1 giọng nói lạnh lùng vang lên.

-Anh...anh...Bảo-Ả Vy điếng người khi thấy Gia Bảo và hấn.

-Hân à. Bọn anh đến rồi đây-hấn nhanh chóng tiến lại chỗ nó cời tóc.

Nó nhìn 2 người đàn ông trước mặt khẽ mỉm cười:

-Cuối cùng cũng đến rồi-nó nói nhỏ đi vì kiệt sức, nằm gọn trong lòng hắn. Ngoài kia những người còn lại của 10C đang chiến đấu với người của Nhã Vy.

-Hân Hân-trong lòng Bảo khẽ nhói lên, đau xót nhìn nó đang bị trói, trên người còn hằn vết thương, tóc tai, mặt mũi lem luốc.

Hải Minh đứng im không nói gì, tay lên rút điện thoại nhắn tin kêu thêm đồng bọn tới. Mặt khẽ nhúu lại vì bị phát hiện sớm.

-À tiện nhân, Sao cô dám làm vậy hả?-Gia Bảo quát lên.

-Ha, anh gọi em là tiện nhân sao? Vì con quê mùa, nghèo nàn này mà anh gọi tôi là tiện nhân ư? Vì 1 đứa không có mẹ dạy dỗ đàng hoàng, chỉ dùng nhan sắc mê hoặc đàn ông...

Chát!

Một cái tát thật mạnh từ Bảo dành cho cô ta

-Câm mồm! Cô dám nói vậy với em gái tôi sao? -Bảo tức giận quát lên, bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm, anh sắp mất bình tĩnh rồi.

-Em gái?-bàn tay ôm chặt má, cô ta sững sốt thốt lên.

Hải Minh nhanh chóng đỡ cô ta đứng dậy.

-Đừng! Hân Hân là tiểu thư họ Trần danh giá. Đối với cô ấy thì cô mới là 1 kẻ không ra gì-hắn đang ôm nó cũng tức giận quát lên.

-Chuyện này...là sao? Không thể nào? Sao lại như vậy chứ?-ả bắt đầu hoang mang.

Thư và Hương cũng không khỏi bàng hoàng, lần này thì bọn chúng chết chắc.

-Đúng, cô ta là tiểu thư Trần gia-Hải Minh khẳng định lại làm Nhã Vy giật thót.

-Anh biết?

Hải Minh gật đầu.

-Vậy sao anh không nói cho tôi biết? Há? Há?-Nhã Vy tức giận nắm cổ áo Hải Minh hét lớn vào mặt hắn ta.

-Bởi vì tôi ghét những tên nhà họ Trần. Em tưởng tôi không biết em dùng tôi như 1 con cờ để em có thể tiến vào nhà họ Trần sao?-Hải Minh cũng hét lại, dùng tay gạt tay Nhã Vy ra khỏi áo mình.

-Tôi...tôi...-Nhã Vy không biết nói gì vì bị trúng tim đen.

-Bởi vậy, tôi phải làm mọi chuyện để phá nát cái gia đình đó thì em sẽ là của tôi, em hiểu không?-Nắm chặt bàn tay Nhã Vy, hắn ta lại hét lớn vào mặt cô ta.

-Hoang đường-nó ở trong lòng hắn khẽ nhếch môi phán ra 2 chữ gây chú ý cho tất cả mọi người.

-Anh nghĩ anh có thể đánh bại chúng tôi sao? Thuê Red hack thông tin tập đoàn gia đình tôi, giờ lại bắt cóc tôi. Ý anh là vừa lấy lòng cô ta (Nhã Vy) vừa lấy tôi đe dọa gia đình tôi đưa ra những thông tin mật của tập đoàn tôi chứ gì? Thật hoang tưởng-nó nói giọng đầy khinh bỉ.

-Sao...Sao..cô biết?-Hải Minh hoang mang.

-Thì ra là vậy, đồ khốn-Gia Bảo tức giận tiến nhanh lại chỗ Hải Minh đấm cho hắn 1 cú vào mặt ngã sòng soài dưới đất.

3 đứa con gái bây giờ không dám làm gì, chỉ biết đứng nép 1 bên, mặt đứa nào đứa nấy trắng bệch.

Hắn ôm nó trong lòng mà đầy tức giận. Nhận thấy điều đó, nó nắm lấy bàn tay nó, khẽ lắc đầu ý bảo "không sao, đừng nóng" nên hắn mới không xông vào mà dẫn cho Hải Minh 1 trận toi bồi.

Cú đánh của Bảo mạnh đến nỗi làm cho khoe miệng của Minh giờ đây đã rỉ máu, quệt vết máu trên miệng, hắn ta nhanh chóng đứng dậy. Đúng lúc đó thì con trai lớp 10C cũng chạy vào

-Hân Hân, cậu không sao chứ?

-Lũ khốn kiếp, hôm nay là ngày tàn của bọn nguoi rồi đó.

-Dám đánh lớp trưởng của bọn tôi à. Thật là chán sống rồi mà.

Mấy người vừa vào thấy nó như vậy thì hết sức đau lòng. Ai ai cũng yêu quý nó cả mà.

-Haha, mấy người nghĩ mấy người sẽ làm được gì tôi?-Hải Minh vẫn kiêu ngạo cười, lớn tiếng nói.

-Thằng ranh này. Mày muốn chết đúng không?-Gia Bảo tức giận nắm áo Hải Minh đẩy mạnh hắn ta vào 1 góc.

-Nhã Vy, em thấy rồi đó, hắn ta không yêu em đâu, em tốt nhất là nên làm theo lời anh-Hải Minh dù đang bị Gia Bảo nắm áo đẩy vào tường nhưng vẫn quay qua Nhã Vy nói.

Suy nghĩ 1 lúc, cô ta cảm thấy Minh nói đúng. Bây giờ cô ta chỉ có thể theo Hải Minh mà thôi, chuyện đã đến nước này, nếu không tiêu diệt những người trước mặt thì người chết sẽ là cô.

-Được, tôi theo anh-Nhã Vy gật đầu. Đúng lúc đó ở ngoài cửa, khoảng 20 tên to con chạy vào. Do là Hải Minh có chuẩn bị trước nên người của hắn ta đến rất nhanh vì ở gần đây. Thấy tình hình nguy cấp nên hắn bỏ nó xuống rồi đứng gần bảo vệ nó khỏi những tên to con kia. Trận ẩu đã bắt đầu được diễn ra.

-Đánh chết bọn chúng cho tao-Hải Minh hét lớn rồi nhân lúc Bảo không để ý đẩy Bảo ra. Rút trong mình ra 1 khẩu súng ngắn nhắm vào Gia Bảo

-Nãy giờ chỉ là đùa vui thôi. Bây giờ mới là bắt đầu-Hải Minh nhếch mép cười đều nhìn Gia Bảo.

-Không..không được-nó ngồi 1 góc lẩm bầm, hình ảnh Hải Minh đưa súng nhắm vào Gia Bảo làm nó nhớ đến ngày xưa, tâm tình nó giờ vô cùng hoảng loạn. Hình ảnh mẹ nó nhuộm đầy máu do đỡ đạn cho nó hiện rõ ràng trước mắt. Khóe mắt nó giờ đã xuất hiện những giọt nước mắt.

-Không thể...không thể được-nó lắc đầu nguầy nguậy, nó không thể để ai bị thương vì nó nữa, không bao giờ.

-Anh có điều gì muốn nói trước khi chết không?-Hải Minh khinh khỉnh nói

-Đồ khốn-Gia Bảo lên tiếng chửi rủa

-Cảm ơn anh đã khen tôi. Giờ thì...đi chết đi-hắn ta trơ tráo nói rồi đưa tay bóp cò.

Gia Bảo nhắm chặt mắt lại.

Đoàng!!!

Tiếng súng vang lên nhưng Bảo không hề thấy đau, cảm giác được có người ôm mình, Gia Bảo mở mắt ra thì hoảng hồn.

-Hân Hân, Hân Hân à. Đồ ngốc, sao em lại đỡ đạn chứ-Gia Bảo hoảng hốt ôm lấy nó đang dần ngã xuống, nó thật sự đã kiệt sức lắm rồi, máu từ bả vai nó chảy ra.

-Em...k..hồ..ng..mu..ổ..n... a...nh...h..ai..nh..ư...m.ẹ - nó nói đứt quãng, mặt khế nhú lại vì đau.

-Đồ ngốc, anh sẽ không sao. Em cố lên, anh sẽ đưa em vào bệnh viện sớm thôi-Bảo nói rồi bế thốc nó lên.

-Đồ khốn, chết tiết-hắn tức giận đánh mạnh vào tên đang đánh nhau với mình 1 đòn chí mạng rồi chạy lại chỗ nó.

-Là lỗi của anh không bảo vệ được em-hắn nắm bàn tay nó, hoảng loạn nói.

-Kh.ô..ng..đ..âu..-nó lắc đầu yếu ớt- e...m...m.uổ..n.ng.ủ..

-Không được ngủ, Hân Hân em không được ngủ, anh sẽ nhanh chóng đưa em đi.-Bảo hoảng hốt.

-Ôi cảm động quá đi. Nhưng mà...anh nghĩ anh thoát ra khỏi đây được sao? Nếu cô ta muốn đỡ cho anh thì tôi sẽ cho cả 2 anh em được xuống gặp mẹ 2 người, hahahaha-Hải Minh nói rồi cười lớn, tiếp tục giơ cái súng ngắn lên nhắm vào Gia Bảo.

Đoàng!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Đoàng!!

Tiếng súng vang lên, đồng thời 1 tiếng "cạch" và 1 tiếng thét chói tai vang lên:

-Aaaaaaaaaa

Tiếng thét chói tai gây nên sự chú ý của tất cả mọi người đang ở đó. Tất cả dừng tay nhìn về nơi phát ra tiếng thét thì thấy Hải Minh đang ôm lấy bàn tay bị trúng đạn chảy đầy máu.

-Muốn giết người quen của tôi? Không có cửa-Như từ lúc nào đã đứng ngoài cửa cùng với 10 tên to con trong tay ai cũng cầm 1 khẩu súng nhìn Hải Minh với ánh mắt khinh bỉ.

-Tất cả dừng tay lại nếu không muốn chết!-cô lớn tiếng nói, đồng thời giơ tay ra hiệu cho những người đi theo mình lên đạn.

Cạch cạch!!

Tiếng lên đạn làm tất cả những tên bắt cóc đồng loạt dừng mọi hoạt động lại, họ còn chưa muốn chết đâu.

-Anh đưa Hân đi nhanh đi, mọi chuyện ở đây để bọn em lo-Như tiến lại chỗ Bảo nói.

-Ok, mấy đứa cẩn thận-nói rồi anh nhanh chóng cùng hân đưa nó đi.

-Cô...cô...-Hải Minh sững sốt, hân ta không thể ngờ được lại có chuyện này xảy ra.

-Sao thế, sao lại lắp bắp như vậy rồi-Như vừa nói vừa tiến lại sát mặt Hải Minh, ánh mắt cô tỏa ra uy lực khiến hân ta phải sợ hãi mà lùi bước. Nhã Vy gần đó giờ mặt xanh như tàu lá chuối ngồi sụp xuống đất.

-Cô...cô...là ai?

-Tôi? là 1 thành viên của gia đình 10C-mặt Như bây giờ nhìn rất khác so với cô một sách hằng ngày, cô bây giờ như 1 sát thủ thật sự.

-Trời tất bọn chúng lại cho ta-Như ra lệnh cho bọn người của mình.

-Dạ-tất cả đồng thanh dưới con mắt bất ngờ của những tên con trai 10C.

-C...ch...chị..-Nhã Vy bây giờ mới lấy hết can đảm, run sợ lên tiếng.

Sững sốt là biểu hiện duy nhất của tất cả mọi người có mặt ở đây. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, Như là ai?

-Chị?-Như nhú mày đẹp lại-tôi KHÔNG.CÓ.EM!

-Chị à, tha lỗi cho em đi-Nhã Vy bò lại nắm lấy chân của Như mà năn nỉ, không còn nhận ra một Nhã Vy kiêu ngạo nữa mà chỉ thấy một con nhóc đang hèn mọn quỳ dưới chân người khác mà khóc lóc năn nỉ.

-Biến đi-đá mạnh ả ta ra khỏi chân mình, cô lạnh lùng lên tiếng.

-Chị à, dù sao ta cũng chung dòng máu mà chị-cô ả vẫn cố gắng năn nỉ Như, nước mắt ướt nhoe cả khuôn mặt mang theo cả mascara chảy xuống nhìn thật ghê sợ.

-Câm miệng!-Như lạnh lùng nói rồi ngồi xuống ngang tầm với Vy, bàn tay thon dài nắm nhẹ lấy cái cằm xinh đẹp của cô ta, miệng phát ra âm thanh nhẹ nhàng nhưng băng lạnh:

-Tôi đã từng cảnh cáo cô, đây là cái giá phải trả cho việc không nghe lời tôi.

-E.em...sai...rồi-Nước mắt nhạt nhòa, Nhã Vy run sợ cầu xin Như-Chị...oi...chị...giúp..em...vớí..

Bỏ tay khỏi cái cằm xinh đẹp của Nhã Vy, Như đứng lên lạnh lùng:

-Nếu phải chọn thì tôi luôn chọn Gia Hân và 10C.-Liếc mắt nhìn Vy lần nữa rồi lại lạnh lùng lên tiếng với người của mình-Trời cả cô ta và 3 đứa kia lại. Mọi chuyện sau này sẽ do Hân xử lý.

Nói rồi cô quay qua lớp 10C đang ngơ ngác nhìn mình, khẽ mỉm cười, giọng nói trở lại như những lúc trong lớp học, nhẹ nhàng và ấm áp:

-Đi thôi các cậu, chúng ta còn phải vào bệnh viện nữa đó.

Những tên con trai như bưng tỉnh, vội vàng cùng nhau tiến vào bệnh viện.

****

Ở trong bệnh viện. Mọi người hết sức lo lắng, Gia Bảo ngồi trên ghế, 2 tay nắm chặt vào nhau, mặt úp xuống nhìn anh suy sụp hẳn, kế bên là Nhi đang cố gắng an ủi mặc dù cô cũng đang rất đau lòng và lo lắng. Hân thì ngồi hẳn trước cửa phòng cấp cứu, trên mặt ai cũng là nỗi lo lắng tột cùng. Những người còn lại trông mắt ai cũng đỏ hoe, có người chấp tay cầu nguyện, có người khóc nức nở....

1 tiếng trôi qua, cửa phòng cấp cứu vẫn chưa mở càng làm mọi người thêm lo lắng.

-Hân Hân sao rồi anh?-Như cùng những tên con trai sau khi đưa bọn người của Hải Minh về căn cứ bí mật của Như thì vội vàng tới đây.

Lắc đầu, giọng Gia Bảo run run, mắt cũng đã đỏ hoe, không kiềm chế được nữa, những giọt nước mắt cứ như vậy mà lăn dài trên má:

-Đang cấp cứu. Là lỗi của anh. Nếu Hân nó có chuyện gì chắc anh không sống nổi-Đưa tay lên mặt che đi những giọt nước mắt, anh nghẹn ngào nói.

-Không sao đâu, Hân là người tốt, sẽ không sao đâu, anh đừng như vậy, đó không phải lỗi của anh mà.-Nhi cố gắng an ủi Bảo, trên má nước mắt cũng đã chảy dài.

-Không. Anh là một thằng anh tồi-Bảo lắc đầu.

Như ra hiệu cho Nhi im lặng, bây giờ mọi lời an ủi đối với Gia Bảo đều không có tác dụng, điều tốt nhất mà mọi người có thể làm là cầu mong cho nó được bình an.

Hắn từ khi cửa phòng cấp cứu đóng đến giờ vẫn chỉ duy trì một tư thế ngồi ngay trước cửa phòng. Thấy Như và mọi người tiến lại, hắn ngược khuôn mặt đẹp trai nhưng giờ đã xuống sắc thấy rõ lên nhìn cô, miệng mấp máy:

-Bọn chúng đâu?

-Đã bắt, sẽ để Hân tự xử lý.

-Ừm

Rồi hắn lại quay mặt vào cánh cửa như muốn nhìn xuyên qua nó nhưng điều đó là không thể.

Thời gian cứ thế trôi qua thêm 2 tiếng đồng hồ nữa.

Cạch!

Cánh cửa phòng bất ngờ bật mở làm hắn đang dựa vào ngã chúi xuống - _ -

-Bác sĩ, sao rồi, em ấy có sao không?-Gia Bảo nhanh chóng tiến lại hỏi bác sĩ.

-Ồn rồi, mọi người đừng lo lắng. Chắc khoảng 1 tiếng nữa cô bé sẽ tỉnh lại thôi.

-Cám ơn trời, tạ ơn Chúa-tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Nước mắt lại rơi đầy trên mặt mọi người nhưng là nước mắt của sự vui mừng.

-Bọn con vào thăm cô ấy được không bác?-Hắn hỏi, viện trưởng cũng là ông bác sĩ cấp cứu cho nó chính là bác của hắn.

-Được. Nhưng chỉ vài người thôi, vào đông không tốt cho sức khỏe của bệnh nhân đâu.

-Dạ, con cám ơn bác-hắn vui mừng nắm tay ông cười toe như con nít.

-Thằng nhóc này, vào thăm vợ sắp cưới của con đi. Ta phải đi có việc rồi-Bác sĩ cười hiền với hắn rồi bước đi.

-Dạ, tạm biệt bác-nói rồi hắn vội chạy thật mau vào với nó.

-Ê, thằng nhóc này sao mau vậy chứ, đáng lẽ anh phải là người vào đầu tiên-Bảo chống 2 tay vào hông phụng phịu nói như con nít khiến mọi người ôm miệng cười khúc khích.

Nhận thấy việc làm hơi lố của mình, anh vội ho khan một tiếng lấy lại phong độ.

-E hèm. Gia Hân không sao rồi, mấy đứa cũng nên về nhà nghỉ ngơi đi, giờ cũng trễ rồi, mai mấy đứa còn phải thi nữa đó.

-Em không muốn về-Nhi

-Em cũng vậy-mọi người còn lại đồng thanh.

-Anh biết tất cả đều lo lắng cho Hân nhưng nãy các em cũng nghe bác sĩ nói rồi đó, không nên vào đông. Bây giờ các em cứ về học bài cho tốt để mai thi. Thi xong rồi vào thăm Hân cũng được mà. Khi nào Hân tỉnh anh nhất định sẽ nói với nó là các em rất lo cho nó mà. Chịu không?

Dù không cam lòng nhưng tất cả đều phải đồng ý ra về để chuẩn bị cho bài thi ngày mai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Cả lớp đã về hết, Gia Bảo nhanh chóng bước vào phòng bệnh của nó. Đập vào mắt anh là hình ảnh hân ngồi bên giường bệnh nắm lấy bàn tay nó áp vào má của mình, ánh mắt xót xa của hân nhìn nó làm anh chạnh lòng "có lẽ Phong yêu Hân thật lòng, cứ để khi tỉnh dậy người đầu tiên con bé thấy là Phong thì sẽ tốt hơn" nghĩ vậy nên anh nhanh chóng bước ra khỏi phòng bệnh. Đúng lúc đó thì điện thoại anh reo lên, nhìn màn hình thấy chữ "papa" anh mới sực nhớ là chưa báo cho ông biết về tình hình của nó. Vợ nhấc nghe, anh nhẹ giọng:

-Ba....

-Con đang ở đâu vậy? Cả Hân nữa, sao ba gọi con bé không được, nó có ở chung với con không??"-chưa để anh ú ớ thêm gì thì ông Tài đã vội hỏi, giọng ngập tràn sự lo lắng.

-Ba à, ba bình tĩnh nghe con nói, Hân đang nằm ở bệnh viện trung tâm thành phố, ba đến rồi con sẽ nói rõ mọi chuyện với ba sau nha ba-anh nhẹ nhàng trả lời ba, anh cũng hiểu rõ ông thương 2 anh em như thế nào mà.

-Sao? Hân ở bệnh viện ư? Được rồi, ba đến liền!-ông nói xong vội vàng cúp máy, trong lòng hết sức lo lắng cho đứa con gái cưng.

****

Ở trong phòng bệnh, hân vẫn nắm tay nó không buông, bỗng

-Không, không...anh hai...đừng...Phong...cứu tôi...Phong...Mồ hôi trên trán nó rịn ra ướt cả khuôn mặt xinh đẹp, đôi mày nhíu lại, bàn tay nắm chặt lấy tay hân, có vẻ như nó đang gặp ác mộng, đang thấy 1 cái gì đó rất kinh khủng.

-Anh đây, anh Phong đây, em đừng lo, anh luôn bên em mà, sẽ không ai làm hại em được đâu!-hân cuống quýt trả lời nó, bàn tay siết chặt lại bàn tay nó.

Nó vẫn tiếp tục nằm yên nhưng có vẻ như đã bình tĩnh hơn, đôi mày đẹp dần ra, gương mặt lại giống như thiên thần đang ngủ say. Bình yên đến lạ.

****

-Con bé đâu rồi, nó bị làm sao vậy hả???"-Ông Tài vừa đến bệnh viện vội vàng hỏi Bảo khi thấy anh ngồi ngoài phòng bệnh của nó.

-Ba bình tĩnh-Gia Bảo trấn an ông.

-Con bảo ba làm sao bình tĩnh đây, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?-"ông Tài không giữ nổi bình tĩnh hét lên.

-Ba, chuyện là thế này....-Gia Bảo kể lại mọi chuyện cho ông Tài nghe.

-Khốn khiếp, bọn này chán sống rồi mới dám động đến bảo bối của ta, ta nhất định không bỏ qua chuyện này!-"Ông Tài tức giận nghiến răng nói, tay nắm thành quyền.

-Cũng may con bé không sao, bây giờ thằng Phong đang ở trong đó trông chừng con bé.

Đúng lúc đó thì

-Hân, em tỉnh rồi hả? Tạ ơn trời, may quá, em đã tỉnh-hân vui mừng hét lên khi thấy mắt nó dần hé ra.

Nghe tiếng hân nói,ba nó vội vàng đẩy cửa đi vào, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó, dịu dàng hỏi:

-Con gái, con thấy sao rồi? Có đau chỗ nào không? Khó chịu ở đâu không?

-N..u.ó..c-Nó khó nhọc lên tiếng, miệng nó giờ đã khô khốc rồi.

-Nước đây, nước đây!-Hắn nghe nó nói thì vội vàng rót một cốc nước đưa đến cho nó.

Sau khi uống một ngụm nước, nó thấy người như khỏe hơn, mỉm cười nhẹ nhàng nói:

-Con không sao. Chỉ hơi đau một chút thôi, mọi người đừng lo.

-Chắc em cũng đói rồi, để anh đi mua cháo cho em.-Bảo nãy giờ im lặng nhìn nó giờ mới lên tiếng. Nhìn đứa em thường ngày nghịch ngợm giờ đây nằm trên giường khuôn mặt tái nhợt làm anh không khỏi xót xa.

-Không cần đâu, em có nấu 1 ít cháo cho Hân rồi, cả đồ ăn cho mọi người nữa, nãy giờ lo lắng cho Hân chắc mọi người cũng chưa ăn gì đúng không?- Ở ngoài cửa, Nhi nhẹ nhàng bước vào.

-Con chào bác-Nhi lễ phép chào ba nó.

-Ừ, chào con-Ông Tài đáp lại, khẽ quan sát và đánh giá Nhi.

-Sao em lại đến đây?-Bảo ngạc nhiên hỏi cô.

-Em đoán là mọi người chưa ăn gì nên tranh thủ làm một ít thức ăn, may là đến kịp chứ không là anh đi mua rồi-cô nói rồi nhẹ nhàng cười.

-Cám ơn em-Bảo cười.

-Để mình dứt cháo cho cô ấy-hắn nhanh chóng lại cầm tô cháo của nó.

-Không cần đâu-nó -tôi tự ăn được mà. Á!

-Thấy chưa, em đang bị thương, tay còn chuyền nước biển ăn sao được, cứ để anh dứt cho em. Không được cãi.-Hắn nghiêm mặt nói với nó.

-Nói "A" nào!-hắn đưa muỗng cháo lại sát miệng nó.

Nó ngại ngùng mở miệng để hắn dứt cháo cho nó. Trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp. Mọi người nhìn 2 đứa nó mà thấy hạnh phúc lây. Có lẽ sau sự việc này tình cảm giữa nó và hắn sẽ tăng thêm một bậc cũng nên.

-À ba ơi, ông đã biết con nhập viện chưa ba?-nó sau khi ăn cháo xong thì quay qua hỏi ba.

-A, ba quên mất, nãy giờ lo lắng cho con nên ba chưa báo với ông nữa-ba nó lấy tay đập vào trán một cái rồi rút điện thoại ra tính gọi cho ông nó.

-Đừng ba, ba đừng nói với ông. Ông lớn tuổi rồi, con không muốn ông lo lắng thêm nữa, không tốt cho sức khỏe của ông-nó cản ba nó.

-Nhưng ông mà biết thì sẽ giận đó-Gia Bảo.

-Không sao đâu, em thấy đỡ hơn nhiều rồi, chắc sẽ mau chóng khỏe lại thôi-nó cười trấn an mọi người.

-Cậu phải nhanh chóng khỏe lại nha, 10C không thể thiếu lớp trưởng đâu-Nhi cười với nó.

-Cậu cứ yên tâm, mình không bỏ lớp đâu-nó nháy mắt cười lại với Nhi-Mà giờ cũng trễ rồi, anh Bảo đưa Nhi về đi, mai cậu ấy còn phải thi nữa.

-Thôi, anh Bảo ở đây chăm sóc cho Hân đi, em tự về được mà.-Nhi từ chối.

-Không được, anh Bảo đưa Nhi về đi, con gái đi khuya nguy hiểm lắm, lại là gái đẹp nữa chứ!-Nó kiên quyết bắt Bảo đưa Nhi về, mà nó lo lắng cũng không thừa đâu, thời buổi bây giờ không biết đâu mà lần.

-Thôi được rồi, để anh đưa em về rồi quay lại với Hân sau, còn có ba anh và Phong ở đây mà.-Bảo giờ mới lên tiếng.

-Dạ-Nhi giờ mới đồng ý-Chào bác con về, mình về nhé!

-Ừ, đưa Nhi về cẩn thận nha Bảo-ba nó nhắc nhở.

-Bái bai, ngày mai thi tốt nhé-nó.

Bảo đưa Nhi đi rồi nó mới nhìn ba nó:

-Ba thấy sao ba?-nó hứng khởi hỏi ông Tài.

-Sao là sao?-Ông Tài hỏi lại.

-Thì là Nhi đó? Nãy giờ con để ý thấy ba liếc Nhi mấy lần đánh giá mà-nó bĩu môi.

-À, vậy 2 đứa hay tiếp xúc thì thấy Nhi như thế nào?-ông Tài hỏi ngược lại nó và hấn.

-Cháu thì thấy Nhi cũng tốt, hiền lành, hòa đồng và thân thiện-hấn vuốt cằm suy nghĩ rồi đưa ra nhận xét.

-Đúng đó ba, lại giỏi giang nữa-nó phụ họa.

-Ừm, ngày xưa ba đã chăm nó làm con dâu rồi nhưng sau mấy năm nó đi du học nên ba không biết tính nết nó giờ như thế nào, nếu 2 đứa đã nói vậy thì ta làm sao mà không ưng nó cho được-ông Tài cười vui vẻ.

-Hihi, con biết ba sẽ ưng ý mà-nó cười tít mắt.

-Con bé này, lanh chuyện người ta thôi, còn chuyện của con với Phong tới đâu rồi?-ông Tài dí dí ngón tay vào trán nó mắng yêu.

Nghe ông Tài nói làm nó bắt giác đỏ mặt, khuôn mặt mới nãy còn tái xanh giờ đã hồng lên đáng yêu, tim nó đập thình thịch, hiện tại nó cũng không biết trong lòng nó hấn là gì nữa, chỉ biết là tần suất hấn xuất hiện trong suy nghĩ của nó ngày càng tăng, hình bóng của hấn đã in vào trong tâm trí nó.

Hấn cũng đợi chờ câu trả lời của nó, hấn thật muốn biết trong lòng nó, hấn là gì, nhìn mặt nó ửng đỏ lên làm hấn càng có thêm hi vọng nó đã chấp nhận mình. Nhưng...

-Tới đâu là tới đâu? Thôi con mệt rồi, con ngủ đây-nó nói rồi đưa chân lên che mặt mình.

Nhìn biểu cảm của nó, cả ông Tài và hấn cũng chỉ biết lắc đầu. Ông Tài nhìn cũng hiểu nó đã bắt đầu thích hấn rồi. Hấn thì suy nghĩ làm sao để nó có thể thừa nhận tình cảm của mình đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Những ngày sau đó, ngày nào sau giờ kiểm tra cả lớp cũng đến thăm và tám chuyện với nó. Ngày đầu tiên làm bài thi, Tuấn Kiệt cạnh lớp 10C mà không thấy nó đâu, nghe cả lớp nói nó gặp nạn nên cuống cuồng chạy vào bệnh viện thăm nó, quên luôn cả việc cạnh thi nên ngày đó cả lớp đạt điểm tuyệt đối hết =))

Tiếp tục những ngày sau thì Tuấn Kiệt kinh nghiệm nên sau giờ kiểm tra đi với lớp luôn. Tất nhiên là cả lớp cũng không có ý kiến gì mặc dù bọn con gái vẫn ghi hận hôm cấm trại bị Kiệt chơi cho 1 vố. Có ai nói với anh Kiệt nhà ta là con gái thù dai chưa nhỉ :))

Một tuần nhanh chóng trôi qua, hôm nay là ngày kiểm tra cuối cùng, cũng như thường lệ sau giờ kiểm tra mọi người lại vào thăm nó. Sức khỏe nó giờ tốt lên nhiều rồi, chỉ có vết thương ở vai do viên súng bắn gần nên hơi sâu mới cần ở lại bệnh viện theo dõi để phòng bị nhiễm trùng. Mọi người bước vào là lúc hấn đang gọt táo cho nó ăn, không bỏ lỡ dịp, cả lớp trêu liên:

-Ái chà, hạnh phúc quá ta!-Trà trêu rồi đưa tay lên miệng cười.

-Chàng gọt táo cho nàng, ôi lòng mọn quá đi-Nhi giả bộ làm ra vẻ gato.

-Nếu gato thì kêu anh Bảo gọt cho nha nha nha-Nó không vừa đắp chất lại liền.

-Haiz, Nhi ơi, bây giờ người ta có 2 người còn bà chỉ có 1 mình, không chơi lại được đâu-Như vỗ vỗ vai Nhi, lắc đầu tỏ vẻ thông cảm.

-Híc, mình tủi thân quá mà-Nhi làm bộ tủi thân.

-E hèm-cả lớp đồng thanh háng giọng.

Nhi mặt ngơ ngạc nhìn mọi người còn nó thì cứ bình thản ăn táo hấn gọt cho. Như thì lắc đầu cười cười.

-Tủi thân cái đầu bà, tui tui là dân F.A chuyên đi gato mấy couple đó nha, bà coi chừng đó.-Thanh "thay mặt" dân chúng f.a trong lớp lên tiếng, tay dí dí cái đầu của Nhi. Phía sau là cả lớp đồng loạt gật đầu đồng ý với Thanh.

-Hi hi, tui xin lỗi, tui sai rồi-Nhi cười trừ mong đồng bào cả lớp bỏ qua.

-Thôi, tha cho bà đi, chị dâu tui đó.-Nó lên tiếng giải vây cho Nhi.

-Hừ, có gấu mà còn than là tui "trừ" cho mất gấu đó nghe chưa-trước khi tha cho Nhi thì Thanh còn phải dọa thêm lần nữa.

-Rồi rồi, tui biết rồi mà, hi hi.

-Hôm nay là ngày thi cuối cùng rồi phải không, tình hình lớp mình thế nào rồi? Qua hết chứ?-nó chuyển chủ đề.

-Còn phải hỏi, lớp mình tất nhiên là phải qua hết rồi, hehe-Tuấn Mập tự mãn nói.

-Đúng vậy, đề gì dễ ợt, đã vậy ngày đầu còn không ai thêm canh nữa chứ-Thanh nói bóng gió.

-Haiz, kiểu này sợ là cả lớp mình đứng đầu bảng xếp hạng hết lớp trưởng ạ-Quân cũng tự kiêu lên tiếng.

Tuấn Kiệt một bên nghe bọn nó bóng gió mình cũng tức lắm mà không biết nói gì, chỉ có thể thăm mắng trong đầu "hừ, cái bọn nhóc này, đến lúc không đủ điểm ở lại trường thì đừng có hòng mà năn nỉ ta" theo đó là hàng loạt tưởng tượng không được hay ho của Tuấn Kiệt dành cho 10C.

-Thôi được rồi mấy cha mấy má, kiểu vừa thôi. Nhân tiện tất cả đông đủ ở đây, cũng không phải lo vấn đề thi cử nữa nên chắc bà cũng cần nói những gì nên nói chứ Như?-Nó chuyển chủ đề cái rụp sang Như.

Mọi ánh mắt trong phòng hướng về phía Như chờ đợi, ở trong phòng lúc này chỉ còn nghe tiếng thở của mọi người.

Hít một hơi dài, thở ra, Như lên tiếng:

-Mọi người muốn biết về vấn đề gì?

-Tất cả!-Tuấn Khanh lên tiếng, ngày hôm đó cậu vô cùng bất ngờ khi thấy Như trong hình dáng như một nữ sát thủ thật sự.

-Được rồi, mình sẽ kể ngắn gọn thôi. Thật ra Nhã Vy là em cùng cha khác mẹ của mình.-Như chậm rãi nói, bình tĩnh như đây là chuyện của ai chứ không phải là chuyện của mình.

-Nhưng....cô ta họ Lý, còn cậu...họ Nguyễn-Trà thắc mắc hỏi Như, thái độ có vẻ ngập ngừng.

-Mình theo họ mẹ-Như trả lời-Chuyện là thế này, mình cũng chỉ nghe bà ngoại kể lại thôi. Ngày xưa, lúc đó ba mình chưa có cơ nghiệp như bây giờ đâu, mẹ mình thì lại là một thiên kim tiểu thư, lúc đó bà nội quý mẹ mình lắm, còn bà ngoại thì ngược lại, không coi ba mình ra gì nhưng cuối cùng vì thương con gái nên bà cũng chấp nhận ba. Hai người sống với nhau rất hạnh phúc, ba mình bắt đầu tạo nên sự nghiệp riêng bằng chính thực lực của ba. Mẹ mình rất tự hào về ba nhưng có một điều là 2 người lấy nhau đã lâu nhưng lại không có con. Ông bà nội sốt ruột muốn có cháu bông, ba mình cũng buồn vì gia đình tuy giàu có nhưng lại thiếu vắng tiếng cười của trẻ con. Mẹ mình thấy gia đình chồng như vậy thì xót xa lắm. Lúc ấy có 1 cô làm giúp việc cho nhà mình, cũng rất xinh đẹp, đó là bà Lý hiện giờ. Lúc ấy mẹ mình thấy bà ta hiền lành nên tin tưởng, mới quyết định làm một việc động trời đó là nói ba mình và bà ta...hãy sinh con với nhau. Mẹ mình...sẽ...nuôi...đứa bé-kể đến đây nước mắt Như bỗng trào ra, cô như đang cảm thấy xót xa cho mẹ của mình khi phải đưa ra một quyết định đau lòng như vậy.

Nó chồm dậy ôm lấy Như, vỗ nhẹ vào lưng Như an ủi:

-Nếu không muốn nhắc tới thì đừng kể nữa, mọi người sẽ không ai nhắc lại chuyện này nữa đâu.-nó nhẹ nhàng.

-Không đâu-Như lắc đầu-chúng ta là 1 gia đình, mình sẽ kể tiếp.

-Lúc đó ba mình không chịu nhưng mẹ đã năn nỉ ba. Cuối cùng ba cũng đã đáp ứng mẹ và...bà ta...đã mang thai...Nhã Vy-cắn chặt môi dưới, Như tiếp tục lấy lại bình tĩnh, cô nói tiếp-Lúc đó mẹ không biết rằng bà đã mang thai mình. Sau đó 1 tháng bà mới biết, bà vui mừng tính báo cho ba mình biết tin nhưng khôn thay, haha, người mà mẹ mình tin tưởng lại 1 phát đập bà xuống vực sâu-Như cười chua xót.

Cả lớp ai cũng xót xa cho Như, thậm chí có người còn lên đưa tay quạt những giọt nước mắt vừa trào ra. Nó im lặng lắng nghe, con mắt lâu lâu lại liếc về phía hân xem tình hình, những lúc đó nó đều thấy khuôn mặt mang nét vừa giận vừa buồn của hân dành cho Như, trong đầu nó lại suy nghĩ gì đó mà không ai biết được.

-Các cậu có biết bà ta đã làm gì không, phu nhân Lý gia, bà ta...đã gài bẫy mẹ mình, bà ta đưa những tấm ảnh ghép đến cho ba và nói là mẹ mình đã ngoại tình là NGOẠI TÌNH đó các cậu, với ai ư? Với một người mà mẹ mình thậm chí còn không biết là ai kia, haha-Như càng kể càng chua xót. Nước mắt lăn dài trên má cô khiến cho ai cũng đau lòng. Bình tĩnh lại một chút, Như tiếp tục:

-Vừa thấy những tấm ảnh đó, ba mình gần như mất hết bình tĩnh, ông ném cả xấp ảnh vào mặt mẹ mình. Vì quá giận nên ba không thấy được nụ cười ngạo mạn của người đàn bà đề tiện kia, chỉ có mẹ mình thấy và bà đã hiểu tất cả. Mẹ mình cố gắng giải thích nhưng ba mình hoàn toàn không nghe và ông ta...đã đuổi mẹ mình ra khỏi nhà. Ha-Như ngập ngừng một lúc, hít một hơi dài để bình tĩnh hơn, Như nói tiếp.

-Trái tim mẹ mình lúc đó như tan nát ra, một người là chồng mà không tin tưởng bà, một người bà thương như chị em lại đâm sau lưng bà một nhát chí mạng. Quá đau lòng nên mẹ không thể nói với ba về việc đã có mình, nếu nói ra có lẽ ông ấy sẽ cho rằng mình là con của người đàn ông kia và sẽ càng tức giận hơn thôi. Nuốt nước mắt vào trong, mẹ mình thu dọn và về nhà bà ngoại. Mấy tháng sau thì mẹ sinh ra mình, do sinh khó nên mẹ mình...đã...qua...đời...ngay lúc đó. Hức-Không thể kiềm chế được, Như nấc lên một cái, nước mắt không tự chủ được lại trào ra.

Nó và tất cả bọn con gái đều xót xa ôm Như vào lòng an ủi, dù không nói tiếng nào nhưng tất cả mọi người đều cảm nhận được sự sẻ chia nỗi đau của

nhau. Bọn con trai tuy rằng bên ngoài không có bất cứ hành động gì nhưng sâu thẳm trong tim, ai cũng dành một sự thương cảm, một sự cảm thông cho cô bạn của mình.

Một lúc lâu sau Như mới bình tĩnh trở lại. Quệt đi những giọt nước còn sót lại trên mi mắt, cô tiếp tục kể với chất giọng trầm buồn:

-Bà ngoại nuôi mình từ bé, đăng kí tên mình theo họ mẹ. Năm mình 3 tuổi thì ba phát hiện ra sự tồn tại của mình nhưng ông không thừa nhận, ông luôn cho rằng mình là con của người đàn ông kia nên càng ghét bỏ mình. Lúc đó ông đã kết hôn với bà Lý bây giờ, họ, 1 gia đình hạnh phúc chứ không như mình. Ha-Như kể, miệng nhếch lên nụ cười khinh bỉ như tự diễn-lúc đó còn quá bé nên mình không hiểu vì sao ba không thương mình. Năm mình 5 tuổi thì mình đã hiểu vì sao, lúc đó ba mình cũng đã lên xét nghiệm ADN nên mới nhận mình là con và đón mình về. Mỗi lần không có ba là bà ta lại đánh mình, chửi mình và nhốt mình lại. Bà ta thậm chí còn không biết xấu hổ lại đi kể chuyện hãm hại mẹ mình với mình. Một con bé chỉ 5 tuổi.-2 bàn tay Như siết chặt lại vào nhau, trên mặt thể hiện rõ sự căm phẫn.-Ngày hôm đó và câu chuyện bà ta hãm hại mẹ mình, mình đã rất sợ hãi, lấy hết sự can đảm của 1 con bé 5 tuổi, mình kể mọi chuyện cho ba nghe. Nhưng thật không ngờ....

Như lắc đầu chua xót, giọng nghẹn ngào:

-Ông ta....đánh đập và đuổi mình ra khỏi nhà, ông ta cho rằng mình bịa chuyện bởi vì bà ta lúc nào cũng ngọt ngào bên ông ta. Bà ta thậm chí còn tự cào rách tay và đổ tội cho mình. Quá căm phẫn nên mình trở về nhà bà. Bà vì quá đau lòng cho số phận của con gái và cháu nên đổ bệnh. 2 năm sau bà mình mất. 1 con bé 7 tuổi không còn gì, không cha, không mẹ, dù gia đình giàu có, có rất nhiều người giúp việc nhưng mình rất cô đơn. Lúc đó cậu mình ở bên Mỹ có đưa con trai của cậu về, anh ấy hơn mình 2 tuổi, nhờ có anh ấy mà mình đã rất vui nhưng chỉ một năm sau đó, vì công việc nên cậu và anh ấy lại phải trở về Mỹ. Lúc đó mình đã nghĩ tất cả mọi người đều ghét mình, đều bỏ rơi mình nên mình lao đầu vào việc học và để bảo vệ chính bản thân mình đã đi học võ. Vì sự cô đơn, lòng căm phẫn cái gia đình đã ruồng bỏ mình, căm phẫn người đàn bà đã hại mẹ nên mình học rất nhanh. Lúc đó thầy huấn luyện mình lại có cả một băng đảng xã hội đen ở phía sau, việc thành lập lớp học võ cốt yếu là tìm người có năng lực để gia nhập băng đảng của thầy. Thấy mình học nhanh, lại biết hoàn cảnh gia đình nên đã nhận mình làm con nuôi. Ba nuôi dạy mình các thế võ tốt nhất và cả cách cầm súng, ba còn dạy mình cách lạnh lùng với kẻ thù, không bao giờ được nhân nhượng chúng, ba dạy mình cách kiểm soát cảm xúc và mình đã sống như một con búp bê thay ba thanh toán những tên chống đối lại ông. Năm 10 tuổi mình đã làm phi vụ đầu tiên. Bàn tay mình đã nhuộm đầy máu tanh cho đến tận bây giờ. Tuy rằng giờ đây mình đã rút ra khỏi tổ chức, ông ấy cũng rất thương và hiểu mình nên vẫn nhận mình là con nuôi nhưng quá khứ của mình đã giết không biết bao nhiêu người. Các cậu có thấy... ghê tởm mình không?-Nước mắt vẫn còn đọng nơi khóe mắt, Như nhìn mọi người, trong lòng cô thật sự coi tất cả mọi người ở đây như gia đình của mình, cô rất sợ mọi người xa lánh cô, xem cô là một người tội lỗi nhưng cô vẫn phải nói, cô muốn tự thú nhận tất cả với mọi người chứ không muốn một ai khác nói chuyện này cho mọi người biết.

-Không đâu, bọn mình không bao giờ bỏ rơi cậu, tất cả chỉ là quá khứ, những cái không tươi đẹp đó chúng ta có thể gạt qua một bên. Quan trọng nhất vẫn là hiện tại và hiện tại cậu là 1 thành viên trong 10C của chúng ta.-Nhi mỉm cười, nắm lấy tay Như nhẹ nhàng nói.

-Và tương lai chúng ta vẫn mãi là bạn bè, vẫn mãi là người thân của nhau không có gì có thể ngăn cách-Trà cũng mỉm cười nắm tay Như an ủi.

-Tất cả quá khứ không hay cậu cứ quên đi. Bọn mình không để tâm đến quá khứ của cậu. Bọn mình chỉ biết đến một Hoài Như một sách đáng yêu luôn vì bạn bè. Cậu đã dám nói về quá khứ của cậu thì bọn mình dám chấp nhận. Đúng như Nhi và Trà nói, hiện tại và tương lai mới là quan trọng. Phải không các cậu?-Nó bây giờ mới nhẹ nhàng lên tiếng.

-Chuẩn rồi, hiện tại và tương lai mới quan trọng-tất cả đồng thanh rồi nhìn nhau cười. Cái lớp này thật là quá hợp ý nhau cơ.

-Cám...on... cảm ơn các cậu nhiều lắm-Như xúc động-Bình thường mình kiểm chế cảm xúc rất tốt nhưng ở trước các cậu mình không thể kiểm chế được, nước mắt nó không nghe lời mình, cứ chảy ra hoài. Hức.

-Muốn khóc thì cứ khóc, cứ bộc lộ cảm xúc cậu sẽ thoải mái hơn mà-Lan nhẹ nhàng.

-Mình biết rồi-nói rồi Như dụi mặt vào lòng nó rồi òa lên khóc như một đứa con nít.

Nó vỗ vỗ lưng Như một lúc lâu rồi mới nói:

-Choi oi, người ta có nói bộc lộ cảm xúc thì cũng vừa vừa á cô nương, uớt hết đồ tui rồi nè.

-Mình xin lỗi, hức-Như đưa mặt ra khỏi lòng nó.

-Ngốc, mình chỉ đùa xiu thôi, xin lỗi cái gì chứ-Nó cốc đầu Như một cái.

-Ui đau-Như ta toáng lên làm mọi người bật cười.

-Ê nhưng mà Như nè, chẳng lẽ bà cứ để cho bà Lý nhòn nhò còn bà thì hiểu lầm mẹ con bà như vậy ư?-Thanh lên tiếng thắc mắc. Cô rất uất ức khi nghe chuyện của Như.

-2 năm trước ba mình đã phát hiện ra mọi chuyện nhưng ông không thể làm gì bà Lý vì ông rất thương Nhã Vy chỉ có thể ly thân nhưng vẫn ở chung 1 nhà vì sợ Nhã Vy bị tổn thương, đó cũng là lý do vì sao cô ta kiêu ngạo đến như vậy. Ông cũng có đến xin mình tha thứ và trở về họ Lý nhưng mình không chịu, mình không thể nào sống chung với 2 người kia được. Ông cũng có ý định mở cuộc họp báo công bố mình là đại tiểu thư Lý gia nhưng mình từ chối. Nhã Vy biết chuyện đó nên rất tức giận và coi mình là cái gai trong mắt nên lúc đó cô ta thuê 3 thằng con trai hãm hại mình nhưng tất nhiên là mấy thằng đó sao hạ được mình chứ, chỉ là tép riu thôi, hahaha-Như phẩy tay, giọng tự mãn-sau đó mình gửi ảnh 3 thằng bị đánh toi bồi đến cho cô ta kèm theo lời cảnh cáo "Muốn chết thì cứ tiếp tục". À quên, còn kèm theo cây dao có máu thì phải-Như làm ra vẻ suy nghĩ-Đúng rồi, cây dao thái lan có dính máu. Vậy là cô ta khiếp, không dám đụng đến mình luôn, haha.

-Trời ơi, bà này có phải người không trời, ác dã man rợ luôn-Thanh rùng mình.

-Ồ, mình thấy bình thường mà. À, máu đó là máu giả, để dọa chơi thôi, hi hi-Như nói rồi cười hi hi làm ai cũng phải bó tay lắc đầu.

Thấy Như đã vui vẻ, mọi người lại tiếp tục vui vẻ trò chuyện với nhau đến khi xem đồng hồ thì ai cũng giật mình. 5:00pm rồi, vậy là mọi người ai ai cũng hốt hoảng kéo nhau về. Gia Bảo vừa đến thấy vậy thì trong đầu hiện lên cả trăm dấu "?" to đùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Cả lớp kéo nhau về hết rồi. Gia Bảo đi vào nhẹ nhàng sửa lại chăn gối của nó, quan tâm hỏi:

-Em thấy sao rồi, khỏe hẳn chưa?

-Em khỏe lắm luôn rồi hai ơi, mai hai làm giấy xuất viện cho em nha, em ngán ở bệnh viện lắm rồi-nó vừa nói vừa chu chu cái miệng đáng yêu ra làm nũng.

-Được rồi, để hai đi hỏi bác sĩ thế nào rồi cho em xuất viện, có gì hai sẽ mời bác sĩ riêng về chăm sóc cho em, chịu chưa-anh vừa nói vừa cười nhìn nó đầy chiều chuộng, bàn tay đưa lên véo nhẹ mũi nó đầy sủng nịnh. Ai biểu nó là đứa em gái anh cưng nhất chứ.

-Yeah, thương hai nhất-nó vui mừng ôm chầm lấy Gia Bảo ra về lấy lòng. Chẳng qua là giờ nó muốn xuất viện lắm rồi nên mới hiền lành vậy thôi, chớ bình thường chỉ bằng việc anh nheo mũi nó như vậy là nó đã đập anh bay luôn rồi.

-Ừ, để anh đi gặp bác sĩ. Phong, em ở lại chăm sóc Hân Hân một lát nhé, anh sẽ quay lại ngay-Bảo xoa đầu nó rồi quay qua hân dặn dò.

-Dạ, anh cứ yên tâm-hắn cười nhưng trong lòng thầm nghĩ "hử, bình thường cũng là em chăm sóc cô ấy mà >"<

Gia Bảo đi rồi, nó mon men khều khều tay hân:

-Way!!!

-Gì vậy bầy bi?-hắn ngọt ngào trả lời nó.

-Oe, gồm quá cha, bỏ ngay kiểu nói đó đi nhá!-nó làm bộ dạng muốn ói.

-Kêu anh có chuyện gì vậy?-hắn lơ đẹp, chuyển chủ đề luôn.

-À đúng rồi, về mối quan hệ của anh với Như....-nó nói lấp lửng.

-Em biết?-hắn thay đổi thái độ, nghiêm túc hẳn ra.

-Ừm, anh là anh họ Như đúng không? Sao lại giấu chuyện này với mọi người?

-Sao em lại biết chuyện này?

-Nghe lén-nó trả lời tinh bơ-khi anh gặp Như ở trường lúc mới vào lớp.

-Vậy sao giờ mới hỏi?-giờ lại là hân thắc mắc.

-Tính để tự kể cơ, lúc này cứ nghĩ Như sẽ nói luôn mà ai ngờ vẫn giấu nhem chuyện này-mặt nó ngây thơ hết cỡ (già nai đó, bà đang nhiều chuyện đó).

-Ồ-hắn ồ lên 1 tiếng rồi thở dài, bắt đầu kể-anh là anh họ của Như, ngày xưa vì lý do gia đình nên anh không thể ở lại với em ấy được, lúc đó anh cũng rất lo cho cô nhóc nhưng không làm được gì, anh thật không ngờ em ấy lại chịu đựng nhiều đau đớn đến như vậy, nếu lúc đó anh có thể đưa Như qua Mỹ thì có lẽ mọi chuyện đã khác. Số phận thật nghiệt ngã với cô nhóc. 3 năm trước anh về Việt Nam liền đến thăm Như, lúc đó thời gian anh ở Việt Nam không được nhiều, anh chỉ được ở lại 2 tuần thôi. Lúc đó Như đã không chịu nhìn mặt anh cho đến khi anh bắt gặp em ấy ngồi 1 mình trong 1 góc phòng, bóng tối như bao trùm lấy thân thể nhỏ bé cứ thút thút khóc. Thật sự lúc đó anh không biết làm gì ngoài việc ôm cô nhóc vào lòng vỗ về, anh biết là về ngoài con bé mạnh mẽ và coi mọi chuyện như không vậy thôi chứ thật ra nó yếu đuối lắm, cái con bé cần là tình thương thật sự cho nên anh coi cô nhóc như là em ruột của anh và từ lúc đó anh đã hứa sẽ luôn bảo vệ Như, cho dù anh có ở xa thế nào đi chăng nữa.-hắn kể cho nó nghe chuyện của

Như và hấn, ánh mắt hấn chứa nhiều nỗi buồn và sự thương cảm.

Nó im lặng, càng lúc nó càng thương cô bạn của mình, số phận như trôi dạt với cô ấy vậy. Nó tự hứa với lòng sẽ không bao giờ để Như chịu uất ức nữa, sẽ luôn bên cạnh bạn của mình. 1 khoảng lặng bao trùm lấy căn phòng trắng muốt của bệnh viện. Cho đến khi...

Cạch!!

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Gia Bảo bước vào cười tươi với nó.

-Chúc mừng em gái, ngày mai em sẽ được xuất viện, chỉ cần chăm sóc vết thương ở vai cho tốt là được.

-Thiệt hả hai. Thích quá, em ngán bệnh viện lắm rồi, hay giờ em xuất viện luôn được không hai? Em nhớ nhà, nhớ dì Năm, nhớ Miu Miu quá à.-nó phản khích, khuôn mặt ánh lên niềm vui sướng khó tả, cứ như là khuôn mặt nó đang sáng bừng lên lấp lánh ấy.

Hấn ngần ngại trước vẻ đẹp trong sáng của nó, nhìn nó lúc này như 1 đứa trẻ cực đáng yêu, chỉ muốn ôm vào lòng mà cưng nựng.

-Ở lại 1 hôm nay nữa để bác sĩ kiểm tra lần cuối cho an toàn. Sáng mai anh đưa em về sớm, được không?-Bảo dịu dàng nói, trong giọng tràn đầy yêu thương dành cho cô em gái bé nhỏ.

Nó bấu môi kiểu không cam chịu nhưng cũng ngoan ngoãn gật đầu, thật là nó cực kì chán bệnh viện lắm lắm luôn rồi á. Nhìn thái độ của nó mà 2 người kia không khỏi bật cười, nó quả thật rất đáng yêu.

*****

Như từ bệnh viện về thẳng nhà, vừa bước chân vô nhà nó đã bắt gặp 1 người mà nó thật sự không muốn đối mặt, ông Lý Quang Thịnh-ba cô.

-Ông đến đây làm gì?-mặt cô đánh lại, giọng nói vô cùng lạnh lùng.

-Con à, ba biết ba có lỗi với con...

-Tôi không có ba-Như cắt ngang lời nói của ông Lý, mỗi lần nhìn thấy ông ấy là cô lại nhớ đến những chuyện đau lòng.

-Con không tha thứ cho ba cũng được nhưng ba xin con, con có thể giúp ba tìm Nhã Vy được không con? Cả tuần nay con bé không về, ba tìm kiếm khắp nơi nhưng không được-ông mở lời cầu xin cô, ông thật sự bế tắc.

-Ha....-Như cười chua xót-hóa ra là tìm cô con gái yêu của ông. Sao ông lại nghĩ tôi có thể giúp ông?

-Ba không biết nhưng ba tin là con có thể giúp ba-ông cũng không hiểu sao ông lại tin là cô có thể làm được.

-Nếu tôi nói tôi không biết?-Cô ngồi xuống ghế, chân vắt chéo, tay nhẹ nhàng rót cho mình 1 cốc nước.

Ông Lý chưa kịp nói gì thì 1 người phụ nữ đã chạy vào trong nhà, tiến thẳng đến trước mặt cô

Chát!!!

Tiếng tát tai vang lên khô khốc, mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến cô không kịp trở tay và lãnh trọn 1 cái tát từ bà Lý.

-Đồ tiện nhân, mày đã làm gì con tao, mày giấu con tao ở đâu? Mày mau trả con lại cho tao.-Vừa nói bà ta vừa vung tay lên định đánh Như nhưng đã bị Như giữ cánh tay lại.

-Bà nói tôi giữ con bà?-nó nói, giọng trầm xuống, có vẻ như cô đang rất giận về cái tát lúc nãy, cô vốn ghét nhất những người dám đụng vào khuôn mặt cô vì cô vốn giống mẹ đến 8, 9 phần. Cô càng không thể chịu đựng được khi người tát cô lại chính là bà Lý, người đã hãm hại mẹ cô.

-Ngoài mày thì còn ai nữa chứ? Đồ mất dạy, trả con cho tao- Bà ta vừa hét vừa cổ giầy dựa thoát tay ra khỏi bàn tay cô.

Rắc!!

Cô siết mạnh tay bà ta đến mức xương đã như muốn gãy vụn bên trong rồi hất mạnh tay bà ta ra

-Áaaaaaaa!!!-bà Lý hét lên đau đớn-tay tôi, tay tôi, đồ khốn nạn, con tiện nhân.

-Bà im ngay đi!!!-Ông Lý tức tối hét lên, ông quá sùng sờ khi thấy bà Lý cứ liên tục chửi mắng và đòi đánh cô.

-Ông mắng tôi sao? Ông mắng tôi vì con quý này ư? Nó đã hại con gái ông đó, nó hại Nhã Vy của tôi đó! Huhu-bà ta hét lên, có vẻ như bà đã rất mất bình tĩnh.

-Dựa vào đâu mà bà dám nói Hoài Như như vậy? Há?-Ông Lý lớn tiếng quát lại bà Lý, ông không tin Như sẽ làm hại Nhã Vy, ông không bao giờ tin điều đó xảy ra.

-Chính bọn Nhã Vy thuê đã báo lại với tôi, cô ta, chính là cô ta-bà ta chỉ tay về hướng Như-là con quý, nó muốn giết con gái tôi. Mày, mày mau trả con gái lại cho tao.

-Thật...thật sao?-Ông Lý sững sờ nhìn về hướng Như.

-Tôi cũng không muốn giữ cô ta làm gì, chỉ trách cô ta đụng vào không đúng người-Như bình thản đến lạ, cô ngồi xuống ghế cầm cốc nước lên nhấp 1 ngụm nhỏ.

-Sao con lại làm vậy? Nhã Vy là em con cơ mà, ba xin con, con mau thả con bé ra đi, ba cầu xin con-ông Lý bất ngờ khi nghe Như nói. Vội vàng cầu xin cô.

-Xin lỗi, nhưng tôi KHÔNG thể-cô nhấn mạnh. Thật ra cô rất đau lòng, cô cũng rất muốn tha thứ cho ba cô nhưng mỗi lần nghĩ đến mẹ, đến tuổi thơ đầy bất hạnh của mình thì cô lại không thể tha thứ cho ông ấy, cho đến khi cô gặp những người bạn thật sự, trải qua nhiều chuyện cùng nhau, cô quyết định sẽ mở lòng ra, tha thứ nhận ông ấy 1 lần nhưng mỗi lần gặp, cô đều nghe ông nói về Nhã Vy, điều đó làm cô rất tủi thân. Còn về Nhã Vy, cô tin nó sẽ vì cô mà không làm gì quá đáng với cô ta nên cô mới ra mặt. Tuy bề ngoài cô mạnh mẽ nhưng thật ra cô cũng khao khát tình thương từ người cha của mình lắm chứ, cô cũng không căm ghét gì Nhã Vy nhưng cũng cần phải cho cô ta 1 bài học nhỏ để giảm bớt tính kiêu ngạo.

-Đồ ác độc, mau trả con cho tao, nếu không tao sẽ giết mày-bà Lý quát lớn, nước mắt người mẹ lo cho con gái đã lăn dài trên má.

-Muốn tìm? Đến Trần gia. Tôi mệt rồi, không rảnh tiếp 2 người. Chị Tươi [người giúp việc] tiễn khách-Như nói rồi cô mệt mỏi đứng lên bước về phòng để lại 2 người đứng như trời trồng ở lại.

-Ông bà Lý, xin mời-Chị Tươi cung kính tiễn khách.

-Trời...ôi... sao...sao...con bé lại đụng đến Trần gia chứ-ông Lý thất thần. Trần gia đúng là nơi không nên đụng vào.

*****

Hoài Như bước chân vào phòng liền khóa cửa lại nằm phịch xuống giường. Không biết hôm nay là ngày gì mà nước mắt cô lại rơi nữa rồi. Chưa bao giờ cô thấy mình yếu đuối như lúc này, cô cần 1 điểm tựa. Người cha của cô rốt cuộc cũng chỉ yêu thương 1 mình Nhã Vy mà thôi, cô tự hỏi liệu trong lòng ông đã bao giờ có mẹ cô chưa? Tất nhiên là chẳng ai có thể trả lời câu hỏi này của cô cả, cô mệt mỏi nhắm mắt lại từ từ đi vào giấc ngủ, giọt nước mắt vẫn còn đọng lại nơi mí mắt...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53

Hôm nay nó được xuất viện, là chủ nhật nên cả lớp cùng đến để đưa nó về nhà luôn, sẵn tiện làm 1 party nho nhỏ mừng ngày nó thoát khỏi "nhà tù trắng". Vừa về đến nhà nó đã chạy hết chỗ này đến chỗ kia. Hết ôm cái cổng đến ôm cái cửa, cái bàn, cái ghế...còn quá khách đến nỗi vừa ôm vừa luôn miệng kêu "tao nhớ mày quá!" làm cả bọn dờ khóc dờ cười. Chạy vào bếp chưa thấy người đầu đã thấy tiếng:

-Dì Năm ơi, con nhớ dì quá!--rồi ôm chầm lấy dì. Dì Năm nhẹ nhàng vuốt tóc nó miệng nở nụ cười hiền hậu nhưng rất nhanh sau đó nó bỏ đi ra và ôm cả cái nhà bếp =."

Ôm đã đòi mọi thứ nó chạy vụt lên phòng hét to:

-Ôi phòng yêu dấu, chạy về với cưng rồi đây. Hahaha-nó giang 2 tay ra như muốn ôm cả cái phòng cười đầy thỏa mãn.

-Meow!!!-1 vật thể trắng như bông lao vù lên người nó.

Nó ôm lấy Miu Miu đang cạo đầu trong người nó biểu lộ sự nhớ nhung của mình với chủ nhân.

-Ôi Miu Miu à, chị nhớ cưng muốn chết!--nó ôm con mèo trong lòng nói với giọng hết sức cưng chiều.

-Meow!--con mèo lại lên tiếng như muốn đáp lại là nó cũng rất nhớ cô chủ của mình.

Cả lớp đứng sau nó mà trên mặt hiện đầy vạch đen với 1 giọt mồ hôi to đùng. Trong đầu không tự chủ được đều suy nghĩ rằng thần kinh nó có vấn đề =."

***

Bữa trưa cả lớp cùng ở nhà nó dùng bữa coi như là ngày ăn mừng nó được xuất viện. Ông và 2 bác của nó cũng được mời đến, chỉ là không biết rõ lý do của bữa ăn hôm nay thôi, nó lấy lý do là muốn giới thiệu bạn bè với mọi người. Tất nhiên là không thể thiếu 2 anh em đẹp trai Tuấn Kiệt và Tuấn Khanh rồi. Ông và 2 bác vừa bước vào, mọi người đều chào hỏi rất lễ phép. Đến khi Tuấn Kiệt vừa bước vào, cả bọn dùng ánh mắt chán ghét làm anh dờ khóc dờ cười xong rồi lơ đãng anh luôn. Tuấn Kiệt thầm khóc trong lòng "có cần phải thù dai vậy không? ". Tuấn Khanh cũng rất là có tâm với anh trai nhé, vừa đến là nhào vô cùng đám bạn để ông anh hai của mình bơ vơ, bị hất hủi phải lùi thui lại ngồi kế bên ông.

Mọi người ăn uống chơi đùa hết sức vui vẻ, nhờ có bữa tiệc này mà cả lớp nó đều thân với ông, ba và 2 bác của nó và tất nhiên cũng được mấy "đáng" này cho lời hứa bảo hộ cả lớp. Không phải nói cũng biết là cả lớp sung sướng đến cỡ nào. Bây giờ thì những trò đùa của 10C đã có người chống lưng. Hahaha!

Tất nhiên có người vui thì cũng sẽ có người buồn. Người buồn ở đây không ai khác là Gia Bảo và Tuấn Kiệt nhà ta. 2 anh liếc nhìn nhau rồi cùng thở dài, lắc đầu 1 cái, trong lòng thầm khóc không thôi. Ôi! Cái lũ quỷ này bình thường đã chống không nổi rồi, giờ lại thêm các bậc trưởng lão yêu quý, bảo hộ cho chúng. Không nói gì mà 2 anh đều ngẩng đầu lên trời (nhưng giờ đang ở trong nhà nên đừng phải mái nhà =))) trong lòng cùng gào thét "trời ơi, cái trường của tôi rồi sẽ ra sao đây~."

***

Bữa tiệc nhỏ kết thúc, 2 bác nó vội vàng ra sân bay để qua nước ngoài vì lý do công việc, ba nó cũng phải đến công ty có việc, ông nội nó vì lý do sức khỏe nên cũng về nghỉ ngơi trước, Lan cũng về sớm để chăm sóc cho mẹ. Cuối cùng chỉ còn lại cả lớp và 2 ông anh của nó thôi.

-Way mấy đứa, ta còn à Vy chưa xử lý đó-ngồi 1 lúc chán quá, hấn lên tiếng nhắc nhở mọi người.

-Ồ đúng rồi ha-nó gật đầu-không biết giờ cô ta sao rồi.

-Mình đã đưa cô ta đến 1 nơi bí mật rồi, giờ chỉ còn chờ cậu tới xử lý thôi-Như đáp lời nó.

-Ồ, vậy giờ đi thôi-nó hào hứng-À mà khoan, đợi mình chút. Các cậu có ai biết trang điểm không?

-Mình nghĩ là mình trang điểm cũng không tệ đâu-Mai Thanh tự tin vỗ ngực.

-Xùy, coi chừng qua tay bà từ thiên nga lại hóa thành vịt ấy chứ-Tuấn mập mĩa mai cô nàng.

-Hừm? Ông nói gì? Có tin là tui đá cho ông lăn ra bờ luôn không hả?-Mai Thanh chống nạnh chỉ tay về phía Tuấn mập hét lớn.

-Thôi thôi được rồi, tui xin 2 người, Thanh lên phòng với tui đi.

-Bà tính làm gì vậy?-Quần thắc mắc.

-Lát nữa sẽ biết-nó đưa ngón trỏ lên miệng, nháy mắt làm vẻ bí mật. Bộ dạng này của nó rất đáng yêu khiến cho một số người không tự chủ được tìm đập mạnh một cái.

-Lại bày trò nữa rồi đây-Không hèn mà hấn, Bảo và Kiệt cùng nói thầm trong miệng, 3 anh lại ngồi gần nhau nên nghe thấy hết, cùng quay đầu nhìn nhau lắc đầu.

****

Nửa tiếng sau nó bước xuống nhà, bộ dáng xinh đẹp đáng yêu bình thường đã biến mất thay vào đó là sự lạnh lùng và sắc sảo, mang trên người bộ đồ da màu đen khoác cái áo màu be, tóc cột cao để lộ vầng trán cao xinh đẹp, đôi mắt ngầy thơ giờ đây được trang điểm mà trở nên sắc sảo lạnh lùng, đôi môi hồng tự nhiên bây giờ nhờ một lớp son mà trở nên đỏ tươi nhìn thật quyến rũ, mang thêm đôi boots màu đen cao 10 phân. Bây giờ nhìn nó mà ai cũng há hốc mồm, thật sự không còn nhận ra đây là cô bạn đáng yêu hồn nhiên nữa, trên người nó tỏa ra khí chất thanh lạnh cao quý khó chạm tới.

-Sao mà mọi người nhìn tui dữ vậy? Xinh quá hả?-nó tỉnh nghịch lên tiếng làm mọi người hoàn hồn.

Nhi nhanh chóng tỉnh lại đáp lời nó:

-Ừ, đẹp, nhanh nhanh đi thôi cô nương, mọi người chờ cô từ nãy giờ rồi đó.

Mọi người nghe vậy cùng nhau tiến ra ngoài thì thấy ông Lý đang đứng ngay trước cổng, vừa gặp Như ông liền kêu xin:

-Như à, con cứu em con được không? Ba xin con...

-Tôi không có quyền tha thứ cho cô ta, người cô ta đụng vào không phải là tôi, nếu ông muốn xin thì xin cô ấy?-Như lạnh lùng nói rồi chỉ về phía nó.

-Trần tiểu thư, xin cho đại từ đại bi, tha cho con gái tôi-ông chấp tay đứng trước nó cầu xin, gần như là sắp quỳ xuống dập đầu xin nó tha thứ cho con gái mình.

-Tha? Tôi chưa đủ từ bi đến mức tha cho cô ta, nhưng ông cứ yên tâm, tôi sẽ trả cô ta về nguyên vẹn cho ông.-Nó lạnh lùng nói rồi bước qua ông, khi đi qua nó nói thầm vào tai ông 1 câu nhỏ xíu, chỉ 2 người nghe thấy:

-Ông nên nhớ là ông có 2 đứa con gái.

Rồi nó cùng mọi người đi thẳng, Như cũng đi kế bên nó, đáng về lạnh lùng nhưng ẩn chứa sự cô đơn vô hạn.

Ông Lý thất thần quay đầu lại nhìn nó, rồi nhìn qua Như, nhìn dáng vẻ cô đơn của cô mà lòng ông thất lại, có vẻ như ông đã đối xử quá bất công với cô rồi. Từ trước đến giờ, cả khi biết sự thật về Như nhưng hình như ông chưa cho cô thấy tình thương của người cha đúng nghĩa, là ông luôn quan tâm đến Nhã Vy nhiều hơn, thảo nào cô luôn lạnh nhạt với ông.

****

Mọi người dừng xe trước một căn nhà nhỏ, đi vào bên trong. Như nhấn 1 cái nút màu đỏ thì sàn nhà mở ra để lộ 1 cầu thang dẫn xuống phía dưới. Tất cả cùng nhau đi xuống đó thì thấy 1 không gian vô cùng rộng lớn, bước tiếp theo Như đến một căn phòng khá lớn, cô đưa ngón tay cái lên chạm vào màn hình cảm ứng bên cửa. Cánh cửa mở ra, bên trong có 4 con người đang bị trói trên 4 cái ghế.

-Thả tao ra, bọn khốn-Nhã Vy vừa thấy bọn nó liền hét lên.

-Giọng tốt! Xem ra đãi ngộ không tệ, chắc chắn là hơn đãi ngộ của tiểu thư dành cho tôi nhỉ-nó nhếch mép cười, lạnh lùng nói.

-Cô muốn gì?-Hải Minh xem ra là người bình tĩnh nhất trong 4 người, 2 ả Anh Thư và Thanh Hương đã sớm run như cây sậy rồi.

-Tất nhiên là trả thù rồi-nó híp mắt cười, giọng điệu tràn ngập nguy hiểm.

-Hừ! Muốn làm gì thì làm đi còn tỏ vẻ-Hải Minh vẫn như cũ bình tĩnh, nhếch mép cười đều ra vẻ bất cần đời.

-Từ từ chứ-nó mỉm cười xinh đẹp-sao lại nôn nóng như vậy chứ.

-Con khốn, mau thả tao ra-Nhã Vy mất bình tĩnh hét lên, có cảm tưởng nếu không bị trói ả ta sẽ bay đến mà xé xác nó quá.

-Ý cô là bảo bồi Trần gia là 1 con khốn?-Gia Bảo lạnh lùng lên tiếng, anh ghét ai xúc phạm nó.

-Anh Bảo, em làm tất cả những việc này là vì anh mà-bây giờ thì lại là bộ dạng nhu nhược đáng thương.

-Đừng nói vì tôi, ô ư ế thanh danh tôi-Bảo lạnh lùng nói.

-Hừm, hahahaha. Cuối cùng thì tôi làm cho em bao nhiêu việc cũng không bao giờ bằng anh ta. Cho dù anh ta xua đuổi thế nào thì em vẫn đâm đầu vào trong khi tôi yêu em hết mực thì em lại không thèm để ý, hahaha, mọi thứ thật trớ trêu mà-Hải Minh bất giác cười chua chát.

-Anh...-Ngay lúc nghe Hải Minh nói những lời này bỗng dưng trong lòng Nhã Vy cảm thấy nhói mà chính cô cũng không hiểu. Từ trước đến giờ cô đâu có yêu anh?

-Thôi được rồi, bớt diễn mấy trò tình cảm lại giùm đi-nó bực bội cắt ngang.

-Cô muốn trả thù cách nào?-Nhã Vy giờ đã bình tĩnh, hình như cô đã nghĩ thông suốt điều gì đó.

Nhếch môi cười một nụ cười trào phúng, nó rút ra 1 cái roi da nhìn còn "xịn" hơn cái roi da trước đây Nhã Vy đã đánh nó.

-Giờ là lúc tôi trả thù!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Nó vuốt ve cái roi, đôi mắt sắc lạnh quét về phía bốn người kia làm cho ba cô gái bất giác rùng mình.

-Tha...tha...cho tôi đi-Thu Hương run rẩy cầu xin. Anh Thư mặt tái không còn giọt máu.

-Tha? Nô nô, tôi đã nói tôi không phải thánh nhân rồi mà-nó híp mắt lại cười, khuôn mặt lạnh đến đáng sợ làm cho những người kia càng tái mặt. (make

up để đe dọa tinh thần con người ta thôi mấy chế ạ :)))

Chát! Chát! Chát! Chát!

Những tiếng "Chát" vang lên liên tục, bọn Nhã Vy nhắm tịt mắt lại chờ đợi con đau ập đến.

-Áaaaaaaa!!!-mấy đứa con gái bọn Nhã Vy hét lên khi nghe những âm thanh đó.

-Hét cái gì mà hét, mở mắt ra đi mấy má, tui đánh có trúng cái nào đâu mà hét-nó bực mình, 2 tay chống nạnh quát mấy ả kia.

-O?-Mấy đứa đó nghe vậy thì mở mắt ra, mặt biểu lộ sự ngạc nhiên đến ngu ngơ, trên mặt hiện rõ dòng chữ "sao lạ vậy?". Còn bọn lớp nó thì đứa nào đứa nấy ôm bụng cười, thích thú chờ xem nó sẽ làm gì tiếp theo.

-Tui nói tui không phải thánh nhân để tha cho mấy người nhưng tui cũng không ác độc đến độ đánh mấy người bằng cái roi này đâu.-nó mĩa mai nói, ý là bọn Nhã Vy là đồ ác độc khi dùng roi đánh nó.

-Cô...-Nhã Vy ngạc nhiên, len lỏi trong lòng là cảm xúc tội lỗi và ân hận, cả biết ơn nó nữa.

-Khoan xúc động nhé-nó cắt ngang dòng cảm xúc của Nhã Vy-Bây giờ mới là trả thù thật nè.

Lại 1 lần nữa bọn Nhã Vy nghệt mặt ra theo cái kiểu "ừa, tưởng được tha rồi mà". Cả lớp lại tiếp tục nhìn nó đầy mong chờ điều thú vị, chắc chắn nó sẽ bày trò gì cho mà xem, lớp trưởng của bọn nó là siêu nghịch mà ^^.

-Này, dẹp cái bộ mặt đó đi, mấy người hành hạ tui dữ vậy mà giờ mong tui trả thù có vậy thôi á hả?-nó lại bực mình quát khi thấy vẻ mặt của mấy người kia.

-À không, haha, chúng tôi biết lỗi mà-Nhã Vy cười trừ, không hiểu sao lúc này cô lại cảm thấy nó đáng yêu và có chút cảm giác ân hận khi lúc trước đã ghét nó như vậy.

-Ten ten ten tèn! -nó nói rồi lấy ra 4 cái lông vũ lớn (tg ứ biết là lông con gì :))

Cả lớp tròn mắt, 4 kẻ kia cũng tròn mắt, nó tính làm gì đây? Chẳng lẽ....

-Này mấy cậu, lại giúp mình một tay với-nó quay qua nói cả lớp.

Cả bọn tiến lại, đứa giữ ghế, đứa cầm lông vũ, đứa giữ chân không cho mấy người kia cử động. Tiếp đến là trong căn hầm bí mật có 4 giọng cười man rợ được phát ra. Vâng, nó lấy lông vũ đi chọc lét người ta đấy ạ =)))

-Há há há, chế..ét t..ui..., há há há, tha...tha...đi mà-Hồ hồ hồ-mấy người kia chịu không nổi lên tiếng cầu xin.

Sau nửa tiếng hành hạ con người ta man rợ nó mới chịu dừng lại. Trên mặt thể hiện rõ sự thỏa mãn sau khi "trả thù".

Bốn con người kia giờ đây trông vô cùng thảm hại, đầu tóc rũ rượi, quần áo do lúc nãy giầy giụa quá ghê nên giờ trông vô cùng sộc xệch, mặt đầy mồ hôi, miệng cười quá nhiều nên giờ chưa khép lại nổi. Cả lớp nhìn 4 người kia bất giác rung mình 1 cái, chiều này của nó quả nhiên lợi hại.

-Các cậu giúp mình cời trói cho họ với-nó quay qua nói với mọi người.

Bốn người kia được cời trói liền ngồi thụp xuống sàn, sau khi bị "hành hạ" không còn ai đứng lên nổi nữa.

-Xin lỗi-Nhã Vy nhẹ giọng nói, tuy nhỏ nhưng đủ cho mọi người nghe.

-Vì chuyện gì?-nó híp mắt cười hỏi lại.

-Vì tất cả những gì tôi đã gây ra-Nhã Vy cúi đầu xuống đất nói, cô giờ đây đã thật sự ân hận.

-Không sao, dù gì tôi cũng đã trả thù xong rồi.-Nó nhún vai đáp rồi lại quay sang cả lớp-trả thù xong thật sáng khoái quá, chúng ta cùng đi ăn cái gì đi. Hôm nay anh Bảo mời .

-Yeahhh!- cả lớp đồng thanh vui sướng-Đúng là lớp trưởng tâm lý, nãy giờ ở đây đồ ăn tiêu hóa hết trơn rồi.

-O?-Bảo ngơ ngác rồi lắc đầu cười trừ, em gái anh có khác. Hắn đứng kế bên Bảo vỗ vỗ vai anh ra chiều thông cảm lắm. Khả năng ăn uống của lớp nó cũng không tệ đâu à, kiểu này thì anh Bảo nhà ta nên xem lại vì trước khi đi rồi.

-Này...-Nhã Vy ở phía sau chọt lên tiếng gọi.

-Chuyện gì?- Nó nghiêng đầu hỏi lại.

-Chị hai, em xin lỗi, chúng ta làm chị em một nhà được không?-Nhã Vy từ từ tiến tới phía Hoài Như, giọng nói cùng ánh mắt chân thành mong chờ nhìn

cô.

-Tôi...-Như trước tình huống này không hề chuẩn bị trước, cũng không ngờ Nhã Vy lại hành động như vậy nên có chút bối rối.

-Em thật sự muốn thay đổi mà chị.-Nhã Vy lại tha thiết cầu xin, nhìn cô ta bây giờ không ai còn nhận ra một Nhã Vy kiêu căng lúc xưa nữa.

-Tôi...được rồi- Như nhẹ gật đầu, trong tâm có chút ảm áp, đây là tình thân sao?

***

Sau ngày hôm đó, Nhã Vy nhận ra tình cảm của mình nên đã chấp nhận Hải Minh, cô còn xin chuyển đến lớp 10C và đã được nó đồng ý, tất nhiên là Hải Minh sẽ theo cô rồi. Ngoài ra, cô còn dọn qua ở chung với Như cho tiện việc quây phá nữa.

Xin lỗi mọi người, thời gian qua vì nhiều việc xảy ra nên tâm tình của mình không tốt, không thể viết truyện được. Bây giờ mọi thứ đã ổn, mình sẽ cố gắng viết nhiều hơn và nhanh chóng full truyện. Mong mọi người ủng hộ.

Một lần nữa xin lỗi mọi người *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Sau một khoảng thời gian xa trường, xa lớp, xa thầy cô yêu vầu nhưng vẫn gần bọn bạn thì hôm nay nó chính thức đi học lại. Vẫn trên chiếc xe đạp quen thuộc nhưng lần này là hần đèo nó đi. Tự nhiên trong lòng nó có một chút gì đó mà nó không thể gọi tên, nhưng mà nó biết là nó thích cảm giác này. Dừng lại ngay trước cổng trường vì có một đám người đang vây quanh một người nào đó mà nó thấy là...rất xa lạ!

-Anh Bảo Huy, em yêu anh!

-I love you so much! Anh Huy ới!!

-Bảo Huy oppa, sarranghae!

-Anh Huy à, nhìn mặt em đi, please!

-....

Vân vân và mây mây rất rất nhiều tiếng hò hét vang vọng mà trung tâm là một anh chàng tóc hạt dẻ, da trắng như sứ, môi đỏ như son (giống bạch tuyết nhẽ kkkk) sống mũi cao hoàn hảo, cặp mắt được che lại bằng cặp kính mát hàng hiệu đắt tiền, nói chung là một khuôn mặt hoàn hảo có thể sánh ngang với hần. Khoác trên người chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt và quần tây đen nhìn như bình thường nhưng thật ra là đồ được thiết kế bởi những nhà thiết kế nổi tiếng, bàn tay lơ đãng đặt trong túi quần. Chuẩn soái ca a!

-Gì vậy trời, anh ta là ai vậy?-nó hỏi thăm hần.

-Một tên chẳng ra gì, chỉ được cái vẽ ngoài điển trai.-hần thờ ơ trả lời.

Bỗng....

Kéttttt!!!

Tiếng thắng xe gây nên sự chú ý của mọi người, và một tốp người nữa chạy thẳng ra chiếc xe vừa hét lên

-My angel, angel lòng tôi đã trở lại.

-Ôi nữ hoàng, tôi yêu em.

-Hoàng tử lòng em, xin hãy nhìn em!

Vâng, cũng giống như lúc này, vô số tiếng hét "yêu thương" vang vọng làm cô gái trong chiếc xe BMW mui trần màu đỏ hết sức tự hào bước xuống nhưng không ngờ những tiếng hò hét lúc này là dành cho...nó và hấn làm cô ta hết sức tức giận.

-Hừm, những kẻ vô danh tiểu tốt!

Lời nói chảnh chọe của cô ta làm mọi người dừng tất cả mọi hành động của mình lại và nhìn cô ta, những tiếng thì thầm to nhỏ bắt đầu:

-Bà Uyên Nghi này thật chảnh chọe

-Ừ, biết là cô ta vừa xinh đẹp vừa giàu có nhưng không ngờ lại khinh người đến vậy.

-Tui thì thấy cô ta chẳng bằng queen trong lòng tui, Gia Hân num bờ oăn

-....

Nghe được những lời thì thầm đó làm cho Uyên Nghi tức điên người. Bảo Huy ở cách đó không xa thì mỉm cười bước lại phía Uyên Nghi, tháo chiếc kính ra làm lộ đôi ngươi sáng như sao. Cầm bàn tay cô ta lên, Bảo Huy hôn nhẹ vào mu bàn tay cô ta. Miệng nhếch lên cười nhẹ làm bao trái tim vỡ vụn

-Chào buổi sáng, người đẹp.

-Chào anh-lời nói hết sức nhẹ nhàng, thủy mị chứ không giống như lúc này.

-Buổi sáng tức giận là không tốt đâu-nháy mắt với cô ả một cái khiến cô ả sượng ròn.

-Oe...-nhìn một màn này khiến nó không khỏi buồn nôn.

-Bình tĩnh, anh đưa em lên lớp-hắn nhẹ nhàng xoa lưng nó-ở đây không khí thật ô nhiễm, không hợp với em.

Nghe những lời nói đó, ả Uyên Nghi tức giận tính quay qua mắng hấn thì đứng hình. Trước mắt ả là ai đây, siêu mẫu nam Duy Phong cực nổi tiếng với khuôn mặt siêu đẹp trai và body siêu chuẩn. Là thần tượng trong lòng ả bao năm qua.

-Anh...anh là Duy Phong?!-Cô ta ngạc nhiên đến độ lắp bắp.

-Vâng, chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, không đáng để tiểu thư như cô chú ý đến đâu-hắn nhếch môi trả lời lạnh lùng.

Uyên Nghi cứng đờ người nhìn hấn dần nó đi, trong lòng thầm nghĩ sẽ cướp hấn từ tay nó. Bảo Huy thì nhếch môi cười nhìn hai người đó-"thứ vị" là 2 từ hấn ta dành cho nó, người mà làm cho một người không coi ai ra gì như hấn-Duy Phong quan tâm thì không phải dạng tầm thường.

Bỗng một bàn tay vỗ nhẹ lên vai Uyên Nghi, cô ta quay lại thì thấy ngay Nhã Vy

-Đừng tơ tưởng đến hôn phu của bạn tôi-Nhã Vy kiêu kì nói, cô chỉ hiên với bọn nó thôi, chứ tính tiểu thư thì vẫn còn.

Lời nói của Nhã Vy vừa dứt thì tất cả học sinh trường Mary có mặt ở đó đều bị shock nặng. Thưa nhất là hấn là hôn phu của nó, thứ hai là Nhã Vy nói cô là bạn nó, thật khiến người ta không dám tin mà.

-Cô là ai mà dám nói như vậy với tôi--Uyên Nghi cũng không vừa, kiêu kì đáp trả.

-Là một người mà từ chối hết các bản hợp đồng người mẫu, người mà các đạo diễn vô cùng săn đón, muốn mời hợp tác nhưng không có hứng thú với điện ảnh. Là con cưng của tập đoàn nhà Lý gia, là em gái của nghệ sĩ piano nổi tiếng Emy (là Hoài Như đó ạ) và là bạn gái của Phạm Hải Minh, cậu chủ tập đoàn Phạm gia. Như vậy đã đủ chưa-Hải Minh bước đến khoác tay lên vai Nhã Vy, nhếch miệng lên cười nụ cười đều quen thuộc. Phía sau là Hoài Như, hiện giờ vẫn là một cô gái mọt sách nên không ai nhận ra.

Nghe vậy mọi người lại cứng đờ ra, shock tập 2. Thật là không tầm thường.

-Đi lên lớp thôi-Như lắc đầu ngán ngẩm bước đi, Nhã Vy lon ton đi theo, tất nhiên là Hải Minh cũng nhanh chóng theo sau.

-Wow, thì ra trước đây Nhã Vy chảnh chọe là do gia thế cô ta ghê đến vậy.

-Ừ, thật không ngờ.

Rồi mọi người bắt đầu giải tán đi vào lớp để chuẩn bị cho giờ học.

Nghe những lời đó Uyên Nghi mới bừng tỉnh, liếc mắt qua phía Bảo Huy

-Sao này giờ anh không lên tiếng?-Giọng nói có một chút tức giận

-Sao tôi phải lên tiếng, ở ngoài xem không phải thứ vị hơn sao?-Anh ta nhún vai, tỏ ra mọi sự không liên quan đến mình-A, hay là lúc này hành động của tôi làm cô lầm tưởng là tôi thích cô, nồ nồ, chỉ là xã giao thôi, haha

Nói rồi anh ta bỏ đi về phía phòng hiệu trưởng, 2 tay đút vào túi đi một cách thong thả, bỏ lại phía sau một khuôn mặt tức đến đỏ bừng mặt.

****

GTNV mới

-Chu Bảo Huy (17 tuổi) học lớp 11A1. Là một diễn viên nổi tiếng đào hoa, lãng nhãng nhưng vẻ đẹp thì không ai có thể bàn cãi. Từng học ở Mary trước đó nhưng vì lịch trình bận rộn nên học trễ mấy tháng. Gia thế cũng rất hiển hách, ba mẹ đều là những diễn viên gạo cội có tiếng trên TG.

-Mai Uyển Nghi: cũng giống như Bảo Huy, học lớp 11A và nghỉ vì ghi hình cùng nơi với Huy, là một người mẫu teen khá nổi hiện nay nên vô cùng chảnh chọe. Nhan sắc thì cũng có chút chút nhưng nhờ công nghệ make up nên cũng thuộc dạng mỹ nhân. Luôn nghĩ mình là trung tâm vũ trụ. Đặc biệt là đại trai đẹp :)))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngờn - Annaluong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Vừa vào lớp nó đã vội lấy cái laptop của mình ra. Chỉ sau vài phút ngẩn ngui, toàn bộ thông tin của hai người kia nó đã nắm trong tay.

-Xời, không phải chảnh chứ có bấy nhiêu đây cũng đòi lên mặt với tui -nó trề môi, lắc lắc cái đầu nói.

-Có gì hót?-Nhi từ đâu bay vào, chỗ ngay cái đầu vào lap của nó xem.

-Đầu đâu, có gì hay tui xem với-Bản tính nhiều chuyện đúng thật là của con gái, mấy đứa con gái xung quanh cũng tập trung lại gần nó, thò cái đầu vào xem thử có gì hay.

-Mai, bà né cái đầu qua một chút cho tui xem với-Trà ngày xưa hiền nhất lớp sau một thời gian được "tôi luyện" cũng không còn hiền cho lắm :)))

Như, Vy, Minh lúc này vừa tiến vào lớp, thấy mọi người tụm lại một đồng chỗ bàn nó thì ngạc nhiên, hỏi:

-Có chuyện gì vậy ta?-Vy thắc mắc

Lắc lắc cái đầu tỏ vẻ không biết, Như đáp:

-Xuống đó coi thử.

Vậy là ba người lại lọt tọt đi xuống chỗ nó thì lại nghe giọng Mai Thanh oang oang.

-Gi chời, "mụ chảnh" này đi học lại rồi hả? Kiểu này lại làm lộn xộn cả trường cho mà coi-Vừa nói cô vừa trề môi tỏ vẻ không thích.

-"Mụ chảnh"? Là cô này hả?-Nhi chỉ tay vào hình Uyển Nghi hỏi lại.

-Ừ, bà không biết mụ ta à, đẹp nhờ son phấn, học cũng chẳng bằng ai đâu, mà chảnh thì thôi á, không thèm để ai vào mắt. À, trừ mấy anh đẹp trai, mê trai dữ lắm-Mai Thanh khoanh tay trước ngực, lắc đầu giải thích cho mọi người, rất ra dáng bà cụ non.

-Vậy hả? Vậy còn Tên kia, bà biết không?- Trà thắc mắc nên hỏi.

-Ồ, người mẫu nam nổi tiếng đào hoa, mấy bà tốt nhất là tránh xa anh ta ra, không có gì tốt đẹp cả-Mai Thanh lại tiếp tục giải thích.

-Ồ, nhìn cũng "tạm được" vậy mà cũng ghê quá hen-Nhi chắc lưỡi (vâng, người đẹp ngang ngửa hần mà nói tạm được, chắc chỉ có anh Bảo là đẹp trai với chụy này thôi -_-)

-Cơ mà bà lấy thông tin mấy người này chi vậy? -Mai Thanh lại thắc mắc.

-"Mụ chảnh" đó muốn cướp hôn phu của cậu ấy á mà-Nhã Vy sau một hồi lắng nghe, tốt bụng giải thích cho cả lớp biết.

-Ồ!!!!-cả lớp đồng thanh nhìn lại nó.

-Ghê ha, hôm nay tìm hiểu về tình địch luôn ha-Lan ôm miệng cười trêu nó.

-Gi..gi...h..hôn phụ gì, tình địch gì, đừng có mà ăn nói lung tung-Nó tự nhiên đỏ mặt, nói chuyện cũng lắp bắp làm mọi người bật cười.

-Em yên tâm, anh đây chỉ chung thủy với mình em thôi-hắn nháy mắt với nó làm mặt nó càng đỏ hơn.

-Xê ra đi, tào lao quá!-nó đẩy hắn ra rồi gấp laptop lại bỏ vào túi.

****

Giờ ra chơi

-Hú hù, mấy chế ôi, hôm nay đến ca ai xuống căn tin vậy? Tui đói quá à-Tuấn mập bụng đói còn cào cào kêu gọi đồng bào đi mua đồ ăn.

-Để tui coi thử. À, hôm nay tới phiên tui với Như. Ủm..Bà Vy với ông Minh mới vô lớp, xuống với tui tui luôn đi, sau này còn thay phiên mà đi-nó trả lời.

-Ok-3 người kia đáp.

Vừa bước xuống căn tin, nó đã nghe những lời xì xầm không hay về nó:

-Ê bà, con hồ ly tinh kia, nó quyến rũ anh Phong đó.

-Hừm, chỉ được cái mặt tạm được, chắc là thứ chuyên dụ đàn ông.

-Hừ, thấy ả Nhã Vy không, ngày xưa kiêu kì, giờ cũng bị ả hồ ly kia dụ dỗ, giờ đi theo ả ta như con cún con kia. Khinh bỉ thật.

-Ghe thật, trai gái gì cũng không tha, mà nghe nói đợt vừa rồi mấy con ả này không đưa nào làm kiểm tra hết, vậy mà vẫn được ở trong trường đó.

-Vậy á, vậy chắc tui phải kêu ba tui làm giấy khiếu nại mới được.

....

-Nói xong chưa?-Nhã Vy từ nãy tới giờ nghe những lời nói đó rất tức giận, đôi mắt tràn đầy lửa giận nhìn mấy cô ả vừa lên tiếng

-Chưa xong đó, thì sao?-Một cô ả mặt vênh vào ở trong bọn vừa nói xấu nó vênh mặt lên trả lời.

Chát!

-Cái tát này là vì mày xúc phạm đến bạn tao

Chát!

-Cái tát này là vì mày xúc phạm đến tao

Chát!

-Cái tát này vì tội nói chuyện bỗ láo với tao :))) Còn tui mày khôn hồn thì ngậm miệng lại cho chặt, tao còn nghe đứa nào nói gì đến Gia Hân thì cẩn thận cái mặt tui mày đó-Nhã Vy ra dáng chị đại cảnh cáo bọn nói xấu nó và cô.

-Cô...cô...-Cô ả bị tát 3 cái liên tiếp ngã rạp xuống đất, ôm 2 má sưng phù lên, nước mắt chạy dài, sợ hãi nhìn Nhã Vy.

-Cô cô cái gì, không mau biến-Nhã Vy trừng mắt làm cả bọn hoảng sợ, nhanh chóng diu cô ả bị đánh chạy mất dép.

Bộp! Bộp! Bộp!

Tiếng vỗ tay vang lên, nhìn theo hướng âm thanh phát ra, bọn nó thấy ngay ả Uyên Nghi đứng cách bọn nó không xa.

-Ra dáng chị đại nhỉ?-Uyên Nghi khinh khỉnh nói.

-Tưởng ả, hóa ra "mụ chánh"- Nhã Vy không vừa đáp lại.

-Cô nói ai là "mụ" hả?- Uyên Nghi tức giận nói.

-Đi thôi, trể rồi, mình còn phải mua đồ ăn cho cả lớp nữa-Nó kéo tay Nhã Vy-Mấy người đó, chấp làm gì. (Nói vậy thôi chứ cái đầu của nó đang suy nghĩ xem sẽ "chơi" ả ta kiểu gì đó :)))

-Chúng ta đi thôi-Như cũng lên tiếng rồi cả 4 người cùng nhau đi mua đồ ăn để lại Uyên Nghi tức giận. Mọi người thấy chuyện hay không còn thì lại tùm ba tùm bầy bàn tán xôn xao. Đừng hỏi vì sao nãy giờ Hải Minh không lên tiếng nha, chuyện con gái thì cứ để con gái giải quyết nên anh không chen vào, với lại nãy giờ toàn Nhã Vy chiếm ưu thế thôi ^^

Sau khi cả lớp chén no nê thì nó lên tiếng

-Uầy mấy đũa, lâu rồi không quây, ngứa người ghê á.

-Đúng rồi đó, tui chờ bà đi học để bày thêm trò chứ bữa giờ không vận động tay chân gì hết, khó chịu muốn chết!- Quân vừa nghe đến quây là mắt sáng, đồng ý liền.

-Đúng đúng, tui vẫn ghi hận ông hiệu trưởng, nhất định đòi lại công bằng cho tui tui nghe bà-tui con gái nghiêng răng ken két khi nhớ đến đợt cấm trại bị Tuấn Kiệt hành hạ.

-Mọi người đang bàn chuyện gì vậy?- Nhã Vy và Hải Minh nghech mặt ra, không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

-À, hai người mới vô nên không biết, thật ra....-cả lớp thay phiên nhau kể những trò nghịch ngợm của lớp cho hai người đó nghe.

Nghe xong hai người mắt miệng chữ O, ngạc nhiên hết sức.

-Thì ra mấy trò đó là do mọi người làm. Đợt này cho tui tui tham gia với đó nha-Nhã Vy và Hải Minh hào hứng.

-Tất nhiên rồi, chúng ta là một tập thể mà-nó vui vẻ nói.

-Vậy mà ngày trước khi anh vào lớp có người giấu giấu đi làm một mình, không cho anh tham gia-hắn tỏ ý bất mãn.

-Ồ thì...thì giờ tham gia cũng được mà-nó gãi gãi đầu nói, đợt đó đang ghét hắn với sợ hắn phá bĩnh nên không cho tham gia.

-Hừmm, bắt công-hắn làm khuôn mặt đáng thương nói, y như một cậu nhóc bị bắt nạt làm nó phì cười. Véo véo cái má của hắn nó nói:

-Rồi rồi, là lỗi của tui, có gì tui đền bù cho nha nha.

-Hứa đó nha-hắn chớp thời cơ.

-Quân từ nhất ngôn, chực đây đã nói là làm, cung cứ yên tâm-nó ra về chị đại, vỗ vỗ lưng hắn nói.

-Ok.

-Vậy giờ ai có trò gì hay không?-Nó quay sang hỏi cả lớp.

-Tui có cái thiết bị này hay lắm, tui mới sáng chế ra, mọi người muốn thử không?-Hắn nói, miệng cười nham nhở, hắn ngoài làm người mẫu còn có rất nhiều tài khác đó nha.

-Là gì vậy?-Mọi người tò mò.

-Là....

Rồi mọi người tụ tập lại bàn tán sôi nổi cho kế hoạch phá trường lần tiếp theo. Tuấn Kiệt và Gia Bảo ở hai nơi khác nhau nhưng cũng cùng rùng mình một cái, cảm giác không lành xuất hiện a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Giờ tan học. Nó đứng trước cổng trường chờ hắn dắt xe đạp ra thì đụng ngay Uyên Nghi ở đó.

-Hừm, ai đây? Là con nhỏ khó rách áo ôm, mặt mũi xấu xí đang đeo bám anh Phong đây mà-Thái độ khinh người, cô ta nhìn nó bằng nửa con mắt.

-Ô? Vậy ra cô là tiểu thư quyền quý, sang trọng và xinh đẹp ư?-Nó bộ mặt ngây ngô hỏi lại.

-Tất nhiên, bởi vậy nên chỉ có tao mới hợp với anh Phong thôi. Mà khôn hồn thì biến cho khuất mắt tao, đĩa mà đòi đeo chân hạc, không biết lượng sức mình.-Cô ta gằn từng chữ, ngón tay còn dí dí trán nó.

Hành động dí trán nó của cô à làm nó tức giận, bắt lấy ngón tay cô ta, nó bẻ nhẹ một phát làm cô à phát ra tiếng "Á"

-Dạ thưa tiểu thư quyền quý và xinh đẹp, không phải tôi bám anh ta mà là anh ta bám tôi, có vẻ như là vì "sắc đẹp" của cô không bằng cái "xấu xí" của tôi rồi-nó cười lạnh.

Đúng lúc này thì hấn dắt xe đạp tới, tay nó vẫn cầm ngón trỏ của cô à không buông. Vừa nhìn là hấn biết ngay Uyển Nghi tới gây sự với nó nên lạnh lùng hỏi:

-Có chuyện gì vậy?

-Huhu. Là cô ta bắt nạt em, anh đòi lại công bằng cho em đi, ngón tay em đau quá, huhu- cô à lập tức bù lu bù loa lên mách tội nó.

-Gia Hân, mau thả tay cô ta ra-hấn nghiêm mặt nhìn nó.

-Được thôi-nó nhún vai rồi thả tay ra.

-Em cảm ơn anh, em biết là anh cũng thích em mà-cô à atsm nói, tính nhào lại ôm hấn thì khựng lại.

-Sao lại nắm tay cô ta, không sợ bẩn sao-hấn dịu dàng cầm tay nó, phui phui bàn tay nhỏ như thể nó vừa cầm phải đồ bẩn vậy.

-Tại cô ta dùng ngón bản đó dí đầu tui chứ bộ- nó làm bộ mặt vô tội như thể kiểm lí do bào chữa cho hành động của mình nhưng thật ra là đang mách tội ạ :)))

-Cái gì?-hấn hét lên rồi quay qua phía Uyển Nghi, khuôn mặt tức giận lạnh lùng nói-tránh xa Gia Hân của tôi ra, nếu không thì coi chừng tôi đó.

-Anh..anh thật quá đáng-cô à nói rồi vụt chạy đi, tay ôm mặt như thể oan ức lắm nhưng trong lòng lại mưu tính hại nó.

Những việc vừa xảy ra đều thu vào tầm mắt của Bảo Huy, nhếch miệng phun ra hai chữ "thú vị" rồi anh ta bước đi, vẫn kính mát, tay đút vào túi quần, phong thái lãng tử làm bao cô nàng say mê.

****

Về đến nhà, hai đứa vừa bước vào thì gặp ngay Gia Bảo đang ngồi ở ghế salon đọc báo, bỏ tờ báo xuống, anh mỉm cười hỏi nó:

-Sao rồi, ngày đầu đi học tốt chứ?

-Hừm, sẽ tốt nếu không có anh ta-nó liếc qua hấn

-Sao vậy?-Bảo thắc mắc.

-Hai, hôm nay á, có hai người mới đi học lại tên gì gì mà Huy Huy Nghi Nghi gì á, vừa gặp hấn ta-nó chỉ về phía hấn-là cô à kia mê liền, vậy là cứ gặp em ở đâu là cảnh cáo em ở đó, em uất ức quá hai ơi, huhuhu.

Nó dụi đầu vào lòng Gia Bảo kể lể, thật ra là muốn hấn bị mắng một chút cho "vui nhà vui cửa".

-Hừm, cậu tốt quá ha, cậu để cho bảo bối nhà tôi phải chịu uất ức như vậy sao?-Bảo vừa nghe xong thì bản chất "cung em gái" nổi dậy, quát hấn.

-Em...em-hấn ngơ ngác, là tại à Uyển Nghi theo hấn mà, nhưng mà hấn có bảo vệ nó mà, sao kì quá zậy nè?

-Thôi, em không sao đâu hai-nó giả bộ dụi dụi mắt, mặt nó bây giờ thật ta nói nhìn hiền hết sức luôn á.

-Sao lại không sao được, anh quyết định rồi, phải công bố thân phận của em thôi, chứ cứ kiểu này bảo bối Trần Gia mà bị hết người này đến người kia khi dễ, anh không chấp nhận được-Gia Bảo hết sức nghiêm túc

-Hả? A không cần đâu hai, cũng không có gì to tát cả a ha ha-nó méo miệng, mỗi lần Bảo nghiêm túc quyết định thì nó cũng không cần được.

-Không được, cuối tuần này ba mẹ thằng Phong về, chắc cũng sắp làm lễ đính hôn cho hai đứa, nhân dịp này phải giới thiệu em cho tất cả mọi người biết.-Bảo kiên quyết.

-Hả? Sao sớm quá vậy? em mới lớp 10 mà, ba nói để tìm hiểu thêm mà-nó giả vờ.

-À, thật ra thì cũng không gấp chuyện đính hôn nên em đừng lo.-Hấn lên tiếng trấn an nó- nhưng mà cuối tuần này em đi đón ba mẹ với anh nha, anh nói với hai người là sẽ đi cùng em rồi.

-Hả? (tập ba) Sao tui lại phải đi-nó phụng phịu nhưng cũng không phải là không muốn đi.

-Vì em đã hứa, lúc sáng nay có người nói sẽ đền bù, giờ đền bù như vậy đi há-hấn tươi rói nhắc lại chuyện lúc sáng.

-Haiz, được rồi, đi thì đi, sợ gì-nó thở dài nói rồi ưỡ oài cảm balo-Em lên phòng đây, bai hai.

-Ừm, em nghỉ ngơi đi.

-À, nhân tiện thông báo với hai là ngày mai nhớ vô trường sớm sớm để thăm cái trường iu vầu của hai nhá, khả khả-cảm xúc thay đổi chóng mặt, giờ thì nó tươi hẳn, mặt gian gian nhìn Bảo cười làm anh rung mình. Hấn nhắc đến chuyện lúc sáng làm nó nhớ đến trò vui mới của lớp nên hưng phấn hẳn

-Em lại tính bày trò gì nữa hả-Bảo miệng méo xệch, tâm hồn bất an lo lắng.

-Suyt, bí mật, mai hai lên sẽ biết. Em "thăng" đây. Bai~~~~-nó ton ton chạy lên phòng để lại khuôn mặt tái đến khó coi của Bảo ở phía sau.

-Phong à, nãy anh lỡ to tiếng, anh xin lỗi cậu, cậu có thể nói cho anh biết là sắp có chuyện gì để anh chuẩn bị tinh thần được không?-Gia Bảo quay sang cười lấy lòng với hấn, giọng hết sức nhẹ nhàng.

-Dạ, giờ em đã là thành viên của lớp 10C nên không cãi lời lớp trưởng được đâu ạ, vẫn là ngày mai anh nên đến sớm thì hơn. Em xin phép về phòng, anh cứ tiếp tục đọc báo vui vẻ, bai anh-hấn cũng mỉm cười lại, trả lời Bảo hết sức nhẹ nhàng rồi nhanh chóng rút lui, để lại Gia Bảo nhà ta với khuôn mặt khó coi cực điểm. Rút điện thoại ra, anh gọi cho Tuấn Kiệt

-Alo, Kiệt à, mai bảo vệ trường cho tốt nha. "Dịch" vừa báo tin.-Gia Bảo thông báo rồi cúp máy cái rụp. Có chuyện thì phải san sẻ cho anh em chứ, sao một mình anh gánh chịu được, kaka.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Mới sáng sớm, trời còn tối đen đã thấy lấp ló 23 cái đầu ở trước cổng trường. Đã bước qua tháng 12 nên thời tiết đã có nhiều chuyển biến, trở nên lạnh hơn khiến đứa nào đứa nấy đứng co ro ôm mình lại. Nhưng tệ nhất thì phải nói đến nó

-Hừ hừ, lạnh quá. Nhanh nhanh Nhi ơi, sắp chịu hết nổi rồi, hất xì-nó run cập cập nói với Nhi, có một sự thật là Gia Hân nhà ta chịu lạnh rất kém-hừ hừ, sau hôm nay quậy công khai luôn mấy chế ới, chớ lạnh vậy ở nhà ngủ là sướng nhất, hừ hừ.

-Xong ngay đây-Nhi cười cười mở cổng trường-cũng đâu lạnh lắm đâu mà.

-Lạnh, hất xì-nó chỉ đáp được 1 chữ rồi hất xì liên tục mặc dù đã mặc một cái áo khoác dày cộm.

Cả lớp thấy vậy thì lắc đầu cười, hôm nay cũng khá lạnh nhưng chưa đến nỗi lạnh run như nó đâu, chỉ cần mang áo ấm là thấy đỡ nhiều rồi. Quả thật nó chịu lạnh rất kém mà.

-Nhanh đi thôi, sắp chịu hết nổi-vừa thấy cổng mở là nó lao vào ngay, nhanh chóng chạy lên lớp né tránh cái lạnh.

Nói thêm một chút, vì là trường dành cho nhà giàu nên có đầy đủ máy lạnh cho mùa nóng và máy sưởi cho mùa lạnh. Bởi vậy nên nó nhanh chóng bước lên lớp để bật máy sưởi.

-Sao lẹ dữ vậy trời-hấn làm bầm rồi hét lên với nó-chạy làm gì, lại anh ôm cho ấm nè.

Nó khựng lại nửa giây rồi quay lại quát hấn:

-Đồ khủng!!!-rồi lại chạy biến lên lớp

-Haha-cả lớp rất không nề mặt mà cười hai đứa. 1 cặp đôi siêu con nít, siêu đáng yêu.

Lên đến lớp, nó bật lò sưởi lên rồi tự làm bầm

-Bây giờ mới sống lại thật nè trời, không biết sao mình cứ phải làm cái trò gấu điểm này chớ, chẳng nào ai cũng biết rồi. Trời lạnh như này chỉ có ngủ mới hạnh phúc thôi.

Nó đang làm bầm thì mọi người bước lên lớp. Cất hết cặp sách, balo. Mọi người tụ họp lại và lấy đồ nghề ra chuẩn bị cho việc quậy phá :3 nó lấy ra mấy tờ giấy A4, đồng thời mở cái laptop của mình lên, nói với cả lớp:

-Đây là danh sách các giáo viên hôm nay sẽ dạy ở mỗi lớp. Danh sách ai sợ cái gì bà tìm hiểu được chưa Thanh?-nó đưa mấy tờ giấy cho 6 đứa trong

lớp rồi quay qua hỏi Thanh.

-Xời, bà cứ yên tâm, mấy cái này nằm trong "chuyên môn" của tui mà-Thanh tự cao nói.

-Xuống đi má-Tuấn mập rất không nương tay phán cho Thanh một câu và nhận lại một cái đấm nhẹ ngay bụng. Bà Thanh khá là bạo lực, chia buồn cùng ông Tuấn :))

-Okay, tốt lắm. Đồ nghề đâu hết rồi mấy chế-nó hỏi cả lớp.

-Đây!-đồng thanh, mọi người cùng giơ lên những con vật gồm ghê, vẫn trò cũ là nhất người khác nhưng có đổi mới một chút à nha.

-Phong, đồ anh sáng chế đâu?-nó hỏi hấn.

-Ten tên, đây cung, camera mini cùng với bút "tàng hình" hí hí-hấn nói rồi cười man rợ.

-Tốt rồi, giờ chia việc nha. 7 người này khối 10, 7 người này khối 11, 7 người này khối 12. Kế hoạch như hôm qua ta đã nói nha, danh sách thầy cô dạy tiết đầu sợ cái gì đây, bút này sau bao lâu thì hết tàng hình vậy?-Nó đang nói với cả lớp thì quay sang hỏi hấn.

-E hèm, sau đây mình xin giới thiệu sản phẩm mới nhất do thiếu gia Nguyễn Duy Phong, một người cực đẹp trai, pho...

-Stop-nó cắt ngang-vô vấn đề chính đi ba, không có nhiều thời gian đâu.

-Vâng, nói chung là cái bút này sau khi viết lên bảng khoảng 3 tiếng đồng hồ thì mới hiện chữ lên, nên không ai biết là mình viết đâu.

-Ok, đồ tốt, khả khả-nó lại cười man rợ-sau khi bỏ "hàng" vào ngăn bàn giáo viên. Thêm mấy cái dòng thư để lại. Cũng may trường này dùng máy chiếu nên bảng cũng không ai đụng. Chắc phải làm dấu hiệu riêng của lớp mình đi, cho đặc biệt.

-Vẽ cái mặt lè lười lêu lêu đi-Vy đưa ra ý kiến

-Cũng được đó, mọi người thấy sao?-nó hỏi lại cả lớp.

-Okay khả khả khả-cả lớp đồng thanh cùng cười man rợ.

-Vậy bây giờ bắt tay vào làm thôi, phần của anh Bảo, anh Kiệt để tui lo, hê hê-mặt nó nham hiểm làm hấn thấm nuốt nước miếng cái ực, trong lòng thầm xin lỗi hai ông anh.

***

6:00am tất cả đều tụ họp lại ở lớp. Mọi người giơ tay hình chữ V ý nói "mọi chuyện đều tốt". Nó mở máy tính lên, màn hình hiện lên phòng của Tuấn Kiệt

-Bây giờ chỉ cần mọi người tới nữa thôi, haha-nó cười sáng khoái.

-Tui thì chỉ chờ coi cái ông hiệu trưởng sẽ có biểu hiện thế nào thôi. Bà nhất định phải ghi hình lại nha-Thanh hăm hực.Bọn con gái cũng gật đầu tỏ vẻ nhất định phải như vậy.

-Nè mấy bà, chuyện cũng lâu rồi mà-Quân tỏ vẻ "thương hại" Kiệt, chuyện cũng lâu rồi mà. Mấy bà này thù dai ghê.

-Lâu cái gì, tui sẽ không bao giờ quên ngày đó- Lan nghiêng răng nói.

-Kệ đi, cho ông chừa cũng được mà-Tuấn Khanh rõ là người em "tốt".

-Đằng nào cũng làm rồi, tui cũng đang chờ biểu hiện của ông, khả khả-nó cười man rợ.

-Này Hân, bà....bà có...-Nhi nín ứ nó giật nhẹ nhẹ, mặt hơi lo lắng-ý tui là anh Bảo...anh ý có sao không?

-Ồ ồ-cả lớp đồng thanh làm mặt Nhi đỏ bừng.

-Thì ra là nàng lo cho chàng-nó trêu.

-Tại...anh Bảo cũng đâu làm gì lớp mình đâu-Nhi đỏ mặt, chống chế nói.

-Nhưng tui "lỡ" chuẩn bị mất rồi-nó tỉnh bơ, thật là một cô em gái "cực tốt" mà, thấy mọi thứ bình yên là nó chịu không được hay sao ấy.

-Mà bà cứ yên tâm đi, ông cũng quen rồi, không sao đâu.-Nó vỗ vỗ lưng Nhi rồi xoa bụng-giờ ta đi kiếm gì ăn đi. Tui đói quá.

-Oke, để anh xuống mua gì cho em ăn-hấn hăng hái.

-Thôi, chắc lớp mình xuống hết kiếm gì nóng nóng bỏ bụng đi-nó nêu ý kiến.

-Oke-cả lớp đồng thanh rồi kéo nhau xuống cắntin

Còn sớm nên lúc xuống chưa có ai, được một lúc thì học sinh bắt đầu tới đông. Ai cũng nhìn lớp tụi nó bằng nửa con mắt, kiểu khinh người lảm lảm cho Nhã Vy hết sức bức bối, là một người từ nhỏ đến giờ sống trong nhung lụa, có bao giờ phải chịu những ánh mắt như vậy đâu. Cô tính lên tiếng thì nó cản lại

-Không cần lên tiếng đâu. Lát nữa sẽ coi ai cười ai-nó cười nham hiểm

-Nhưng mình bức bối quá, rõ ràng Hân là...-Nhã Vy tỏ vẻ không cam chịu.

-Tui còn chịu được mà, có gì đâu mà bà lo-nó cười cười-tui ăn xong rồi, để tui lại mua ít đồ ăn lát đưa lên lớp, ra chơi khỏi xuống mất công. Mọi người cứ ăn đi ha, hôm nay tui mời.

Nó nói rồi lao cái vù lại chỗ quầy bánh chọn chọn lựa lựa cả một bao to mới chịu ngưng.

-Cô ơi, tính tiền giùm con-nó nói với cô bán hàng-À tính tiền ăn sáng của lớp con luôn ạ.

-Tùng này 500k con-cô bán hàng trả lời-còn phần ăn sáng thì 2,3 triệu. Tổng của con hết 2,8 triệu nhé.(Trường sang choảnh, ăn sáng mà 100k/tô phở T.T)

-Dạ, cô chờ con chút-nó nói rồi lấy tiền ra trả cho cô bán hàng. Mọi thứ lại lọt vào mắt Uyên Nghi - _ -

-Hừm, học sinh học bổng, nhà nghèo rớt mồng tơi mà lại có tiền xuống đây ăn sáng cơ à, chắc là moi tiền của đàn ông chứ gì-gọng điệu chanh chua, miệt thị của Uyên Nghi vang lên, thu hút sự chú ý của nhiều người.

-Chắc vậy rồi-một cô nàng đồng tình nhưng chỉ dám xì xầm.

-Hay là cô à moi tiền anh Phong kia-cô nàng khác tiếp lời.

-Có khi là bà Nhã Vy bị lừa cũng nên, hừm-lại thêm một cô nàng khác.

-Mấy cô đừng có mà nói xấu angel-1 chàng trai khác bênh vực nó.

-Đúng đó, bọn con gái các cô thì toàn ghen tỵ với người khác thôi.

-....

Vậy là lại xảy ra xung đột giữa trai và gái, con gái thì nói xấu nó, con trai thì lại bênh vực nó.

-Hừ, cô cũng ghê nhỉ, có thể làm cho bọn con trai bênh vực cho cô một cách mù quáng. Đúng là bọn không có mắt.-Uyên Nghi lại khinh khinh nói, trong giọng có một chút ghen tỵ cùng không cam lòng.

-Ủa, nhà nghèo không biết đi làm thêm kiếm tiền hả-nó trả lời tình bơ-này tiểu thư nhà giàu ơi, quan trọng là ở chỗ này này (nó chỉ chỉ vào cái đầu) và tất nhiên đẹp thì được yêu mến rồi, haha.

-Thấy chưa, tui đã nói đừng nói xấu angel rồi mà-trai l

-Bộ cô ta cứ nói là đúng hả?- gái l

Vậy là lại tiếp tục cãi nhau.Thua - _ -

-Cái gì cơ, xinh đẹp á? Nực cười-Cô à cười khinh bỉ.

-Tất nhiên là lớp trưởng của chúng tôi xinh đẹp rồi-Mai Thanh tay chống nạnh nói.

-So với ai kia thì một trời một vực. Tất nhiên trời là Gia Hân rồi-Tuấn Khanh nhẹ nhàng nói.

-Cô chẳng là gì để so sánh với Gia Hân của chúng tôi cả-Nhi liếc mắt dòm à từ đầu đến chân rồi lắc đầu ra về tiếc nuối.

-Mấy người...mấy người dám...-cô à tức đến nổi cà lăm.

-Sao mà không dám, mọi người chỉ nói sự thật thôi mà-hắn nhếch miệng cười khinh bỉ nhìn cô à, đúng là không biết tự lượng sức, cỡ cô ta sao mà so với nó được chứ?

-Nói thật nhìn cô còn không thể sánh với tôi hay với bất kì ai trong lớp này chứ đừng nói gì đến việc so với Gia Hân-Nhã Vy xăm soi móng tay, thờ ơ nói. Hành động như thể móng tay mình còn đáng xem hơn bộ mặt của à kia.

-Mấy người...được lắm. Vậy cô có ngon thì thi với tôi-Ả Nghi quay qua nó thách thức.

-Thi cái gì-nó hỏi, không biết à ta muốn bày trò gì.

-Tập chí Windy đang có cuộc thi người mẫu ảnh bìa, cô có dám so với tôi, xem ai sẽ được lên ảnh bìa không?-Cô ả cao ngạo thách thức. Tập chí Windy là tạp chí nổi tiếng nhất hiện nay nên cô ả nghĩ người ta sẽ chọn người mẫu nổi tiếng như cô ả chứ không bao giờ chọn một người vô danh tiểu tốt(?) như nó đâu.

-Không hứng thú-nó thờ ơ đáp, nó không muốn làm mấy việc phải lộ mặt này.

-Sợ rồi chứ gì-cô ả có vẻ thỏa mãn, trên mặt vẫn còn sự khinh thường dành cho nó.

-Cô nghĩ sao...-nó chưa kịp phun ra hai chữ "cũng được" thì bị cả lớp bịt miệng lại. Nó không hứng thú nhưng khổ nỗi lớp nó lại hứng thú :)))

-Cô nghĩ sao vậy, tất nhiên Gia Hân sẽ tham gia rồi-Nhi nói

-Và đề bẹp cô, cho cô không ngóc dậy nổi luôn-Trà tiếp lời.

-Này...mọi người nói gì vậy hả-nó thoát ra được liền hỏi.

22 cặp mắt nhìn nó kiểu mong đợi.

-Bà đi thi đi, tui muốn nhìn thấy bà xinh đẹp trên tạp chí.

-Đi mà, thi đi, nhìn bà UyênNghi này tui ngứa mắt quá. Thi đi mà, nha nha.

-Thi nha~~~~

-Em thi đi, sau này chúng ta cùng làm người mẫu ảnh bìa-hắn nhìn nó mong chờ, hình như vừa tưởng tượng cảnh hai người chụp ảnh bìa cùng nhau hay sao mà cái mặt lằng lằng.

-Thi đi Hân, ông mà thấy chắc thích lắm-Tuấn Khanh dụ dỗ

-Em mà không thi, lát nữa anh sẽ nói anh Bảo em bị người khác bắt nạt cho coi-hắn thì thào vào tai nó-khi đó em cũng phải lên ảnh bìa ả.

-Anh dám-nó trợn mắt lên nhìn hắn.

-Không biết đâu à-hắn thờ ơ.

-Thi đi Hân, nhìn mặt mụ này ghét quá, mà hình như Windy là tòa soạn của cậu út nhà bà phải không-Tuấn Khanh thì thào cho mình nó nghe, tự nhiên cậu ghét cái bà Uyên Nghi này ghê gớm.

-Ừm-nó thờ dài-cậu kêu chụp hình nhiều lần rồi mà không chụp, giờ tự nhiên đi thi thấy kì kì

-Có gì đâu mà kì, thi đi.

-Thi đi, cho "mụ chánh" ném mìn thất bại, nhìn là không ưa rồi

-Hân, thi đi mà, nhá.

Mỗi người một câu năn nỉ nó. Thấy vậy nó chỉ thờ dài một hơi rồi đáp.

-Được rồi, thi thi thi, một lần này thôi nha, tui không thích mấy việc như vậy đâu, nể mọi người lắm mới thi đó nha.

-Yeah! -Mọi người đồng thanh-tụi tui biết rồi.

Nói "biết rồi" vậy thôi chứ cái lớp này mà biết gì. Nếu có lần sau bảo đảm lại như vậy tiếp cho coi :))

-Okay, được rồi, tôi đồng ý thi.-nó quay qua nói với Uyên Nghi

-Được, vậy ngày mai hẹn gặp ở Windy-Uyên Nghi tự tin nói.

-Okay-nó đáp rồi quay qua nói với cả lớp, nháy mắt với mọi người-vô lớp thôi mấy chế, chúng ta còn có chuyện phải làm mà kà kà.

-Đúng rồi, lên nhanh thôi, kà kà- Cả lớp cười nham hiểm rồi cùng nhau đi lên lớp, chuyện hay hôm nay đang ở phía trước, chỉ một lát nữa thôi.

Chương 59

Tất cả trở về lớp, đóng cửa, buông rèm lại. Hôm nay tiết đầu là tiết bà Hồng hóa mà lớp nó vốn không ưa nên hôm nay quyết định chống đối ra mặt cho bà khỏi vào lớp luôn. Lấy máy chiếu ra, hình ảnh phòng Kiệt ở ngay trên bảng, tất cả cùng nhìn lên để xem động tĩnh

-Giờ này mà ông ấy còn chưa đến nữa trời-Khanh ngáp dài nhìn đồng hồ.Bình thường ông anh yêu quý đi sớm lắm mà ta.

-Mới có 6:45am còn chưa đến giờ vô học mà-nó bình thần nói, lời đầu ra cái giữa móng tay ngồi giữa khí thế luôn.

-Có khi nào ông hay tin rồi núp luôn rồi không ta-Thanh chống cằm nêu ý kiến.

Thanh vừa dứt lời thì cả lớp thấy màn hình có động. Một tiếng "cạch" vang lên. Tuấn Kiệt nhà ta mở cửa bước vào phòng, quay trái, quay phải, ngó lên, ngó xuống về đề phòng, thấy không có gì khả nghi mới rón rén bước vào. Thở dài một hơi anh âm thầm nghĩ "đây có phải phòng mình nữa không vậy trời, tự nhiên thấy bất an quá". Dù đã bước vào nhưng anh vẫn không dám lơ là, đến việc ngồi lên ghế cũng phải lấy tay chọt chọt, lấy chân đá đá xem có gì khả nghi không rồi mới dám ngồi xuống, thở phào nhẹ nhõm. Anh đâu ngờ hành động của anh tất cả đều đã được ghi lại và hiện tại đang bị một lớp "yêu quái" nhìn mà cười lăn lộn.

-Cái...cái...ông này...nhìn...vậy...mà...nhất ghê hahaha-Rất không nể mặt, cả lớp nhìn biểu hiện của Tuấn Kiệt mà cười đến nói cũng không ra một câu tròn trĩnh.

Reeng...reeng...

Tiếng chuông vào học bắt đầu. Cả lớp hồi hộp chờ kết quả, tai thì lắng ra bên ngoài chờ những tiếng hét còn mất thì vẫn nhìn lên màn hình trên bảng theo dõi động tĩnh của Kiệt, rồi lại cười âm lên vì những hành động của anh. Chưa nghe được tiếng hét nào nhưng tiếng chửi đánh đá thì đã có rồi a:

-Cái lớp này, còn không mau mở cửa cho cô vào.

Đáp lại là một cục lơ to chà bá của lớp dành cho bà cô Hồng hóa.

-Tốt lắm-bà cô gằn lên- Cái bọn nghèo mặt kiếp này bây giờ muốn chống đối chứ gì?

-Bọn khốn kiếp, để tao mở cửa được thì bọn mày xác định- Bà cô hiện nguyên hình vẻ khinh người, cả cách xưng hô cũng thấy bà là một con người thế nào rồi.

-Thật không thể tin được mấy ông anh lại có thể để bà cô này vào trường này dạy. Hừm!-nó cảm thán.

-Chủ nhiệm lớp A mà còn hống hách, nói gì khi qua lớp C-Nhã Vy nhún vai nói, tính cách bà bày cô cũng đã quá rõ rồi.

-Kệ bà đi, quan tâm làm gì-Hải Minh cũng không ưa bà này nên nói.

-Aaaaaaaaaa-những tiếng hét vang lên khắp nơi

-Má ơi, gián!!

-Trời ơi, ai bỏ chuột vô ngăn bàn vậy?

-Á mẹ ơi, rắn!! huhu.

-...

Những tiếng hét chói tai vang lên, cả lớp nhìn nhau hào hứng hô to:

-Tới rồi!

Nhìn lên màn hình thì thấy Kiệt giật mình một cái rồi mở laptop lên, anh đang kiểm tra tình hình các lớp qua camera được gắn trong mỗi lớp học và hành lang. Ôm mặt lắc đầu, anh đến là bỏ tay với cô em họ của mình, mọi thứ bây giờ rồi tung rồi mù cả rồi, lời điện thoại ra, anh gọi cho Gia Bảo:

-Mau đến trường ông ơi, tui trụ không nổi, sắp nát trường rồi.

Rồi không để Gia Bảo kịp ứ ớ, anh tắt điện thoại, lại coi camera. Ồ, cái gì kia, camera lớp nó vẫn đang hoạt động. Anh nhấn vào xem kĩ thì thấy cả lớp

hướng về phía camera, chỉ chờ anh dòm vào là cả lớp vẫy tay chào chào làm anh tức điên lên được. Và cái gì kia? Thật bây giờ anh chỉ muốn chửi thề thôi, lớp nó đang theo dõi anh kia, bao nhiêu hình ảnh của anh lúc này đã bị lớp nó thu lại hết rồi. Biết giấu mặt đi đâu đây trời ơi!!!

Cả lớp thấy biểu cảm của anh thì lại cười to lên không chút nể mặt làm anh càng tức điên lên hơn. Hét ầm lên:

-Mấy đứa đang làm cái gì vậy hả?-anh bực thật rồi đó, mặt mũi anh nay còn đâu.

Nó nghe anh nói vậy (camera nó gắn vào thì nghe được âm còn camera của trường thì chỉ có hình ảnh thôi) nhẹ nhàng lời điện thoại ra.

-Anh Kiệt yêu quý, thật ra em cũng không muốn vậy đâu nhưng rất tiếc, các bạn nữ xinh đẹp của lớp em thì không thể bỏ qua cho anh nên em đành đắc tội. Há há-nó đang nói rất bình thường nhưng giọng cười cuối câu thì không thể làm cho Kiệt không bực bội được.

-Em...em...được lắm. Ngày mai cả lớp 10C sẽ bị đình chỉ-anh thờ phỉ phò tức tối, sao mình lại có cô em yêu quý như vậy chứ?

-Hai à, hai mà đình chỉ lớp em là mai hai không ra đường nổi luôn đâu-Tuấn Khanh ra đáng cậu em tốt, nhắc nhở ông anh yêu quý của mình.

-Em...hai đứa...được lắm-nghe Khanh nói làm anh càng tức hơn nữa, cúp luôn điện thoại. Cô em họ quậy mình đã đành, còn gặp đứa em trai ruột hùa theo ăn hiếp mình nữa chứ.

Đúng lúc này Bảo xuất hiện. Nhìn lên màn hình, thấy cả trường bây giờ là đồng loạt hình ảnh thầy cô đang tức xì khói phạt học sinh vì...dòng chữ trên bảng đã hiện ra, mấy thầy cô "quê quá hóa giận" nên phạt học sinh cho bỏ tức. Anh ngán ngẩm lắc đầu thờ dài, trong đầu đang nghĩ vì sao mình lại cung chiều nó đến vậy được nhỉ? Nó đúng là một con quỷ nhỏ.

-Cẩn thận, đang bị bọn nhỏ ghi hình đó-Kiệt tốt bụng nhắc nhở rồi liếc mắt khắp phòng tìm camera mà bọn nó giấu.

Ở lớp nó, vừa thấy Bảo vào là Nhã Vy chép miệng lên tiếng ngay:

-Hai za, vẫn đẹp trai như vậy, lỡ xảy ra chuyện gì chắc tui vẫn đau lòng lắm.

-E hèm-Hải Minh cùng Ái Nhi đồng thanh đánh tiếng.

-Tui đùa thôi mà, haha-Vy phẩy phẩy tay cười rồi nhìn qua Nhi-Cơ mà giờ nghĩ lại tui vẫn thấy hơi tức tức, đánh ghen mà đánh nhầm em gái, trong khi phải đánh bà Nhi mới đúng.

-Nói lại tui mới là tức nhất chứ. Khi không bị hại thì thâm-nó nghe Vy nói vậy thì bĩu môi.

-Tui biết sai rồi mà, hay giờ tui quay qua đánh ghen bà Nhi cho đúng người ha-Vy tỏ vẻ hối lỗi rồi hớn hờ đưa ra ý kiến.

Cốp!!!

-Em đừng có mà linh tinh-Hải Minh cốc vào đầu Nhã Vy một cái-tự nhiên lại muốn đánh ghen Nhi, không phải là còn vương vấn anh ta đó chứ?

-Anh ghen hả-Nhã Vy không giận mà quay sang Hải Minh cười cười, hiện tại người cô yêu chính là anh.

-Hừm-Hải Minh hừ mũi không thèm đáp lời, chứng tỏ là anh có ghen.

Nó nhìn hai người như vậy bỗng chốc trong lòng hơi xao động. Khẽ liếc hần một cái, nó đang nghĩ nếu nó và hần chính thức là một cặp thì sẽ sao nhỉ?

***

Sau một tiếng đồng hồ, bãi chiến trường mà bọn nó bày ra đã được dọn dẹp sạch sẽ, cả trường lại trở về như cũ. Học sinh tiếp tục học, thầy cô lại lên tiết nhưng tinh thần đề phòng rất cao. Bây giờ mỗi lần mở tủ hay học bàn đều phải chậm rãi xem xét kỹ lưỡng xem có "sinh vật lạ" nào trong đó không.

Ở phòng hiệu trưởng, hai ông anh ra sức tìm kiếm cái camera mà nó giấu nhưng tìm mãi vẫn chưa ra. Hai anh nào biết phần của mình còn ở phía trước

-Nó giấu ở đâu được nhỉ?-Tuấn Kiệt sau một hồi kiểm không ra thì vò đầu.

-Cái con nhóc này, phải đánh vào mõng nó một trận cho chừa bớt chứ cứ troll mấy anh là tài thôi-Gia Bảo thờ dài nói. Anh sắp bắt lực trước nó luôn rồi.

Đúng lúc này thì cửa tủ mở ra, một con chuột hamster rất ư là cute chạy từ trong tủ ra, hướng thẳng về phía hai ông anh yêu quý của nó đang đứng. 1, 2, 3 giây đứng hình, mặt tái xanh lại thì hai ông bắt đầu hét ầm lên:

-Áaaaa, con bé Hân này, đừng để anh gặp em ngay bây giờ. Cút đi, con chuột gớm ghiếc. Cút!!!!

Mất hết hình tượng đẹp trai, phong độ. Hai ông anh liên tục hét lên, vơ hết mọi thứ trên bàn ném về con chuột nhưng nó vẫn cứ hướng về phía hai anh mà tới làm hai anh chạy loạn. Có một sự thật hơi bị phũ phàng là hai ông anh nhà ta rất là sợ chuột và đặc biệt sợ loài hamster này nhá. Nó biết được điểm yếu của hai anh nên mới "chơi" hai anh một vỏ hơi bị đau :)))

Cả lớp nhìn qua camera thấy hình ảnh này thì cười ngang ngửa đến nỗi chảy cả nước mắt. Ai biết được hai anh đầu đội trời, chân đạp đất vậy mà lại sợ loài chuột bé bỏng và rất dễ thương này chứ. Riêng Nhi nhà ta thì mắt cứng đờ lại luôn, chắc cô nàng đang "xót" anh yêu đây mà.

Để cho hai anh yêu quý chạy loạn, đập phá lung tung và để cho lớp cười cho đã thì nó mới ung dung gọi thông báo cho hai anh biết thật ra con chuột chỉ là đồ giả thôi. Hai anh dù tức nhưng không thể làm gì được. Tuấn Kiệt vừa nhận thông báo email gửi tới, nó vừa gửi cho anh một đoạn video lúc hai anh đập phá con chuột. Nói gì thì nói chứ nó cũng phải chừa cho mình và cả lớp một con đường sống chứ lỡ hai anh giận thiệt thì sao. Bây giờ hai anh có giận cũng không dám làm gì nó và cả lớp đâu. Xem ra vỏ này hai anh bị chơi hơi nặng à nha, vậy mới nói tốt nhất là đừng gây thù với bọn con gái nha Kiệt không là rước họa vào thân ngay. Chỉ tội Bảo không làm gì cũng bị cô em mình hết mực yêu thương "tính kế" :)))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Nghịch Ngợm - Annaluong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.